

НОРА РОБЪРТС ИРЛАНДСКА РОЗА

Част 2 от „Ирландски сърца“

Превод от английски: Таня Виронова, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Името ѝ беше Ерин. Като името на страната, в която бе родена. И също като нея беше изтъкана от противоречия — непокорност и поетичност, страст и леност. Беше достатъчно силна, за да се бори за вярата си, достатъчно упорита да отстоява убежденията си, дори когато каузата бе загубена, и достатъчно щедра, за да даде всичко, което имаше. Беше жена с нежна кожа, къдрава червена коса, лунички по носа и здрав разум. Имаше мечти и големи амбиции.

И така, тя се казваше Ерин Макинън и беше нервна като котка в любовен период.

Причината бе, че за трети път в живота си бе на летището в Корк. Впрочем, изобщо на летище. Не само тълпите и шумът бяха причина за нервността ѝ. Всъщност беше ѝ приятно да слуша обявяването на пристигащите и излитащи самолети. Обичаше също така да мисли за хората в тях. И за градовете, към които летяха.

Лондон, Ню Йорк, Париж. През дебелиите стъкла на сградата можеше да види как големите машини като тромави птици се издигаха, първо с носа напред, после нагоре и ставаха съвсем, съвсем мънички, докато напълно изчезнеха от погледа ѝ. И да си представя закъде летят. Вероятно някой ден самата тя щеше да се качи и да седне в един такъв самолет. И щеше да изпита онова странно чувство на свиване в стомаха при излитането или кацането му.

Ерин тръсна глава. Всъщност не излитащите самолети я правеха нервна, а пристигащите. И то само един, който всеки момент щеше да кацне. Опита се да се вземе в ръце и оправи косите си. Едва ли би било много добре за самата нея да изглежда уплашена като провинциалистка.

Тя премести чантата в другата си ръка и приглади сакото си. Не искаше да изглежда напрегната, нито раздърпана. Или пък бедна, добави наум, като оправи и полата си с ръка.

Слава Богу, майка ѝ беше много сръчна с иглата. Тъмносинята пола и подходящото по цвят сако подсилваха цветовете, с които я бе

надарила природата. Наистина кройката и стилът бяха малко консервативни за вкуса ѝ, но цветовете отиваха изключително много на очите и косата ѝ. Искаше да изглежда компетентна, способна, делова. Дори беше прибрала непокорната си коса в спретнато червено кълбо на тила. Тази прическа я правеше по-възрастна, помисли си Ерин. Ала се надяваше, че я прави и по-интелигентна.

Беше поприкрила леко луничките на носа си с пудра и бе сложила малко червило на устните, за да подсили цвета им. Гримът около очите ѝ бе поставен внимателно и освен това беше взела назаем красивите златни обици във формата на полумесец от приятелката си Нена.

Единственото нещо, което не искаше да бъде, беше да изглежда обикновена или повлекана. Бедната роднина, братовчедката Ерин от Скибърийн. Само мисълта за това определение я накара да стисне зъби. Не желаше нито съжалението, нито съчувствието, които то неизменно предизвикваше. Тя беше родена Макинън. И въпреки че досега съдбата не бе била така благосклонна към нея, както към братовчедка ѝ Адилия, Ерин твърдо бе решила да не се предава и да следва своя път.

Ето на, те вече бяха тук, помисли си тя и едва преглътна топката от нерви, заседнала в гърлото ѝ. Наблюдаваше самолета — малък, елегантен, като за хора, които не си знаят парите. Опита се да си представи какво ли е да седи вътре, да пие шампанско и да хапва нещо екзотично. Въображението ѝ, както винаги, беше винаги развинтено на висока степен. Единственото, което все още не зависеше от нея, беше възможността да превърне фантазиите си в действителност.

Първа от самолета слезе възрастна жена, която водеше за ръка малко момиченце. Жената имаше бяла като облак коса и здрава, набита фигура. До нея малкото момиченце изглеждаше като дребничко червенокосо зайче. В мига, в който стъпиха на земята, момченце на пет-шест години скочи зад тях.

Дори през дебелото стъкло на сградата Ерин можеше да чуе предупреждението на жената. Тя сграбчи ръката му и то изкриви лицето си в недоволна гримаса.

Ерин моментално почувства кръвната си връзка с децата. Ако правилно беше пресметнала, момчето беше по-големият син на братовчедка ѝ Адилия. А момиченцето, което жената държеше за ръка

и което стискаше с другата си ръчичка голяма кукла, би трябвало да е Кили, с една година по-малка от брат си.

След нея идеше мъж, в когото Ерин разпозна Травис Грант. Съпруг на братовчедка ѝ от седем години, собственик на първокласни състезателни коне и господарят на фермата „Роял Медоус“. Той беше висок, широкоплещест и се смееше заедно със сина си. Има хубава усмивка, помисли си Ерин. Беше от онези мъже, които караха жените да ги погледнат втори път, защото не знаят дали да се отпуснат, или да се стегнат. Тя го беше виждала само веднъж, за кратко, когато бе довел жена си в Ирландия преди четири години. Тогава ѝ бе направил впечатление на тих, но властен тип. От онези, с които жените се чувстват сигурни, когато стоят рамо до рамо с тях.

На хълбока си той носеше още едно дете, момченце, чиято коса беше тъмна като неговата. То също се усмихваше, ала не на сестра си и брат си. Лицето му бе обърнато към небето, откъдето току-що бяха долетели. Травис го остави на земята, обърна се и подаде ръка.

Тогава на вратата се появи Адилия. Слънцето огря главата ѝ и косата ѝ пламна като огън. Един ярък червен облак, обграждащ лицето и падащ по раменете ѝ. Тя също се смееше. Дори от голямото разстояние, на което се намираше, Ерин можеше да види щастливата ѝ усмивка. Братовчедка ѝ беше дребна, фина жена. Когато Травис я хвана за кръста и свали на земята, тя достигна едва до раменете му. Той я прегърна с една ръка и прегръдката му бе не толкова собственическа, колкото нежна.

Докато Ерин ги наблюдаваше, Адилия вдигна лице, докосна бузата на съпруга си и го целуна. Това не беше целувката на отдавна омъжена жена, а на любовница.

Вълна от завист премина по тялото ѝ. Ерин не можеше да я спре, нито да ѝ се противопостави. Тя всъщност никога не се опитваше да прогони чувствата, които я вълнуваха. Напротив, позволяваше им да я превземат, да им се наслади или да я опустошат напълно. Просто ги изживяваше такива, каквито бяха, без значение от последствията.

И защо трябваше да завижда на Ди, запита се сама Ерин. Адилия Кънан, малкото сираче от Скибърийн, не само успя да се измъкне от мизерията, но достигна до върха. Същото възнамеряваше да направи и тя самата.

Ерин сви рамене и понечи да тръгне да ги посрещне, когато на вратата на самолета се показа още една фигура. Някой прислужник, помисли си тя, ала като погледна повторно, видя, че мъжът изобщо не беше слуга.

Той скочи елегантно на земята. Между устните му стърчеше тънка, незапалена пура. Бавно, нехайно, дори малко хищно, мъжът се огледа наоколо. Може би като котка, но голяма котка. Пантера, която от тази скала ще скочи върху следващата. Не можеше да види очите му, заради тъмните очила, които носеше, ала си помисли, че сигурно са пронизващи и човек се чувства неудобно, когато се вгледа в тях.

Беше висок колкото Травис, но по-слаб. Жилав. Думата дойде сама на ума ѝ, докато го наблюдаваше. Мъжът се наведе към едно от децата и заговори нещо. Движението му бе елегантно, някак си лениво, ала не безучастно. Тъмната му коса бе права и доста дълга, стигаше до яката на джинсовата му риза. Носеше ботуши и протрити джинси, но не приличаше на фермер. Ерин веднага отхвърли това предположение. Не приличаше на мъж, който обработва земята, а на такъв, който я притежава.

Какво правеше подобен мъж със семейството на братовчедка ѝ? Може би беше някой роднина, зачуди се тя. Сетне реши, че това няма значение.

Ерин провери фибите в косата си, установи, че две от тях се бяха разхлабили и ги стегна. Ако беше роднина на Травис Грант, чудесно. Ще му покажат Ирландия.

Ала той не приличаше много на съпруга на Ди. Цветът на косата им бе еднакъв, но приликата свършваше дотук. Непознатият имаше друга конструкция, беше издялан по друг начин. Напомни ѝ за рисунките на Сатаната от книжките в часа по вероучение.

„По-добре господар в Ада, отколкото слуга в Рая.“

Да, подсмихна се Ерин, този мъж изглеждаше точно такъв. Това изречение би му подходило идеално. Като си пое дълбоко въздух, тя тръгна да посрещне роднините си.

Най-отпред вървеше Брендън. Когато стигна до вратата, той сложи крак и я подпря с обувката си, а очичките му светеха от нетърпение и любопитство. Белокосата жена вървеше след него, като се движеше с неподозирана за възрастта и теглото си пъргавина.

— Спри, негоднико! Не мога да те гоня непрекъснато!

— Искам само да видя, Хана! — В гласа му имаше смях, ала той не се възпротиви, когато тя отново го хвана за ръката.

— Скоро ще видиш предостатъчно. Няма защо да притесняваш майка си до смърт. Кили, ти стой тук!

— Добре... — Момиченцето също се оглеждаше с нетърпение и любопитство, но явно беше по-послушно. То първо зърна Ерин. — Ето я! Ето я! Това е нашата братовчедка. Същата като на снимката. — Без никакво притеснение то приближи към Ерин и се усмихна. — Нали ти си Ерин? Аз съм Кили. Мама каза, че ще ни чакаш, за да ни посрещнеш.

— Да, аз съм Ерин. — Очарована, тя се наведе и докосна брадичката на малката с ръка. Нервността ѝ се стопи и бе заменена от удоволствие. — Последният път, когато те видях, ти беше едно малко бебе, цялото увито в одеяло, защото валеше, и така ревеше, че можеше да събудиш и умрелите.

Очичките на Кили се разшириха от изненада.

— Ама тя говори също като мама! Хана, ела да чуеш! Тя говори също като мама!

— Госпожице Макинън... — Хана задържа едната си ръка върху рамото на Брендън и ѝ подаде другата. — Радвам се да ви видя. Аз съм Хана Бъркли, икономката на вашата братовчедка.

Икономка, помисли си Ерин и пое ръката ѝ. Кънанови, доколкото си спомняше, винаги са били икономии някому, ала никога не са имали такива.

— Добре дошли в Ирландия. А това сигурно е Брендън.

— Аз съм бил тук и преди — отвърна важно момчето. — Но сега дойдох със самолет.

— Така ли? — Сякаш видя братовчедка си в него. Толкова много си приличаха. Същите черти на фея и дълбоки зелени очи. Той беше красив като Адилия. Майка ѝ казваше, че Адилия винаги е била красива, още като малко дете. — Е, вие двамата много сте пораснали, откакто ви видях за последен път.

— Аз съм вече голям. Сега Брейди е бебето.

— Ерин?

Вдигна глава и видя Адилия да върви към нея. Макар да беше бременна, тя се движеше леко и елегантно. А когато обви ръце около

нея, Ерин усети силата ѝ. Усещането бе невероятно — това беше семейството. Корените им бяха едни и същи.

— Толкова се радвам, че сме тук! Че те виждам. Чакай да те огледам!

Адилия не беше се променила изобщо. Наближаваше тридесетте, ала изглеждаше с години по-млада. Физиката ѝ беше съвършена. Сега бе разцъфтяла поради бременността. Лицето ѝ бе младо, заобиколено от гривата червена коса, която тя носеше дълга и разпусната. На лицето ѝ бе изписано удоволствие, което бе толкова истинско и лъчезарно, че Ерин почувства как всичките ѝ страхове и резерви се стопяват.

— Изглеждаш великолепно, Ди! Явно Америка ти се отразява добре.

— А ти? Най-хубавото момиченце в Скибърийн се е превърнало в красива жена. О, Ерин! — Те се целунаха и се разсмяха. — Най-последно се чувствам у дома. — Като продължаваше да държи братовчедка си за ръка, Ди се обърна. — Спомняш си Травис, нали?

— Разбира се. Радвам се да те видя отново.

— И ти си пораснала за четири години. — Той я целуна по бузата. — Последният път бяхме без Брейди. Не си го виждала, нали?

— Не. — Детето прегръщаше с една ръчичка врата на баща си и я гледаше ококорено.

— Божичко, та той е твое копие, Травис! Одрал ти е кожата! Ти си много сладък, братовчедо Брейди!

Брейди се засмя и зарови лице във врата на баща си.

— И срамежлив — изкоментира Адилия, като прекара ръка през косите си. — За разлика от баща си. Ерин, много ти благодаря, че дойде да ни посрещнеш.

— Ние нямаме често гости и ми е много приятно. Имам микробус. Сигурно си спомняте последния път, че наемането на кола е много досадна работа. Затова ще бъда ваш шофьор, докато сте тук. Аз съм на ваше разположение.

Докато говореше, Ерин почувства в основата на врата си някакво стягане, нещо като трепет или сърбеж. Или дори предупреждение. Тя се обърна и застана лице в лице с мъжа, който слезе последен от самолета.

— Ерин, това е Бърк. — Адилия сложи ръка на корема си, защото бебето явно се разрита. — Бърк Логан, това е братовчедка ми Ерин Макинън.

— Приятно ми е, господин Логан — рече Ерин с леко кимване, защото не искаше да види собственото си отражение в огледалните му очила.

— И на мен, госпожице — усмихна се той и отново тикна пурата между зъбите си.

Все още не можеше да види очите му, но имаше натрапчивото усещане, че за него стъклата не представляваха никаква бариера.

— Сигурна съм, че сте уморени — обърна се тя към Адилия, ала задържа погледа си върху Бърк. — Паркирала съм отпред. Първо ще ви заведе, после ще се оправим с багажа.

Бърк вървеше встрани, докато си проправяха път през малката терминална зала на летището. Предпочиташе така, понеже това му позволяваше да я следи с поглед по-добре и незабележимо за останалите. Защото в момента той искаше да гледа само Ерин Макинън.

Какво хубавичко малко съкровище, мислеше си Бърк, като я наблюдаваше как крачи с дългите си атлетични крака, скрити под консервативната пола. Елегантна като карфичка и нервна като млада кобилка на старта. Само че тя все още не знаеше какво щеше да бъде състезанието, в което щеше да участва, подсмивва се вътрешно той.

Спомни си разговорите по време на пътуването от Щатите, а сетне от Лондон до това селище, чието име дори не бе означено върху картите. Макинънови и Кънанови бяха първи братовчеди. Толкова близки, колкото можеше да си представи човек. Майката на Адилия и майката на тази много интересна Ерин бяха израснали заедно в две съседски ферми. Като сестри.

Той се усмихна, когато я видя да хвърля бегъл поглед през рамо към него. Ако Адилия Кънан Грант си бе намислила да го сроди със своето семейство, то той нямаше нищо против.

Беше прекарал достатъчно време, избягвайки каквито и да било семейни връзки, че да ги търси.

Ако не престане да ме гледа по този начин, сигурно ще си загубя ума, помисли си Ерин, докато превключваше скоростния лост. Багажът бе натоварен, децата не спираха да бърборят, а тя трябваше да се

стегне и да си събере мислите, за да излезе от заплетения пътен възел на летището.

Гледаше го в огледалото за обратно виждане. Краката му бяха свити в тясното място между седалките. Беше праметнал едната си ръка върху облегалката и не откъсваше очи от нея. Доколкото можа, Ерин се опита да се съсредоточи върху въпросите, които Адилия ѝ задаваше за семейството.

След като излезе на главния път, слушаше братовчедка си с половин ухо и се напъваше да ѝ отговаря най-точно. Да, всичко беше наред. Стопанството вървеше. Всички бяха живи и здрави.

Тя се поуспокои и дори започна да разказва последните клюки и случки от живота във фермата. Слава Богу, този смущаващ я мъж престана да я наблюдава.

Много важно, да върви по дяволите, реши Ерин. Явно беше невъзпитан, ала това изобщо не я засягаше. Упорито избягвайки огледалото, Ерин се насили да гледа пътя напред. След което започна да си задава въпроси сама. Първият от тях беше, кой, по дяволите, беше Бърк Логан. Тя се усмихна на репликата на братовчедка си и машинално отговори, че семейството ѝ бе живо-здрavo и че се чувства чудесно.

— Значи Кълън все още не се е оженил.

— Кълън ли? — Въпреки нежеланието, очите ѝ сами се върнаха към Бърк. Прокле наум слабостта си. — Не. За огромно съжаление на мама все още е ерген. Сега е в Дъблин, за да пее песните си и да играе. — Колата попадна в някаква дупка и подскочи. — О, извинявайте.

— Няма нищо.

Ерин погледна загрижено братовчедка си.

— Сигурна ли си? Чудя се дали изобщо е трябвало да пътуваш.

— Здрава съм като конете на Травис. — Адилия сложи ръка на корема си. — Освен това има още доста време, докато се родят.

— Те ли?

— Този път са близнаци — усмихна се Адилия. — Надявам се.

— Близнаци — повтори едва-едва Ерин, чудейки се да се изненада ли, или да се смее.

Адилия се намести по-удобно. Погледна назад и видя своите две по-малки деца, които вече дремеха, и Брендън, който с мъка държеше очите си отворени.

— Винаги съм искала да имам голямо семейство, като твоето.

Ерин се усмихна. Микробусът навлезе в селото.

— Както изглежда, желанието ти е на път да се сбъдне. Сигурно добрият дядо Господ ще се погрижи за това.

Със смях Адилия се облегна назад и се загледа през прозореца към селцето, което помнеше от детството си.

Малките къщички си бяха така спретнати, както и преди, макар и леко поовехтели. Тревата бе гъста и зелена и светеше като изумрудена в контраст с кафявата разорана земя. Табелката с надпис „Шамрок“, която висеше пред селската кръчма, скърцаше и се люлееше от вятъра, който носеше мирис на море.

Можеше да го помирише и да си го припомни. Тук скалите бяха стръмни и се спускаха безредно като каменен водопад към дивото море. Спомни си времето, когато бе стояла с часове на тях, заглеждана в рибарските лодки, които се връщаха с дневния си улов, за да опънат и изсушат мрежите и рибарите да наквасят гърлата си в кръчмата.

Разговорите там бяха на тема риболов и земеделие, бебета и жени.

Тук беше нейният дом. Адилия сложи ръка на отворения прозорец и се загледа навън. Да, тук беше нейният дом. Начинът на живот, мястото, което беше най-близо до сърцето ѝ. Тук беше каруцата, пълна със сено, чийто цвят и аромат не бяха по-сладки и по-силни от онези, които имаше в Америка. Но това беше Ирландия и сърцето ѝ никога нямаше да престане да я тегли насам.

— Нищо не се е променило.

Ерин намали скоростта и се огледа. Познаваше всеки квадратен метър. Познаваше всички ферми, отдалечени на стотици километри оттук. В интерес на истината, не познаваше нищо друго.

— Нима си очаквала нещо да се промени? Тук никога нищо не се променя.

— Това е магазинът на О’Донъли. — Ди излезе от микробуса. Беше глупаво, ала искаше да стъпи на родна земя, да напълни дробовете си с въздуха на Скибърийн. — Той все още жив ли е?

— Дъртият му козел ще умре зад тезгяха, докато брои скъпернически последното пени.

Смеейки се, Ди взе Брейди от Травис и го прегърна, докато детето се прозя и сложи главичка на рамото ѝ.

— Аха, значи наистина нищо не се е променило. Травис, виждаш ли църквата? Всяка неделя ходехме на литургия. Старият отец Финигън мърмореше и бръмчеше като досадна муха, до безкрайност. Той жив ли е?

Ерин извади ключовете и ги пъкна в джоба си.

— Не, умря, преди повече от година. — Тъй като забеляза как смехът помръкна в очите на братовчедка й, вдигна ръка и я погали по бузата. — Беше на повече от осемдесет, ако си спомняш. Умря както си спеше.

Животът си течеше и хората си отиваха от него независимо дали искаш, или не. Ди погледна отново църквата. Тя никога повече нямаше да бъде същата.

— Той погребва мама и татко. Никога няма да забравя колко мил беше с мен.

— Сега имаме нов свещеник, по-млад. Изпратиха го от Корк — заговори бързо Ерин. — Много е кадърен, никой не спи по време на неговите проповеди. Така наплаши и превъзпита Майкъл Райън, че идва трезвен и не пропуска нито една неделна служба. — Тя се обърна, за да помогне с багажа и се блъсна в Бърк. Той я хвана за раменете, уж да не падне, но приличаше повече на прегръдка и продължи по-дълго от необходимото.

— Извинявайте.

Ерин не успя да откъсне очи от неговите, колкото и да искаше. Бърк се засмя.

— Аз съм виновен.

Взе два големи куфара и ги свали от микробуса.

— Защо не се погрижиш за Ди и децата, Травис? Остави багажа на мен.

Травис обикновено не оставяше друг да му върши работата, ала сега знаеше, че състоянието на жена му е по-особено. Знаеше също, че е преуморена, но и упорита, и че единственият начин да я накара да си легне, бе да я сложи лично в леглото.

— Благодаря ти, Бърк. Ще се оправя с тях. Ерин, нали ще те видим, теб и всички останали тази вечер?

— Бъди сигурен, всички ще дойдат. Очакват ви с нетърпение. — Тя прегърна и целуна братовчедка си по бузата. — А ти си почини

добре. Защото в противен случай мама ще съска и ще те подлуди. Това мога да ти го обещаая сто процента.

— Трябва ли да си тръгваш? Няма ли да влезеш с нас?

— Имам да свърша някои работи. Върви, иначе децата ще заспят прави наред улицата. До скоро.

Въпреки протеста на Брендън, Хана го вкара вътре. Ерин се обърна и взе още багаж от микробуса. Помисли си, че куфарите са много леки. Скъпите дрехи би трябвало да тежат повече. В този миг отново се сблъска с Бърк.

— Има още няколко — промърмори развълнувана тя.

В хотела беше сумрачно, ала не и спокойно. Вълнението, че ще имат гости чак от Америка, вече цяла седмица занимаваше оскъдния персонал. Дървените мебели бяха прясно полирани, подът лъщеше, намазан с восък до блясък. Старата госпожа Мейлоу поведе Ди по стълбите, пазещи стари спомени. Децата гукаха и чуруликаха, а на всички бе предложен горещ чай и сода. Като реши, че оставя роднините си в добри ръце, Ерин излезе навън.

Денят беше студен и ясен. Облаците бяха издухани от западния вятър, така че светлината, както често бе в Ирландия, беше перлена и ярка. Ерин спря за миг и огледа родното си село, което бе очаровало братовчедка ѝ. Беше си съвсем обикновено, спокойно, с нищо забележително, пълно с работещи мъже и жени и миришецо на риба. Почти от всяка негова точка, от всеки ъгъл можеше да се види морето и пристанището, в което непрекъснато влизаха лодки с улов. Фасадите на къщите бяха чисти, боядисаха ги всяка пролет. Това бе въпрос на гордост. Вратите никога не се заключваха. Това пък беше въпрос на навик.

Тук всички я познаваха и тя познаваше всички. Искаше да види други, големи градове, където животът кипи, бързо, горещо, анонимно. Искаше да се разхожда по улици, където никой не я познава и не се интересува от нея. Само веднъж в живота си, само веднъж, искаше да направи нещо лудешко и импулсивно, което нямаше да се върне обратно като ехо в семейството и съседите и да стане тема за разговор на цялото село. Само веднъж.

Вратата на микробуса се затвори с трясък и я върна в действителността. И отново Ерин се сблъска очи в очи с Бърк Логан.

— Всичко ли пренесохте? — попита го тя, опитвайки се да бъде учтива.

— Мисля, че да. — Той надникна в микробуса, сетне се облегна на него. Извади запалка и най-после запали пурата си. Явно не беше пушил заради Адилия и нейното състояние. Очите му не се откъсваха от лицето ѝ.

— Не си приличате много с госпожа Грант.

За пръв път каза повече от две думи. Ерин забеляза, че акцентът му не бе като на Травис. Говореше бавно, сякаш не виждаше никаква причина да бърза и всичкото време на света беше негово.

— Всъщност приличате си по косата — продължи, защото тя не отговори. — Но нейната има цвета на кестен, като дръжката на револвера на Травис, докато вашата... — Бърк дръпна дълбоко и изпусна дима. — Вашата прилича повече на махагоновия шкаф в моята спалня. — Засмя се на двусмисленото си сравнение, без да вади пурата от устата си. — Още когато го избирах реших, че е много хубав.

— Чудесна мисъл, господин Логан. Само че аз не съм нито кон, нито маса, която избират, за да купят — троснато му отвърна Ерин и извади ключовете на микробуса от джоба си. — Оставям ги на вас.

Вместо да ги вземе, той хвана ръката ѝ в своята и я стисна. Ключовете останаха помежду им. Дланта му бе твърда и доста грапава, като скалите, които водеха към морето. Хареса му начина, по който тя реагира. Вдигна вежди повече презрително, отколкото отбранително.

— Искате ли още нещо, господин Логан?

— Да ви откарам — отвърна кратко Бърк.

— Няма нужда. — Ерин стисна зъби и мерна с крайчето на окоото си две от най-големите ключокарки на селото, които минаха покрай тях. Вечерните новини щяха да бъдат разпространени със скоростта на мълния — Ерин Макинън си държеше ръцете с един непознат мъж на улицата. — Мога да помоля, който и да е, да ме откара до къщи.

— Защо, след като вече има кой. — Продължавайки да държи ръката ѝ, той отвори вратата на микробуса. — Обещах на Травис. — Пусна я и посочи с жест към колата. — Не се тревожете, хванах му чаката как се кара на обратната страна на пътя.

— Вие карате на обратната страна на пътя! — сопна му се Ерин, ала след кратко колебание се качи. Времето напредваше, а тя имаше още много работа.

Бърк седна зад кормилото и запали мотора.

— Шнолата ви се е разхлабила — отбеляза той. Ерин посегна и закрепил косата си.

— Като стигнете до кръстопътя извън селото, завийте наляво. Оттам до нашата ферма има около четири-пет километра. — Тя скръсти ръце, като реши, че е провела достатъчно дълъг разговор.

— Красива страна — рече Бърк, като се наслаждаваше на природата. Тревата бе зелена, тук-там имаше леко огънати от постоянния западен вятър трънки. Изтравничета цъфтяха като меки пурпурни облачета, а в далечината се издигаха планини — тъмни и мамещи, пълни с легенди и тайни. — Близо сте до морето.

— Прекалено близо.

— Не обичате ли американците?

Изненадана от неочаквания въпрос и все още държейки ръцете си, скръстени на гърдите, Ерин се обърна и го погледна.

— Не обичам мъжете, които ме гледат втренчено.

Бърк загаси пурата в пепелника.

— Това доста стеснява кръга от обяснения.

— Мъжете, които познавам, имат добри маниери, господин Логан.

Хареса му как произнесе името му, с лек намек на заяждане.

— Колко жалко. Аз пък обичам да гледам колкото си искам нещо, което ми харесва.

— Сигурно смятате това, което казахте, за комплимент.

— Не, само наблюдение. Това ли е кръстопътят?

— Да. — Ерин вдъхна дълбоко, защото знаеше, че няма причина да се ядосва, а напротив. — За Травис ли работите?

— Не. — Усмихна се, когато бусът подскочи. — Може да се каже, че сме съдружници. — Харесваше му тукашната миризма. Дълбоката влажна миризма на Ирландия, както и топлото излъчване на жената до него. — Имам ферма, съседна на неговата.

— И вие ли отглеждате коне? — Тя отново вдигна вежди и го погледна.

— В момента да.

Ерин сви устни и затвори очи. Представи си го седнал върху трактор, наоколо шум, тропот и мирис на коне. Опита се, но не успя да си го представи седнал зад бюрото с молив в ръка и сметки пред него.

— Фермата на Травис е много печеливша.

Той изкриви устни.

— Какво искате да ме питате? Дали и моята е такава?

— Това не ме интересува.

— Така е. Ала мисля, че се справям добре. Не съм роден във ферма като Травис, но установих, че ми харесва. Поне засега. Те могат да ви вземат с тях, ако им кажете.

В първия миг тя не го разбра. После осъзна какво ѝ казва и едва не зяпна от изненада.

— Мога да позная неспокойната душа от пръв поглед — продължи Бърк. — Вие се измъчвате как да се измъкнете от това забравено от Бога място. Няма го дори на картата. Макар че, ако питате мен, то е повече от очарователно.

— Никой не ви пита.

— Така е, ала не можах да не забележа как, когато застанахте на бордюра и се огледахте, сякаш искахте да изпратите селото вдън земята.

— Не е вярно! — ядоса се Ерин, но почувства вина, защото този непознат мъж беше много близо до истината.

— Добре. Да го кажем по друг начин — искахте вие самата да бъдете някъде другаде. Аз познавам хората, ирландко!

— Ала не можете да знаете какво чувства човек! И изобщо не ме познавате.

— Напротив, повече, отколкото си мислите — промърмори той. — Чувствате се като в капан. Като задушена, като вързана, нали? — Този път Ерин не отговори. — Да гледаш едно и също от деня, в който си се родила, и да се чудиш дали няма да го гледаш до последния си ден? Да се чудиш защо не си отидеш оттук, защо не тръгнеш натам, накъдето те влече душата и накъдето духа вятърът? На колко години си, Ерин Макинън?

Това, което каза, бе толкова вярно, че стигна чак до дъното на душата ѝ.

— На двадесет и пет. И какво от това?

— Аз бях с пет години по-млад, когато тръгнах по широкия свят. — Бърк се обърна към нея, но тя отново видя само собственото си отражение в очилата му. — Не мога да кажа, че съжалявам.

— Много се радвам за вас, господин Логан. Сега бихте ли намалили, ето до тази поляна. Спрете, ако обичате. Ще вървя пеша оттук нататък.

— Както желаете. — Той спря микробуса, ала сложи ръка върху нейната, преди Ерин да успее да слезе. Сам не знаеше защо ѝ предложи да я докара, нито защо започна този разговор. Просто беше последвал вътрешното си чувство, както много пъти досега в живота. — Мога да разпозная амбициите, когато ги видя, защото те обикновено ме гледат от огледалото всяка сутрин. Някои смятат това за грях. Аз винаги съм мислил, че е благословия.

Но защо гърлото ѝ пресъхна, а нервите ѝ се опънаха до скъсване! Какво ставаше днес с нея?

— Какво искате от мен?

— Харесват ми очите ви, Ерин. Не искам да ги виждам тъжни или пълни с недоволство. — Бърк отново се усмихна и докосна края на някаква въображаема шапка на главата си. — Приятен ден!

Тя скочи от буса, тресна вратата и тръгна по поляната, без да е сигурна дали искаше да избяга от него, или от демоните, които измъчваха душата ѝ.

ВТОРА ГЛАВА

Много мисли се въртяха в главата ѝ тази вечер. Ерин седеше на масата в хотела заедно с цялото си семейство. Всички се надпреварваха един през друг да говорят, да се смеят и пак да говорят. Гласовете им надвикваха шума от приборите, скърцането и блъскането на столовете, обикновените звуци, долитащи от кухнята. Носеше се аромат на топла, вкусна храна и уиски. Всички светлини бяха запалени като за голям празник. Групата беше изпълнила трапезарията в хотелчето на госпожа Мейлоу, но не бе по-голяма от обикновените вечери в неделя, когато всички се събираха около масата във фермата.

Ерин яде малко. Не защото един от братята ѝ непрекъснато я прекъсваше да му подаде това или онова, а защото не можеше да спре да мисли за онова, което ѝ каза днес следобед, преди да се разделят, Бърк Логан.

Не беше доволна от себе си. Не защото един непознат бе успял да прозре толкова лесно онова, което никой от семейството ѝ до този момент не бе успял да види. Преди години се беше убедила сама, че не е толкова лошо да бъде такава. Как можеше да бъде лошо нещо толкова естествено? Наистина, бяха я учили, че е грешно да завижда, но...

По дяволите всички! Та тя не беше светица и не искаше да бъде. Завистта, която изпитваше към братовчедка си Ди, седяща усмихната до съпруга си, не беше грях. В края на краищата, завиждаше на Ди не защото не искаше Ди да бъде щастлива, а защото искаше тя самата да бъде щастлива. Съмняваше се, че някой ще бъде наказан да гори в ада само заради желанията си. Но и не мислеше, че от това ще ѝ пораснат крилца.

Всъщност беше щастлива, че семейство Грант дойдоха в Ирландия. Няколко дни поне щеше да слуша за Америка и да си представя живота там. Щеше да задава въпроси и да си рисува картини за големия каменен дом, в който живееше Ди. Може би щеше да почувства вълнението и радостта от това да живееш в подобен свят.

Когато те си заминеха, отново всичко щеше да се върне на старото си място. Отново щеше да остане Ерин от фермата.

Ала не завинаги, обеща си тя. Не завинаги. За една-две години мислеше да спести достатъчно пари и да замине за Дъблин. Там щеше да си намери работа и да си вземе апартамент под наем. Или свой собствен. И никой нямаше да я спре.

При тази мисъл устните ѝ неволно се разтегнаха в усмивка, когато зърна погледа на Бърк от другата страна на масата. Сега не носеше онези ужасни очила, зад които криеше очите си. Но Ерин предпочиташе да бъде с тях. Защото ако очилата я притесняваха, то очите му я притесняваха два пъти повече. Неговите тъмносиви и много проницателни очи. Сигурно вълците имат подобни очи, димни, хищни и нищо не пропускащи. Ала той нямаше право да я наблюдава така, помисли си ядосано Ерин и отвърна дръзко на погледа му.

Разговорите и шумът на масата продължаваха, но тя повече не ги чуваше. Какво я привличаше в този мъж, откровеното забавление или арогантността? Вероятно и двете. Не беше сигурна, ала изпитваше нещо към него. Нещо, за което не бе напълно сигурна, че трябва да чувства и за което почти беше сигурна, че ще съжالياва.

Една ирландска роза, мислеше си Бърк, докато я наблюдаваше. Не беше виждал никога в живота си това цвете, но беше напълно сигурен, че има бодли с остри връхчета. Една ирландска роза. Диво цвете, което със сигурност не е крехко и не изисква особено внимание и грижи. Трудно се живее и вирее в този климат. Да оцелееш сред дивите ветрове и да цъфтиш сред шипките. Беше цвете, което заслужава уважение.

Харесваше семейството ѝ. Можеше да се каже, че тези хора бяха солта на земята. Бяха естествени, ала не прости. Явно работите във фермата им вървяха добре, но те със сигурност работеха осем дни в седмицата, както е думата. Мери Макнън, майката на Ерин, беше и шивачка, ала очевидно се интересуваше повече от децата на Ди, отколкото от модата. Братята бяха хубави, приятни, с изключение на най-големия Кълън, който приличаше на стар ирландски воин и имаше глас на поет. Ерин беше най-малката и най-уязвимата сред тях. Гледаше я през масата и се опитваше да намери други черти в характера ѝ.

До края на вечерта Бърк реши, че не сбърка, когато се съгласи и прие поканата на Травис да остане няколко дни повече в Ирландия. Пътуването щеше да бъде изгодно, посещението на състезанията в Къри щеше да бъде от полза, а сега изглеждаше се очертаваше и възможност да съчетае полезното с приятното.

— Нали ще ни посвириш, а, Кълън? — попита Адилия и протегна ръка през масата, за да хване ръката на най-големия от братята на Ерин. — Заради доброто старо време.

— На него малко му трябва — обади се майка му. — Вие най-добре разчистете терена — обърна се тя към двамата си по-малки сина. — Няма да танцуваме върху масата, я!

— Само да си взема свирката — рече Кълън и бръкна в задния джоб, откъдето извади тънка свирка. Застана прав. Голям, силен мъжага с широки като канара рамене и тесни дълги бедра. Грубите му пръсти на земеделец се плъзнаха нежно по инструмента.

За изненада на Бърк този огромен и на пръв поглед груб фермер свиреше необикновено нежна музика. Седеше на стола, отпиваше от уискито и слушаше. Мери Макинън сложи ръце в ръцете на най-малкия си син и сякаш без да се движи започна да танцува в такт с музиката. Танцът изглеждаше много сложен, с изключителни стъпки и движения, завъртания на пръсти и пети. Сетне ритъмът се промени, стана бавен, тъжен и тайнствен, като магия. Всички танцьори, с изключение на майката и сина, останаха с ръце, сложени върху раменете и започнаха да свиркат и дюдюкат. Бърк погледна към Ерин, видя, че тя също стои с ръце върху раменете на баща си и се усмихва, но подобна усмивка не беше видял преди това върху устните ѝ.

Нещо дълбоко вътре в него трепна. Трепна, после се обтегна, после се успокои, и всичко това в рамките на два удара на сърцето.

— Тя все още танцува като младо момиче — рече Матю Макинън за жена си.

— И все още е красива — добави Ерин, като погледна майка си, която се въртеше в ръцете на сина си, с пола, разлюляна като камбана, и неуловим за окото ритъм на краката.

— Можеш ли като нея?

Със смях, който бе по-скоро тъжен, Ерин поклати глава.

— Никога не съм могла.

— Хайде да опитаме. — Баща ѝ хвана кръста ѝ с ръце. — Обзалагам се, че ще можеш.

И преди да успее да възрази, я завъртя. Тя се разсмя, вдигна ръка и се понесе в ритъма на стария народен танц, който бе научила от деня, в който проходи. Музиката на свирката бе жива и подканяща. Увличаше, разпалваше кръвта, както и въодушевлението на всички присъстващи. Ерин сложи ръце на хълбоците си и тръсна глава.

— А ти можеш ли така?

Адилия погледна осемнадесетгодишния си братовчед.

— Дали го мога? — попита с присвити очи тя. — Все още не е дошъл денят, в който да не мога да танцувам джигата, момченце.

Травис се опита да възрази, когато жена му скочи и се завъртя в буйния танц с момчето, ала се отказа. За едно нещо беше напълно сигурен в нея — тя знаеше какво прави.

— Страхотна компанияка, а? Какво ще кажеш? — прошепна той на Бърк.

— Взеха ми акъла — отвърна Бърк и извади пура, като не изпускаше от очи Ерин. — А ти можеш ли да играеш като тях?

Травис се облегна със смях назад.

— Ди се опита няколко пъти да ме учи, но аз съм безнадежден. И съм готов да се обзаложа, че и ти няма да се научиш. — Видя как Брендън стана и отиде при майка си, за да смени предишния ѝ партньор. Гледай го ти, хлапакът, майчишко, помисли си с гордост той. От всичките им деца Брендън беше най-умен и волеви.

— Едва сега се убеждавам, че се е нуждаела от това пътуване повече, отколкото предполагам.

Бърк насила откъсна очи от Ерин.

— Повечето хора изпитват носталгия.

— За седем години си идва едва за втори път. — Травис наблюдаваше жена си с удоволствие. Бузите му бяха зачервени, а очите му се смееха, докато гледаше как синът му се опитва да повтори движенията на майка си. — Не е достатъчно. Знаеш ли, тя е способна да те качи на въжето с аргументите си. И половината от тях никой разумен човек не може да разбере. Ала никога няма да помоли за нещо, нито да се оплаче.

За миг Бърк не каза нищо. След четири години все още се изненадваше на приятелството си с Травис, което възникна съвсем

спонтанно и естествено. Никога не беше се възприемал като човек, който може да има приятели, и в интерес на истината никога не беше ги търсил, нито се бе опитвал да ги има. Беше прекарал половината от своя тридесет и две годишен живот сам. Нямахше нужда от никой. Никой не му трябваше. С Травис Грант просто беше станало.

— Не знам много за жените — отговори накрая той и, като видя погледа на Травис, се поправи. — Имам предвид съпругите. Но за твоята мога да кажа, че е щастлива, независимо дали е тук, или в Щатите. Причината е, че те обича.

Травис продължи да наблюдава жена си, ала явно се върна назад в спомените.

— Знаеш ли, когато я видях за пръв път, помислих, че е момче.

— Ти се шегуваш! — Бърк извади пурата от устата си.

— Беше тъмно.

— Това не е обяснение.

Смехът му беше топъл.

— И тя така казва. Но веднага превзе сърцето ми. Мисля, че се влюбих на секундата. И завинаги.

Той чу смеха на жена си и я погледна. Тя се отдели от танцьорите и тръгна към него. Вървеше с ръце на кръста, а пръстенът, който бе сложил преди седем години на ръката ѝ, блестеше.

— Мога да танцувам с часове — рече Ди, леко задъхана, — ала тези двамата искат почивка. — С едната си ръка тя обгърна корема си. — Искаш ли да опиташ, Бърк?

— За нищо на света.

Адилия отново се разсмя и сложи ръка на рамото му с приятелски жест, с което така и не можеше да свикне.

— Ако човек от време на време не се направи поне мъничко на глупак, значи изобщо не е живял. — Пое си още няколко пъти въздух, но краката ѝ продължаваха да отмерват ритъма на танца. — Когато Кълън свири, прави някаква магия. А още по-голяма е магията, че аз съм тук и слушам. — Тя взе ръката на Травис, сложи я до устните си, а сетне на бузата си. — Мери Макинън е всепризната танцьорка. Все още може да надиграе всеки в тази страна, но Ерин също е чудесна, нали?

Бърк отпи голяма глътка уиски.

— Много приятна гледка, наистина.

Смеейки се, Адилия отново сложи глава на рамото на съпруга си.

— Мисля, като нейна по-голяма кака, да я предупредя за репутацията ти на женкар. А също и за отношението ти към жените.

Той вдъхна аромата на пиетието от чашата си и я погледна невинно.

— Какво имаш предвид?

С глава все още върху рамото на мъжа си, Адилия отново му се усмихна.

— Е, и до моите уши достигат разни нещица, господин Логан, които направо могат да вземат акъла на човек. За добро или за лошо, както знаеш, нашето общество е доста затворено. Дочух някои приказки. Като например, че човек трябва да пази не само дъщерите, но и съпругата си, щом ти си наоколо.

— Ако се интересувах от жената на някой друг, ти щеше да бъдеш първата, Ди. — Той вдигна ръката ѝ и я целуна галантно. В същото време очите му се смееха.

— Травис, мисля, че Бърк флиртува.

— Той го прави непрекъснато — съгласи се мъжът ѝ и я целуна по главата.

— Внимание, господин Логан! Един приятелски съвет. Много е лесно да флиртуваш с жена, която е бременна в петия месец и която отлично те познава и знае що за мошеник си. Ала те предупреждавам, че ирландците са умни хора и кръвта им лесно се пали. — Тя се изправи на пръсти и го целуна по бузата, като му прошепна в ухото. — Ако продължаваш да я гледаш по този начин, Матю Макинън ще извади пушката.

Бърк отново проследи Ерин, която се отдели от групата танцьори.

— Гледането не е забранено.

— Когато става дума за теб, е забранено. — Тя отново се сгуши в Травис. — Както виждам, Ерин ще излезе навън да вземе глътка чист въздух. — Бърк повдигна въпросително вежди, а Ди му се усмихна заговорнически. — Запали я най-сетне тази пура. Тогава и ти ще имаш повод да излезеш навън.

— Така ще направя — съгласи се той и тръгна към вратата.

— Слушай, ти всъщност предупреди ли го или го подпали? — попита я Травис.

— Гледай му сеира, скъпи. — Тя подаде устните си за целувка.

Ерин се зави плътно в сакото си. През февруари нощите бяха студени, но в момента тя не усещаше студ. Въздухът беше мразовит, а луната пълна. Беше доволна, че баща ѝ настоя да танцуват. Напоследък толкова рядко се намираха поводи за празнуване. Винаги имаше прекалено много работа и ръцете все не достигаха, откакто Франк се ожени и създаде собствено домакинство. А беше сигурна, че до една години и Шийн ще вземе момичето на Хенеси. И тъй като Кълън повече се интересуваше от музика и песни, отколкото от момичета и фермерство, то оставаха само Джо и Брайън. И тя самата, разбира се.

Семейството уж се разрастваше, а в същото време намаляваше. А фермата трябваше да оцелее, да остане. Ерин знаеше това така, както знаеше, че е ирландка. Беше нещо неоспоримо, като една от Божиите заповеди. Баща ѝ просто щеше да умре без стопанството си. Знаеше го със сигурност. С такава сигурност, с каквато знаеше, че тя самата ще залинее, ако не се измъкне оттук. Единственото решение бе да намери начин да постигне и двете, без да има потърпевши.

Ерин отново обгърна раменете си с ръце, за да се предпази от вятъра. Той носеше до ноздрите ѝ аромат на диви рози и рододендроните на госпожа Мейлоу. Скоро семейство Грант щеше да си отиде, а нейните спестявания малко щяха да поизтънеят. Ала когато му дойдеше времето, тя знаеше, че нещо ще се случи.

Ерин погледна луната и се усмихна. Нали си обеща, че ще направи така, че нещо наистина да се случи!

Дочу стъпки, щракане на запалка и трепна.

— Красива нощ.

Не се обърна. Но почувства как нервите ѝ се опънаха. Не искаше Бърк да излиза навън. Защо? Защото я смущаваше.

— Обаче е малко студено — реши все пак да каже нещо Ерин.

— Вие доста се поразгорещихте. — Тя продължи да стои с гръб.
— Хареса ми как танцувате.

Ерин тръгна бавно и почувства, че той също тръгна след нея.

— А вие защо не се присъединихте?

Огънчето на пурата му просветна в нощта.

— Защото вие спряхте. Знаете ли, брат ви има талант.

— Аха. — Тя се заслуша. Музиката стана бавна и тъжна. — Тази песен е негова. Той я написа. Когато човек я слуша, сърцето му започва да плаче. — Подобна музика винаги я натъжаваше. Чувстваше се особено и се чудеше как ли би се чувствала с друга музика. — Обичате ли музика, господин Логан?

— Когато е мелодична.

Сега откъм хотела се чуваше валс, бавен и тъжен. Бърк неочаквано сложи ръце на кръста ѝ и я завъртя.

— Но какво правите?

— Танцувам.

— Би трябвало първо да ме поканите — рече Ерин, ала не се отдръпна и дори последва стъпките му. Движението и мелодията я накараха да се усмихне. Тя повдигна лице към него. Тревата беше мека под краката им, а лунната светлина сладка и вълшебна. — Не ми изглеждахте на сантиментален човек, който би танцувал валс.

— Е, и аз имам няколко културни придобивки. — Тя приляга толкова естествено в прегръдката ми, помисли си Бърк. Беше тънка, но не чуплива. Мека, ала не податлива. — А и тази нощ изглежда е нощ на танците.

Ерин не отговори нищо. Във въздуха витаеше магия. Звездите, розите и музиката. Трепетът в стомаха ѝ, пламналата кожа, виенето на свят в главата, всичко това ѝ напомняше, че бе опасно да танцува посред нощ с непознат мъж. Но въпреки това го правеше.

— Е, това вече е друг ритъм — промърмори тя и се откъсна от ръцете му. Ала изпита съжаление, че той не я задържа. — Защо дойдохте тук, господин Логан?

— За да избирам и купувам коне. Вече купих два в Килдеър. — Той пуфна с пурата. Едва сега осъзна какво означаваха всъщност конете и фермата му. — Няма други по-породисти и чистокръвни коне от тези в Ирландския национален конезавод. Наистина, плащаш за тях луди пари, но никога не съм съжалявал за парите, когато съм ги давал за победител.

— Значи сте тук, за да купувате коне. — Това я заинтересува, въпреки че не виждаше защо.

— Да, и да погледам някое и друго конно надбягване. Били ли сте в Кърк?

— Не. — Ерин отново погледна към луната. Кърк, Килкени, Килдеър, всички те бяха толкова далеч, колкото и звездите в небето над нея. — Тук, в Скибърийн, няма да намерите чистокръвен.

— Така ли? — усмихна се Бърк и на лунната светлина усмивката му ѝ се стори двусмислена. Сякаш имаше на ум нещо друго, не коне. Това я притесни. — Е, тогава да речем, че съм дошъл на езда. За пръв път съм в Ирландия.

— И как я намирате? — Ерин спря, защото не искаше да пропусне прекрасната музика, идеща откъм хотела.

— Красива и противоречива.

— С име като вашето би трябвало да имате поне малко ирландска кръв във вените.

Без да се усмихне, Бърк погледна замислено пурата си.

— Възможно е.

— Много вероятно — съгласи се Ерин. — Казахте ми, че сте съсед на Травис. Ала акцентът ви изобщо не прилича на неговия.

— Акцентът ли? — Настроението му отново се промени и той се усмихна. — Ами това е защото съм от запада.

— Запада ли? — Тя се замисли. — Американският Запад ли имате пред вид? Каубоите?

Този път Бърк се разсмя така заразително и гръмко, че Ерин дори не се отдръпна, когато докосна с ръка бузата ѝ.

— Да, но бъдете спокойна. Днес вече никой не носи по три пицова от двете страни на бедрата си.

— Не е необходимо да ми се присмивате.

— Аз? — Кожата ѝ бе така нежна и хладна, че той не устоя и я докосна отново. — А вие какво бихте казали за тролите, феите и духовете, с които се слави Ирландия?

Тя се усмихна.

— Бих казала, че единственият трол, който ще видите тук, е Майкъл Райън след литър черна бира.

— Не вярвате ли в легендите, Ерин? — Бърк пристъпи понаблизо и тя видя луната, отразена в очите му като в езеро.

— Не — отвърна кратко Ерин, ала не отстъпи назад. Не беше в стила ѝ да бяга, дори когато по гръбнака ѝ пропълзяха студените пръсти на предупреждението. Когато печелиш или когато губиш, трябва да го правиш с изправено чело и достойно. Такава бе нейната

философия. — Вярвам в това, което мога да видя и пипна. Останалото е за фантазьорите и мечтателите.

— Жалко — промърмори той за своя собствена изненада, защото всъщност бе на същото мнение. Винаги бе мислил по този начин. — Животът е толкова по-лесен, ако можеш да мечтаеш.

— Никога не съм търсила лесното.

— Тогава какво? — Бърк взе една къдрица от косата ѝ и я завъртя около пръста си.

— Трябва да се връщам. — Това не беше бягство, каза си Ерин. Просто ѝ стана студено. Толкова студено, че я прониза чак до костите. Но когато направи една крачка, той обгърна раменете ѝ с ръка. Тя го погледна отново в очите. Те бяха ясни и изобщо не бяха сърдити. — Извинете ме, господин Логан. Вятърът се усили. Наистина ми е студено.

— Забелязах. Ала вие не отговорихте на въпроса ми.

— Защото не е ваша работа. Не! — повтори, когато пръстите му хванаха брадичката ѝ.

— Разбирам. Когато човек срещне някой, който прилича на него, му става интересно.

— Ние не се познаваме. — Много добре знаеше какво иска да каже. Когато я прегърна, за да я поведе във валса, осъзна, че вече го познава. Имаше нещо в тях двамата, което сякаш беше огледален образ на другия. Може би затова сърцето ѝ биеше ускорено, а кожата ѝ настръхна. — И дори и да ви прозвучи доста грубо, бих казала направо, че не искам да ви познавам.

— Винаги ли сте толкова директна с непознатите?

Ерин изви глава, но пръстите му останаха на лицето ѝ.

— Единственото, което изпитвам в момента, е досада. — Това пък бе една от най-големите лъжи, които някога бе произнасяла в живота си. Защото гледаше право в устните му и си мислеше какво ли ще бъде, ако я целуне. — Сигурно си мислите, че пърхам от нетърпение и щастие, защото сте решили да прекарате известно време с мен. Не се заблуждавайте. Аз не съм простото, глупаво селянче, което е готово да се целува, защото музиката е приятна и има луна.

Бърк вдигна вежди.

— Ерин, ако исках да ви целуна, досега щях да го направя. Никога не си губя времето. Особено с жените.

Изведнъж тя се почувства наистина глупаво. А колко искаше да му покаже, че не е! По дяволите! Та тя всъщност искаше да го целуне и беше сигурна, че той го очаква!

— Е, значи този път сте си загубили времето с мен. Лека нощ.

Но защо всъщност не я целунах, запита се Бърк, докато я гледаше как влиза в хотелчето. Искаше го толкова много. Представяше си го абсолютно ясно. За миг, когато лунната светлина огря лицето ѝ и Ерин го погледна в очите, почти беше го направил. Дори имаше чувството, че усеща вкуса на устните ѝ.

А не я целуна! Нещо го спря. Нещо сякаш му каза, че това ще промени хода на събитията, които трябваше да се случат. Той не беше готов. Не беше сигурен, че ще може да се справи.

Като дръпна за последен път от пурата, Бърк я изхвърли далеч в нощта.

Беше дошъл в Ирландия за коне. Най-добре щеше да бъде, ако правеше това, за което бе дошъл.

Закъсня нарочно. Паркира колелото през входа на кухнята на хотела. Знаеше, че гордостта ѝ е излишна, ала не искаше Ди да научи, че всъщност работи тук. Счетоводството и другата канцеларска работа, която вършеше, не я притесняваха. Напротив, беше ѝ приятно. Но не искаше братовчедка ѝ да разбере, че работи и в кухнята.

Госпожа Мейлоу ѝ бе обещала да не споменава за това, макар да изцъка с език от изненада, когато я помоли, какво да се прави, сви рамене Ерин и влезе в кухнята. Нека си цъка, ако това ще е единственото, което ще излезе от устата ѝ.

Ди и семейството ѝ бяха излезли на разходка още сутринта. Това даде възможност на Ерин да свърши задачите си във фермата, след което да стигне до хотела, за да измие съдовете, останали от закуска, и да се заеме с чистенето на стаите. След като свърши и счетоводната работа, щяха да ѝ останат няколко часа свободно време, за да отидат заедно до фермата, където беше израснала братовчедка ѝ.

Не беше лъжа, в края на краищата, каза си Ерин, докато пълнеше мивката с гореща вода. А пък ако беше, това си бе чисто нейна работа. Нямахме да позволим Ди да я съжалява. Работеше всичко това за пари. Беше толкова ясно и просто. След като събереше достатъчно, щеше да

отиде в Дъблин и да си намери работа в някоя счетоводна фирма. И тогава единствените съдове, които щеше да мие, щяха да бъдат нейните собствени.

Тя погледна през прозореца към поляната, където предната нощ се бяха разхождали с Бърк. Където беше танцувала с него. На лунна светлина, помисли си Ерин. Колко романтично! Сетне изхвърли ядосано мисълта от главата си. Глупости! Та той беше мъж, който си имаше своя бизнес. Може да не беше пътувала, нито ходила в големите градове, ала не беше наивна.

Ако бе почувствала нещо през онези няколко минути, то беше само изненада. Той беше различен, но това не го правеше по-специален от другите. И със сигурност нямаше причина да мисли за него сега, през деня, с ръце, потопени до лактите в сапунената вода.

Чу вратата да се отваря зад нея и започна бързо-бързо да се извинява.

— Знам, че закъснях, госпожо Мейлоу, но ще почистя всичко преди обяд. Ще ми стигне времето.

— Тя е на пазар, отиде за зеленчуци.

При звука на гласа му Ерин затвори очи. Край! Всичко беше загубено! Когато отново ги отвори, продължи да търка чинията с настървение, сякаш искаше да си изкара яда на нея.

— А вие какво правите тук? — попита Бърк.

— Мисля, че и сам можете да видите. — Тя остави чинията на сушилката и взе друга. — Ще ме извините, но си имам работа.

Той отиде до печката, без да каже нито дума и си наля кафе. Там винаги имаше пълна кана горещо кафе. Ерин бе препасала някаква огромна престилка. Сигурно принадлежеше на някой от братята ѝ. Косата ѝ бе пусната и беше много по-дълга, отколкото си бе представил предния ден. Беше я вдигнала на челото с широка лента, за да не пада в очите ѝ, ала по раменете ѝ тя се стелеше буйна и красива. Бърк отпи от чашата, докато я наблюдаваше. Не беше съвсем сигурен относно чувствата си, когато я видя пред мивката, но в едно беше сигурен. Знаеше как се чувства тя. Объркана и засрамена.

— Вчера не споменахте, че работите тук.

— Така е. — Ерин остави следващата чиния на сушилката. — И ще ви бъда много благодарна, ако и вие не си отваряте много-много устата.

— Защо? Това, което вършите, е честна работа, нали? Всъщност няма срамна работа.

— Предпочитам Ди да не знае, че мия чиниите след нея.

Аха, гордост, значи. Разбираше я много добре.

— Съгласен.

Тя се пообърна и му хвърли изненадан поглед.

— Няма да ѝ кажете?

— Казах, че няма. — Можеше да почувства миризмата на препаратата във водата. Въпреки годините, които бяха изминали, все още чувстваше отвращение към тази миризма.

Видя как раменете ѝ сякаш се поотпуснаха.

— Благодаря.

— Искате ли кафе?

Ерин не очакваше, че разговорът им ще протече толкова просто. Все още нащрек, ала по-малко резервирана, тя се усмихва.

— Не сега. Нямам време. — И пак се обърна, защото ѝ беше по-лесно да не го гледа. — Мислех, че всички вече сте излезли.

— Успях се — отвърна просто той. Всъщност имаше намерение да изпие едно кафе и да излезе навън. Да си направи дълга разходка из селото или пък да заседне в местната кръчма на разговори. А сега я наблюдаваше, навела гръб над мивката, с ръце, потопени в сапунената вода. — Да ви помогна ли?

Ерин изненадано се обърна и го погледа. В очите ѝ имаше удивление и недоверие.

— О, не. Пийте си кафето. Сигурно във фурната има банички, ако ги обичате. А може би искате да излезете и да се поразходите. Денят е чудесен!

— Опитвате се да ме изгоните ли? Или да се отървете от мен? — Бърк стана и взе кърпата за бърсане на съдове.

— Но моля ви! Госпожа Мейлоу...

— Е на пазар. — Той взе чинията и започна да я бърше. Стоеше съвсем близо до нея, почти допрял бедрото си до нейното. Ерин едва удържа желанието си да се отдръпне. Или може би да се притисне към него? Отново потопи ръце във водата.

— Нямам нужда от помощ.

Бърк остави сухата чиния и взе нова.

— Аз пък нямам какво друго да правя.

Тя се намръщи и взе нова чиния.

— Не ми харесвате, когато сте мил.

— Спокойно, обикновено не съм. Е, какво друго правите, когато не миете чинии и не танцувате?

Беше въпрос на чест, ала въпреки това Ерин се обърна към него и го погледна право в очите.

— Занимавам се със счетоводство, ако ви интересува. На хотела, на магазина в селото и на фермата.

— Значи сте много заета — промърмори той. — А достатъчно добра ли сте по счетоводство?

— Не съм имала оплаквания досега. Мисля догодина да си намеря работа в Дъблин. В някой офис.

— Не мога да си го представя.

Както държеше ножа, тя войнствено го стисна.

— Не съм ви питала за мнението ви.

— Прекалено много стени има в един офис — продължи Бърк, сякаш не забеляза войнственото ѝ настроение. След което сложи мръсния тиган във водата пред нея. — Вие имате волен дух. Ще се побъркате.

— Това си е моя работа. — Ерин грабна тигана за дръжката като оръжие. — Направих грешка, когато ви казах, че не ви харесвам, когато сте мил. Аз изобщо не ви харесвам.

— Знаете, че само трябва да помолите Ди и те ще ви вземат в Америка.

Ерин яростно потопа тигана във водата и по повърхността ѝ преминаха вълнички.

— Е, и какво от това? Да живея от милостиня? Това ли искате да ми кажете? Нима мислите, че ще позволя подобно нещо? Да приема онова, което някой ще благоволи да ми даде?

— Не. — Той избърса следващата чиния. — Просто искам да ви ядосам и отново да ви видя бясна.

— Вие сте негодник, господин Логан!

— Абсолютно вярно. И понеже вече сме достатъчно интимни, можеш да ми казваш Бърк.

— Има доста много имена, с които бих могла да те нарека! Защо не си гледаш работата и не ме оставиш да си свърша моята? Нямам време за такива като теб!

— Значи ще трябва да намериш.

Той я свари неподготвена, макар че по-късно тя си каза, че би трябвало да го очаква. Докато ръцете ѝ бяха потопени във водата, Бърк просто обви шията ѝ с едната си ръка и я целуна. Беше бърза целувка, но съдържаше повече заплаха, отколкото обещание. Устните му бяха твърди и изненадващо горещи, когато ги притисна до нейните. За секунда, най-много две. Нямаше възможност, нито време да реагира, а сигурно нямаше време и да мисли, преди отново да осъзнае, че всъщност той пак бършеше поредната чиния.

Ерин преглътна мъчително и стисна ръцете си в юмруци под сапунената вода.

— Ти нещо си нервен.

— Човек не бива да отива прекалено далеч, особено с жените.

— Запомни само едно. Ако искам нещо, ще ти го кажа.

— Очите ти казват достатъчно, ирландко. Доставя ми огромно удоволствие да чета в тях.

Нямаше какво да му отговори. Просто реши, че бе безсмислено да спори с него.

— Имам да оправя стаите на етаж. Мисля, че ще е най-добре да се изметеш оттук.

— Значи отивам на разходка. — Бърк остави кърпата, като преди това внимателно я простря, за да изсъхне. Без да каже нищо повече, без дори да я погледне, той излезе от кухнята. Ерин изчака секунда, след което даде воля на яростта си, като хвърли след него мокрия парцал.

Два часа по-късно, след като се преоблече с пола и пуловер, Ерин посрещна семейство Грант в приемната на хотела. Работните дрехи на Джо напъха в сака, завързан за багажника на колелото, и използва един от кремове на госпожа Мейлоу, за да прикрие следите от миенето на чиниите. Бърк също беше там. Тя, разбира се, не му обърна никакво внимание, докато той подрусваше малкия Брейди на коленете си.

— Мама ви изпраща това — рече Ерин и подаде на Ди чиния, покрита с тъкана бяла кърпа. — Това е нейния кейк със стафиди. Особено много държи да не си помислите, че госпожа Мейлоу може да я надмине в готвенето.

— О, аз си спомням стафидения кейк на леля! — Ди повдигна кърпата и помириса сладкиша. — Винаги правеше един повече и

изпращаше някой от вас да го донесе в нашата ферма. — Ароматът на кейка върна спомените ѝ — някои от тях сладки, други болезнени. Тя покри сладкиша. — Радвам се, че успя да дойдеш при нас.

— Нали ти казах, зависи от обстоятелствата. Винаги можете да ни дойдете на гости. Мама много разчита на това.

— Тогава най-добре да се погрижа за челядта. Бърк, ако дадеш на бебето шоколада, заслужаваш да те омаже целия с него. Брендън, Кили, бързо в микробуса. Отиваме на разходка.

Хлапетата изобщо не чакаха да ги помолят втори път.

Първо отидоха на гробищата. Тревата там беше висока и зелена, а надгробните камъни сиви и старинни. Навсякъде растяха диви цветя, сякаш обещаваха живот. Някои от семейството на Ерин също бяха погребани тук, но тя не ги познаваше. Досега не беше загубила никой особено близък човек. Обичаше да идва тук и да си мисли, че би разбрала какво означава да загуби някого, когото обича.

Беше толкова отдавна, помисли си Ерин, докато гледаше братовчедка си, застанала между гробовете на родителите си. Може ли подобна загуба да избледнее с времето? Може ли човек да забрави? Адилия беше съвсем малка, когато умряха майка ѝ и баща ѝ. Беше на девет или десет години. Дали спомените ѝ за тях бяха избледнели? Все пак, въпреки че искаше да живее сама и далеч от семейството, Ерин не можеше да си представи да загуби някой от тях. Някой от най-близките ѝ хора да не съществува.

— Все още боли — прошепна Ди, докато гледаше каменните плочи, върху които личаха имената на родителите ѝ.

— Знам — рече Травис и я погали по косата.

— Спомням си как отец Финигън ми каза, че такава е волята Божия, а аз си помислих, че той не е прав. И все още мисля така. — Тя въздъхна и го погледна. — Никога няма да мога да го приема, разбираш ли?

— Да. — Травис взе ръката ѝ. Една част от него искаше да я вземе и отведе далеч отгук, от скръбта. Ала друга част разбираше отлично, че жена му бе достатъчно силна, за да се справи. Тя беше станала такава години преди да се срещнат. — Бих искал да ги познавам.

— Те щяха да те обичат. — Ди остави сълзите да текат свободно по лицето ѝ, но му се усмихна през тях. — Щяха да обичат и децата.

Щяха да се безпокоят за тях. Но съм доволна, че поне са заедно. Вярвам в това, нали разбираш. Само ми е много мъчно, че не те познават. Нито теб, нито децата.

— Не плачи, мамо. — Кили мушна ръчичка в ръката на майка си. — Виж, набрах цветя. Бърк ми помогна. Той каза, че баба и дядо ще бъдат доволни, макар че са на небето.

Ди погледна малкото букетче от зелени клонки и трева.

— Много е красив. Хайде да го оставим направо на земята, ето така. — Тя се наведе и постави импровизираното букетче между двата гроба. — Да, сигурна съм, че много ще им хареса.

Какъв странен мъж, мислеше си Ерин, докато седеше до Бърк и слушаше бърборенето на Брендън. Видя го да коленичи в тревата и да събира заедно с Кили клонки и трева. Въпреки че беше доста далеч, за да чуе какво ѝ казва, видя как момиченцето го слуша и гледа с абсолютна вяра и доверие.

Щом децата му вярваха, значи не беше човек, който може да се преструва. Децата най-добре можеха да разпознаят добрите от лошите хора.

Знаеше пътя, който водеше към фермата на Кънанови. Спомняше си родителите на Ди само като смътни сенки, като бледи образи. Ала много добре си спомняше Лети Кънан, лелята, с която Ди остана да живее. Тя беше силна, корава жена със строго лице. Ерин се страхуваше от нея и може би затова рядко ходеше във фермата им. Но това бе останало далеч в миналото, припомни си тя и показа на Брендън през прозореца.

— Виждаш ли, хей там, зад онзи хълм е мястото, където е израснала твоята майка.

— Във ферма — отговори важно момчето. Зелените поля и жълтите глухарчета изобщо не му правеха впечатление. — Ние също имаме ферма. Тя е най-хубавата в Мериленд. — Той се ухили на Бърк като на някаква тяхна стара закачка.

— Ала ще остане на второ място, след като аз завърша моята — отвърна Бърк, явно готов за спор.

— Да, ама „Роял Медоус“ ще бъде за поко... Поко...

— Поколенията — помогна му Бърк.

— Точно така. А ти ще си ходиш ерген, защото още ти е мокро под носа, както казва чичо Пади.

— Брендън Патрик Грант! — Това бе единственото, което произнесе Хана, но с такъв тон, че кожата на човек можеше да настръхне. След това се обърна и изгледа строго Бърк. — А вие не го подкочоросвайте, господин Логан!

Бърк се усмихна и разроши косата на момчето.

— Слушам, мадам!

— Бърк спечели своята ферма на покер — неочаквано обяви на всеослушание Брендън. — Той ме учи и мен да играя.

— За да мога, когато „Роял медоус“ стане твоя, да я спечеля от теб. — Бърк отвори плъзгащата се врата и грабна смеещото се момче през кръста.

— Наистина ли? — попита тихичко Ерин, докато Хана вземаше Кили. — Спечелил е своята конеферма на покер?

— Поне аз така знам — отвърна Хана, докато слизаше от буса. — Хората говорят, че е губил и печелил какво ли не на този свят. — Тя погледна към Бърк, който беше сложил Брендън на раменете си и вървеше през поляната. — Трудно е да му устои човек.

Е, аз пък ще мога, помисли си Ерин, като се присъедини към останалите. Беше ирландка. Прекалено много ирландка, че да си загуби ума по един комарджия, пък бил той и печеливш.

Тук почти нищо не беше се променило. Наистина краварникът беше нов, и хамбарът беше боядисан с една четка може би миналата година. Беше единствената ферма наоколо. На изток се издигаха високи хълмове и скриваха хоризонта. Зеленчуковата градина вече бе разорана, посадена и покълнала, а по моравата важно се разхождаха млечни крави. От комина на малката каменна къщичка се виеше дим. Къщичката беше същата като нейната собствена. Приятният, сладък мирис на торф се носеше във въздуха и галеше ноздрите.

— Суини са хубаво семейство. Много добри хора — каза Ерин, защото братовчедка ѝ стоеше на място като закована и не помръдваше. — Сигурна съм, че няма да имат нищо против да влезеш и да поразгледаш.

— Не! — отговори бързо Ди и понеже осъзна остротата на тона си, се опита да го смекчи с поклащане на главата. — Предпочитам да гледам оттук. — Всъщност причината бе, че нямаше сили да пристъпи по-наблизо до това, което някога беше нейно. Ала вече не беше. —

Спомняш ли си, Ерин, когато леля Лети беше болна, вие с майка ти идвахте да я видите?

— Да. Тогава ти подари на мама една роза от онзи храст, там. — Храстът бе посаден от майката на Ди, спомни си Ерин и стисна ръката на братовчедка си. — Розите продължават да цъфтят всяко лято.

Тя се усмихна.

— Колко е малко! Много по-малко, отколкото си мислех тогава. Защото тогава аз бях малка. Виж, Кили, погледни онзи прозорец! — Тя посочи на дъщеричката си. — Това беше моята стая, когато бях на твоите години.

Адилия остана на мястото си. Само тя и Травис стояха на високото, докато всички останали слязоха надолу по пътеката.

— Ди, казах ти и преди. Можеш, ако искаш, да си го откупиш отново. Ще направя на семейство Суини толкова изгодно предложение, че няма да могат да ми откажат.

Тя продължаваше да гледа надолу. Спомняше си. Сетне с лека въздишка мушна ръка в ръката на мъжа си.

— Ти знаеш, когато напуснах това място преди години, мислех, че губя всичко. — Вдигна глава и го целуна. — Не съм била права. Сбъркала съм. Хайде да се поразходим. Виж какъв хубав ден!

Ерин гледаше след тях. Стоеше на малка полянка, която беше зелена, но след няколко седмици щеше да се изпъстри с диви цветя. Чу, че Бърк се приближава след нея и продума, без да мисли.

— Ако аз мога да отида някъде, да напусна това място и да намеря друго, никога няма да се върна обратно.

— Ако не се обръщаш от време на време назад, ще загубиш повече, отколкото ще намериш.

— Не те разбирам. — Тя се обърна към него, а косата ѝ се разпиля по раменете. — Един път говориш като човек без минало, без корени и спомени. В следващия миг сякаш си ги пренесъл там, където винаги са принадлежали.

— Но не толкова надълбоко. — Той взе косата и в ръцете си. Беше все повече очарован от нея. Тя не беше като коприна, а много повече от коприна. По-красива, по-мека, по-примамлива. — Може би това е номерът, ирландко. Да не им позволяваш да се впият дълбоко в земята. Да можеш да ги изтръгнеш, защото ще се задушиш, ако не го

направиш. Ала да вземеш част от тях със себе си. — Бърк се наведе и напълни шепата си с пръст. — Изглежда чудесна земя.

— А твоята каква е?

Бърк погледна пръстта в ръката си.

— Виждала ли си някога пясъка в пустинята? Не, не си. Той е такъв един, тънък. Изплъзва се от ръката ти независимо колко силно го стискаш.

— Някои от зърната могат да полепнат по кожата.

— И лесно да бъдат избърсани. С един замах. — Бърк се огледа, защото чу, че Брейди се залива от смях, наблюдавайки някаква чайка.

— Защо ме целуна? — Не искаше да го пита. Всъщност по-скоро не искаше да знае защо.

Той отново ѝ се усмихна, а в очите му проблесна весело пламъче.

— Една жена никога не бива да се чуди защо един мъж я е целунал.

Раздразнена, Ерин се обърна и тръгна.

— Не беше достатъчно. Това между другото.

— Ти повече ли искаш?

— Не. — Тя продължи да върви, ала дяволчето в нея не спря да я човърка и да не ѝ дава мира. Затова се обърна и отговори с полуусмивка. — Когато поискам, ще ти кажа.

ТРЕТА ГЛАВА

Идеше буря. Ерин можеше да я почувства вътре в себе си, така както можеше да види облаците, които се събираха зад хълмовете и се готвеха да нападнат и затулят слънцето. Тя работеше бързо, като сваляше щипките от въжето и събираше сухите дрехи в коша, който лежеше в краката ѝ.

Монотонната работа не ѝ беше неприятна, защото оставяше мозъка ѝ свободен да мисли, да си спомня и да прави планове. Сега, когато вятърът се усилваше и небето сякаш вреше и кипеше, Ерин се наслаждаваше на природата. Искаше да види раждането и избухването на бурята, да бъде част от нея, да се слее с вятъра и дъжда, които щяха да превърнат всичко наоколо в непрогледен ад. А когато всичко свършеше, нещата отново щяха да си дойдат на мястото и светът щеше да тръгне по стария си път, който понякога я подлудяваше със спокойствието, еднообразието и мудността си.

Какво не беше наред с нея? Тя свали една от работните ризи на брат си от въжето и по навик приглади гънките ѝ. Обичаше своето семейство, имаше приятели и работеше сериозно, както трябва. Тогава защо бе така неспокойна, така изнервена и на ръба на кризата? Не можеше да обвинява за това си състояние посещенията на братовчедка си или неочакваната поява на Бърк Логан. И преди тяхното идване беше такава, но все пак поради някакви причини присъствието им, или по-точно неговото, усложниха и задълбочиха нещата.

Не можеше да говори за тези неща с майка си. Ерин свали една от майчините си престилки и зарови лице в уханната, хладна и мека материя. Просто тя не би разбрала защо човек трябва да иска повече, след като има покрив над главата си и достатъчно храна на масата. Понякога Ерин си мислеше, че би искала да бъде като нея. Да има сърце като нейното. Ала това не бе въпрос на желание, нали? Беше родена друга.

Не можеше да говори и с баща си, макар да знаеше, че той със сигурност би разбрал бурята, която бушуваше в душата ѝ. Баща ѝ не

беше прост или обикновен човек. Нито пък кротък. От историите, които бе чувала за него, знаеше, че е бил непокорен, буен младеж, и че се е оженил за своята Мери и ѝ направил куп бебета, преди да е стъпил на краката си. Но макар и да знаеше, че баща ѝ би я разбрал, Ерин предчувстваше, че ще бъде потресен. Ако тя искаше повече или се нуждаеше от повече, той щеше да реши, че причината е в него. Че той е виновен и не може да ѝ даде това, което иска. Така че баща ѝ отпаднаше като изповедник.

Следваше Кълън. С него винаги можеше да говори за всичко. Ала той беше толкова зает, а нейните чувства бяха така объркани и желанията ѝ така безгранични, че не беше сигурна дали ще успее да му обясни нещата.

Така че повече не можеше да чака. Нека бурята да дойдеше, нека вятърът да блъскаше и да обърнеше всичко в света наопаки. Тогава нещата може би щяха да се наместват и оправят.

От десетина минути Бърк я наблюдаваше. Досега през живота си не беше смятал, че е невъзпитано да наблюдаваш някого тайно. Напротив, беше убеден, че можеш да научиш повече, когато наблюдаваш човека без негово знание. Защото тогава той е естествен.

Тя се движеше грациозно. Дори при тази толкова елементарна работа, с която се занимаваше в момента, в движенията ѝ имаше някаква скрита сексуалност. Вътре в нея бушуваше повече огън, отколкото дори в косата ѝ. Имаше пламъци, които тлееха и чакаха мига, в който да избухнат. Можеше да ги разпознае, защото самият той беше роден такъв. Това бе собствената му природа. Един ден тези страсти, тези желаниа щяха да бъдат освободени и да се разгорят на воля. Трябваше само всички елементи да попаднат на точното си място. Трябваше да се уцели точното време, място и обстоятелства.

Ерин не си тананикаше, докато работеше, но вдигаше глава от време на време и поглеждаше небето, сякаш очакваше то да се разтвори и да изсипе огъня си върху нея. Косата ѝ падаше на челото, въпреки че пак я беше привързала с широка лента. Сякаш се бореше да се освободи. Бърк се зачуди какво ли би станало, когато накрая успееше. И реши, че му се иска да бъде някъде около нея, за да се наслади на резултата.

— Отдавна не бях виждал жена да прави това.

Тя се завъртя изненадано, с калъфката за възглавница в ръцете.

Той изглеждаше така естествено в тази обстановка, с вдигната яка на самото срещу вятъра и разкопчана риза. Беше пъхнал палците си в джобовете на джинсите, а на устните му играеше дяволска усмивка. Досега не беше срещала мъж, който да изглежда по-добре. Или толкова подходящо и на мястото си върху фона на разбунтуваното небе и бесния вятър. Ерин се обърна да откачи друга щипка, защото знаеше, че реакцията ѝ към него ще ѝ донесе само неприятности.

— Защо? Нима там, откъдето идваш, жените не простират прането?

— Прогресът изпрати някои традиции в забрава. — Бърк приближи с походката на мъж, свикнал да отива там, където си иска. След това откачи едни памучни бикини от нейните, и ги пусна в кошницата. Тя стисна зъби и си каза, че само някоя глупава патка би се ядосала от подобно нещо.

— Не е необходимо да ми помагаш.

— Не се безпокой, ръцете ми са чисти. — И вдигна ръце, за да ѝ покаже. За пръв път Ерин видя тънък, дълъг белег, който прекосяваше кокалчетата на ръката му от край до край.

— От какво е това?

— Дойдох да те видя — отвърна той, пренебрегвайки въпроса ѝ. Тя не отговори. Не знаеше нито какво да каже, нито как да го каже.

— Защо?

— Защото искам. — Бърк взе от въжето чифт бели панталони, сгъна ги и ги постави върху бикините.

Ерин почувства как стомахът ѝ се свива.

— Защо не си с Травис и Ди?

— Мисля, че все ще успеят да преживеят един следобед без мен. Хареса ми твоя дом, когато дойдохме вчера. — Той се огледа. Къщата беше не по-голяма от къщата, в която бе родена и израснала Адилия Грант. Покривът ѝ бе покрит със същата жълта слама и стените ѝ бяха от същите големи каменни блокове. Навсякъде имаше цветя. Ирландците явно са щастливи, когато са заобиколени с цветя. Оставяха ги да растат на свобода, там, където си изберат. Дивите обички вече бяха разцъфтели. Те го накараха да си мисли за неговата къща и за снега, който в момента покриваше нивите му.

Покривът на хамбара беше прясно боядисан. Боята на силоза бе избеляла, ала кокошките бяха тлъсти, едри и добре гледани. Бърк си представи семейството, което работи от тъмно до тъмно, всеки ден в седмицата, за да поддържа стопанството си. Това беше животът на фермера.

— Хубава земя. Баща ти явно знае как да се грижи за нея.

— Тя е животът му — отговори Ерин, като прибра и последната дреха от въжето.

— А твоят?

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Той вдигна кошницата, преди тя да успее да го направи.

— Хубава ферма, хубав живот за някои. Достатъчно, но не и за теб.

— Не ме познаваш толкова добре, за да знаеш дали е достатъчно.

— Взе кошницата от ръцете му и се упъти към вратата. — Ала аз вече ти казах, че ще отида на север. Ще си намеря друга работа, не покъсно от догодина. — Ерин си пое дълбоко дъх и отвори вратата. Майка й щеше да се ужаси, ако не поканеше човека вкъщи и не му предложеше поне чаша чай. Изискваше го елементарното гостоприемство. Затова се обърна, но преди да успее да изрече поканата си, Бърк я изпревари.

— Хайде да се поразходим. Имам предложение за теб.

Тя се облегна на вратата и го изгледа хладно.

— Обзалагам се, че имаш.

Той взе кошницата с прането от ръцете й, сложи я на пода в къщата и я побутна.

— Както кажеш, ирландко. Само че, когато те пожелаея в леглото си, няма да те питам.

И Ерин си помисли, че говори самата истина. Не беше от онези мъже, които щяха да обсипят жената с цветя и красиви думи. По-скоро щеше да я сграбчи в прегръдките си и да я превземе. Е, тя пък не беше от онези момичета, които искаха да бъдат придумвани или ласкани. Ала нямаше да му позволи да я пречупи.

— Какво точно искаш от мен, Бърк?

— Само да се разходим — повтори той и се приближи още повече до нея.

Можеше да откаже, но не беше съвсем сигурна как ще реагира Бърк. Реши, че ако тресне вратата в лицето му може би той щеше да пъхне ръцете си в джобовете и да си отиде, като я остави сама. А Ерин не искаше това.

Все пак нямаше нищо страшно, ако се разходеше с него, каза си тя. Какво толкова! Майка ѝ си беше вкъщи, баща ѝ и братята бяха по полето. Освен това можеше сама да се пази.

— Нямам много време — рече Ерин. — Днес имам много работа.
— Няма да се бавим.

Той не каза нито дума, докато се отдалечаваха от къщата. Не се оглеждаше, обаче виждаше всичко — грижите, любовта към земята, потта, която бе попила в нея, дългите часове на труд и надежди. Преброи тридесет крави. Човек можеше да живее и с по-малко. Не бяха далеч годините, когато сам беше работил до изнемога, докато остане без сили. Не беше ги забравил, както не бе забравил и вярата, която го крепеше и пришпорваше напред.

— Ако правим тази разходка заради фермата, която искаш...

— Вече направих това — прекъсна я Бърк и спря за момент, за да огледа полето. Знаеше какво е да вадиш камъни от него или да балираш сено, целия плувнал в пот.

— Какво ще садите тук, фураж за добитъка ли?

— Аха. Скоро ще орем.

— Ти работиш ли на полето?

— Не, ала знам как се прави.

Той взе ръката ѝ и я обърна с дланта към него. Не беше груба и напукана, но по нея имаше мазоли. Ноктите ѝ бяха ниско изрязани и nelaкирани.

— Не си ги глезила много.

— Нима щеше да е по-добре? Аз не се срамувам от никаква работа.

— Зная. Прекалено практична си за това. — Бърк отново обърна ръката ѝ и се вгледа в лицето ѝ. — Ти не си от момичетата, които мечтаят за рицари на бели коне.

Можеше да се засмее, ала очите му я спряха. Бяха прекалено напрегнати и сериозни.

— Винаги съм смятала, че рицарите са прекалено скучни. А последното, което искам, е да бъда дама в беда, която се нуждае от

спасение. Мога и сама да се преборя със собствените си дракони и демони.

— Добре казано. И аз мисля, че няма никаква полза от жена, която иска и чака да бъде спасявана. — Той все още държеше ръката ѝ. — Защо не дойдеш с мен в Америка, Ерин?

Въпросът бе толкова неочакван, че тя го загледа с отворена уста. Нямахше думи.

В този момент небесата сякаш се отвориха над тях. Заваля като из ведро и за секунди и двамата се измокриха до кости. Ерин продължаваше да стои безмълвна, безсловесна и с отворена уста, но Бърк я хвана за рамото и я помъкна към близкия хамбар.

Вътре беше полумрачно, миришеше на сено и влага. До стените стояха подпрени инструментите за зеленчуковата градина и други сечива. Саксиите на майка ѝ и семената за посев бяха подредени по лавиците. Дъждът биеше по ламаринения покрив, а вятърът се промъкваше през пролуките на дъсчените стени и стенеше.

Ерин стоеше треперееща до вратата, косата ѝ бе полепнала по лицето. Ала вече се бе опомнила.

— Ти си луд, Бърк Логан! Напълно луд! Нима си въобразяваш, че ще си вдигна полите и ще прекося океана с теб? — Все още трепереше, но колкото повече говореше, толкова по-горещо ѝ ставаше. — Сигурно! Какъвто си самомнителен, сигурно си представяш, че трябва само да ме повикаш с малкото си пръстче и аз ще хукна след теб! Та аз дори не те познавам! — Тя вдигна ръка, за да избърше лицето ся. — И, кълна ти се, нямам никакво желание да те познавам!

Обърна се към вратата и понечи да я отвори и да излезе под дъжда, ала Бърк я хвана за раменете и я спря.

— Свали ръцете си от мен! — извика Ерин и грабна греблото. — Ако ме докоснеш още веднъж, ще те нарежа на парченца, толкова малки, че никой няма да може да ги събере отново!

И така, значи тя гонеше собствените си демони с градинското гребло, помисли си Бърк и вдигна ръце, сякаш искаше да каже: „Добре, предавам се“.

— Чакай, чакай! Не се налага да пазиш честта си. Нямам предвид това, все още. В момента ти предлагам само работа.

— Че каква работа имам аз при теб? — Когато той пристъпи към нея, Ерин замахна с греблото. — Още една крачка и ще загубиш

едното си ухо.

— Добре, де — рече Бърк, но направи точно обратното. Пристъпи много бързо, взе греблото от ръцете ѝ и го хвърли на земята. След това опря гърба ѝ до стената.

— Трябва да се научиш да не губиш оръжията си. — Лицето му беше съвсем близо до нейното. Толкова близо, че можеше да види очите му — димни и тъмни. Тя се опита да се освободи, ала ръцете му я притиснаха още по-силно. — Стой мирно поне една минута! И не се прави на глупачка!

Нищо друго не би я ядосало повече. Ерин му се озъби и изсъска.

— Да знаеш, че ще ми платиш за това!

— Знам, ирландко. За всичко се плаща. А сега си поеми дълбоко въздух, затвори си устата и се опитай да ме чуеш. Предлагам ти работа. Това е всичко. — Тя отново го загледа невярващо. — Трябва ми някой бърз и умен, който да се справя добре със сметките и да ми води счетоводството.

— Твоето счетоводство?

— Ами да, фермата, сметките, приходи, разходи. Човекът, който се занимаваше с това, беше с доста, как да кажа, богато въображение. И тъй като ще бъде на държавна издръжка поне през следващите няколко години, ми трябва друг. Но искам някой, когото познавам, с когото мога да говоря и да се разбирам, който да се разпорежда с парите ми по-добре от някоя голяма счетоводна фирма, на която хич няма да ѝ пука за ферма като моята.

Тъй като главата ѝ се въртеше в буквалния смисъл на думата, Ерин си пое дълбоко дъх, преди да проговори.

— Искаш да дойда с теб в Америка и да ти водя счетоводството?

Той се усмихна, защото в гласа ѝ звучеше нотка на разочарование.

— Не ти предлагам кой знае какво. Можеш да се огледаш и за по-добро. Единственото, което възнамерявам да правя, е да ти плащам за мозъка.

— Отдръпни се — нареди тя с твърд глас. — Не мога да дишам, както си ме притиснал.

— Нали няма да ме прободеш с вилата?

Ерин вирна брадичка.

— Няма. Само се дръпни.

Бърк се отдръпна и тя си пое няколко пъти въздух. Вече можеше да мисли разумно. Всъщност неговото предложение не променяше плановете ѝ. Трябваше да огледа всички плюсове и минуси.

— Значи искаш да ме наемеш на работа?

— Точно така.

— Защо?

— Току-що ти казах.

Ерин поклати глава.

— Ти ми каза, че имаш нужда от счетоводител. Предполагам, че в Америка има достатъчно квалифицирани счетоводители.

— Ами да речем, че ми харесва стила ти. — Той се наведе, взе греблото и го премести. Помисли си дали наистина щеше да го използва. Да, сигурно щеше, реши и се усмихна в себе си. Абсолютно сигурно.

— Това, което знаеш за мен е, че мога са събирам две и две.

— Госпожа Мейлоу и О'Донъли от хранителните стоки казаха друго. — Бърк се облегна на пейката, загледа я и реши, че бе казал само истината. Беше мокра, ала въпреки това много красива.

— Госпожа Мейлоу? Ти си говорил с нея? И си ходил при О'Донъли да го разпитваш за мен?

— Исках само да получа малко повече сведения и известна представа.

— Никой не ти е позволил да ходиш из селото и да разпитваш за мен!

— Това е бизнес, ирландко. Само бизнес. Научих, че си умна, стриктна, точна и на теб може да се разчита. Водиш сметките коректно и вещо. Стига ми.

— Но си е чиста лудост! — Тя потръпна от вълнение и прекара ръка през мократа си коса. — Никой не наема някого, когото познава само от два дни.

— Хората биват назначавани и след петминутно интервю.

— Нямах предвид това. Това не е същото, като да взема автобуса и да отида в другия град да си потърся работа. Ти ми предлагаш да дойда в Америка и да се захвана с нещо, който е много повече от работата в хотела, фермата и хранителните стоки, взети заедно.

Той сви рамене.

— Мисля, че е въпрос на повече цифри. Нали си решила така или иначе да отидеш на север. Аз ти давам шанс да отидеш още по-далеч, в Америка. Направи промяната.

— Не е толкова просто. — Заедно с възбудата и вълнението, в нея се надигаше паника. Не беше ли искала винаги точно това? Сега, когато всичко беше на път да се сбъдне и бе на една ръка разстояние, Ерин се плашеше.

— Това е като хазарта. — Бърк отново я погледна. — Повечето неща на този свят са „комар“. Ще ти платя билета в знак на добра воля. А като започнеш работа, ще бъдеш на седмична заплата. — Той замълча за миг и спомена такава цифра, че тя зяпна. — Ако се справяш добре, всеки шест месеца ще я увеличавам с десет процента. За това ще трябва да водиш всичките ми сметки, с всички подробности. Ще изисквам седмичен отчет. Ще имаш два почивни дни.

— Два дни? — Беше направо шашната. Толкова изненадана, че не знаеше какво говори. — Но дори да се съглася, няма да мога да тръгна веднага.

— Единственото, което трябва да направиш, е да си събереш багажа и да кажеш довиждане. Другото ще го свърша аз.

— Ама аз...

— Ще трябва да вземеш бързо решение, Ерин. Тръгваш или оставаш. — Бърк отново пристъпи към нея. — Ако останеш, ще бъдеш в безопасност, ала винаги ще се чудиш какво ли би било, ако беше заминала.

Той беше прав. Въпросите щяха да я измъчват.

— А къде ще живея?

— Имам голяма къща и предостатъчно стаи.

— Не. — Относно това щеше да бъде твърда от самото начало. — Не съм съгласна. Може да работя за теб, но няма да живея с теб.

— Изборът е твой. — Бърк отново сви рамена, сякаш не го засягаше. Защото беше го очаквал. — Предполагам, че за Адилия няма да представлява никакъв проблем да те настани. Знаеш ли, мисля, че на нея ще ѝ бъде приятно с теб. Това няма да бъде благотворителност. — Той направи още една стъпка. — Ще имаш заплата, дори може да си наемеш съвсем самостоятелно жилище. Обаче мисля, че за теб ще бъде по-добре, ако отидеш първо при братовчедка си. А нашите ферми са съседни и ще ти бъде съвсем удобно.

— Ще говоря с нея. — През последните две минути нещо бе станало в мозъка ѝ. Ерин вече се виждаше в Америка. Заминаваше. Мостовете зад гърба ѝ все още не бяха изгорени, но тлееха. — Ще трябва да говоря и със семейството си, ала по принцип приемам предложението ти.

Тя му подаде ръка. Бърк я взе спокойно, макар да се чудеше на огромното облекчение, което го обзе при тези нейни думи.

— Очаквам работа от теб. Не се съмнявам, че ще се справиш.

— Няма да съжаляваш. Благодаря за възможността.

— Ще ти го напомня, след като загубиш няколко дни, за да оправиш бакиите, които предишният счетоводител остави след себе си.

Ерин замълча за известно време, оставяйки мисълта да я обземе, да попие в мозъка ѝ и да свикне с нея. После се завъртя и се разсмя.

— Не мога да повярвам! Америка! Това е като някакъв сън! Не съм ходила на повече от тридесет километра Скибърийн, а сега ще прекося хиляди само с едно мигване на клепачите.

Харесваше я така. Лицето ѝ светеше, очите също. Дъждът продължаваше напевно да чука по покрива.

— Е, чак толкова бързо няма да стане.

— Не ставай прозаичен. — Беше така развълнувана. — Значи след няколко дни ще бъда в друга страна, на ново място, с нова работа. И мои пари.

Той посегна да запали пурата си.

— Думата „пари“ кара очите ти да светят.

— Всеки, който е бил беден, ще светне като стоватова крушка, когато чуе за такава заплата.

Бърк прие изявлението ѝ с кимване на глава. Той също бе бил беден, но се съмняваше, че Ерин ще разбере разликата в бедността. Ценеше парите, въпреки че когато ги губеше, просто изгърсваше праха от обувките, тръгваше нанякъде и започваше да печели и прави повече.

— Ти ще си ги спечелиш.

— Естествено, не мога да имам пари по друг начин. — Тя спря, защото започна да мисли практично. — Ала ще ми трябва паспорт и зелена карта, за да имам право да работя. Това са купища документи, за които е необходимо много време, за да ги извадя.

— Казах ти, че е моя работа. С всичко ще се заема аз. — Бърк извади лист хартия от джоба си. — Попълни това и довечера го донеси

в хотела. Формуляр — обясни той.

— Вече направих каквото е необходимо, за да получиш паспорт и всички останали документи, когато отидем в Корк.

Ерин взе листа и го приглади.

— Не си ли прекалено сигурен? И самонадеян? Ами ако бях отказала?

— Ще ти трябва и снимка. По-нова.

— Ами ако кажех не?

Бърк само се усмихна.

— Значи си глупачка и аз просто щях да скъсам формуляра.

— Не мога да те разбера. — Тя пъкна формуляра в джоба на панталоните си. — Правиш ми невероятно предложение, даваш ми възможност да постигна нещо, което искам да направя, откакто се помня. Но за теб сякаш няма значение дали ще постигнеш това, което искаш. Сякаш ти е все едно.

Той си спомни за облекчението, което изпита, когато Ерин се съгласи, ала реши да не й казва.

— Нещата значат прекалено много за хората. Затова те биват наранявани.

— Искаш да кажеш, че за теб нещата не означават нищо? Изобщо нищо? Ами фермата?

Бърк беше леко изненадан, защото въпросът й го накара да се почувства неудобно.

— Тя е само едно място. Наистина в момента е изключително доходно, но това е всичко. Не съм свързан с него, както ти със земята тук. Затова ако я напусна, няма дори да се обърна. Когато ти напуснеш Ирландия, няма значение колко много си искала да го направиш, бъди сигурна, че ще те боли.

— Няма нищо лошо в това — промърмори Ерин. — Това е моят дом. Естествено, че ще ми липсва.

— Някои хора изобщо не създават домове. Те просто пребивават някъде, напускат и отиват другаде.

Тя виждаше много ясно, въпреки че светлината бе мътна. Виждаше, макар да си казваше, че не я интересува, че в неговия живот нямаше място за земя, дом, жена. Това, което говореше, всъщност се отнасяше за него.

— Това е безсмислен живот. Студено и тъжно е да се живее така.

— Това е въпрос на избор — поправи я той, след което смени темата. — Непременно да ми донесеш формуляра довечера. Утре сутринта тръгвам за Корк.

— Нали каза, че това ще стане след няколко дни?

— Ще се срещнем там.

— Добре. Ще дойда сама. И без това имам да свърша куп неща.

— Ала има едно нещо, което мисля, че трябва да свършим още сега. — Бърк се завъртя и сграбчи двете ѝ ръце. — И то няма нищо общо с работата, с Америка и със счетоводството.

Побесняла, Ерин сложи ръце на кръста му и го блъсна силно. Но той дори не помръдна. След това наведе глава и потърси устните ѝ, които бяха готови да го посрещнат и изобщо не се съпротивляваха.

Трябваше да се бори. Трябваше да се бие, да се отскубне, да избяга от него, мислеше си тя. Трябваше да направи всичко това, ала не беше в състояние, опиянена от топлината на устните му. Те бяха твърди, това вече го знаеше. Но не знаеше, че са толкова горещи, толкова изкусителни и страстни.

Главата и се изпълни със звуци, които бяха по-силни от барабаненето на дъжда по покрива. Ръцете ѝ бяха заклещени като в капан между двете им тела и Ерин можеше да усети биенето на едно сърце, ала не можеше да различи чие — неговото или нейното.

Сигурно същото е чувствала Ева, когато за пръв път е отхапала от забранения плод в Райската градина, помисли си тя. Неподозирано, върховно, непоносимо удоволствие. Никакъв друг вкус отсега нататък нямаше да бъде по-сладък. И Ерин разтвори устни и се отдаде на удоволствието.

Бърк знаеше, че го иска, но не знаеше какво всъщност можеше да очаква. Ако беше започнала да съска, щеше да пренебрегне съпротивата ѝ и да си вземе своето. Ако беше започнала да се съпротивлява, щеше да приеме битката и да се наслаждава на безсилната ѝ ярост. Винаги и за всичко, което бе искал в живота си, или се беше борил, или беше играл. От няколко дни се опитваше да убеди сам себе си, че Ерин Макинън не е по-различна. Ала се оказа, че греши. Тя беше различна.

Ерин му позволи. След първата секунда на изненада тя му позволи да я целува с такова себеотдаване, което го разтрепери и го накара да иска още. Устните ѝ бяха живи и сочни, тялото ѝ напрегнато

и тръпнещо. Направо можеше да почувства физически желанието, което я караше да тръпне. То се разнасяше, сблъскваше се с неговото и се сливаше.

Искаше да я обладае тук, върху мокрия под, сред ароматите на сено, дъжд и земя. Искаше Ерин да го докосва, да чувства ръцете ѝ по тялото си. Да чува как произнася името му. Да гледа как очите ѝ потъмняват като среднощна луна, когато легне върху нея и я покрие с тялото си. Искаше. И можеше. Чувстваше натиска на тялото ѝ към своето и искаше да го направи.

Някога имаше времена и жени, с които не би се поколебал. Защо се поколеба сега, сам не знаеше. Не беше сигурен, но я отстрани от себе си, макар да остави ръцете си върху раменете ѝ и да не откъсна очи от нейните, докато тя бавно ги отвори.

Ерин не беше в състояние да говори. Не и в този момент. Чувствата, които бушуваха в нея бяха толкова объркани и така силни, че нямаше място за думи. Не бе знаела, че тялото ѝ така бързо може да се изпълни с желание и че главата ѝ може да се изпразни от това. Сега вече знаеше. Ако някой ѝ беше казал, че светът ще се промени за един удар на сърцето, щеше да му се изсмее. Сега обаче разбираше.

Той мълчеше. Тя се опита да възвърне самообладанието си. Не, никога повече нямаше да си позволи тази лудост. Ако щеше да прекосява океана с него, ако щеше да работи за него, просто не биваше повече да прави подобно нещо. Не и с мъж като него. Въздъхна и си повтори: „Не, никога с него.“ Ако последните няколко минути я бяха научили на нещо, то беше, че Бърк познаваше жените и разбираше техните слабости.

— Нямаш право — кратко произнесе Ерин. Не позволи на яростта да я обхване, защото чувстваше, че нямаше да има сили да се справи.

Той беше разтреперан до мозъка на костите си, до най-съкровеното ъгълче на сърцето си, ала не беше време да мисли за това.

— Не е въпрос на право, а на желание. Това беше истинска целувка, ирландко. И ние двамата имахме нужда от нея, независимо дали ще дойдеш с мен в Америка, или не.

Тя кимна, надявайки се, че гласът ѝ ще прозвучи така спокойно, както неговият.

— Е, сега, когато нашите желания вече са задоволени, няма нужда да се случва отново.

— Не ме карай да давам обещания. Ще се разочароваш. — Бърк отиде до вратата и я отвори, като остави вятърът да нахлуе вътре с пълна сила и да проясни главата му.

Както и да успокои забързания пулс на сърцето му.

— Можеш да говориш с Ди и Травис, когато приготвиш документите. Поздрави семейството си от мен.

И излезе в бурята. Въпреки че Ерин изтича до вратата, единственото, което видя, бе чезнещият смътен силует в дъжда.

Една сянка, помисли си тя, за която не знаете нищо. И с която след няколко дни щеше да тръгне за Америка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Америка. Ерин не се заблуждаваше, нито бе толкова наивна, за да вярва, че там златото се търкаля по улиците. Но знаеше, че това бе страната на възможностите. На нейната възможност.

Нещата се развиха с шеметна бързина. Със скорост, която не й остави време да размисли. Да, наистина, всичко стана много бързо, рече си тя, когато седна в колата на братовчедка си и се опита да не бъде несръчна.

Първо я изненада студът. Такъв щипещ, здрав студ никога не бе усещала в мекия климат на родната си Ирландия. Сетне снегът. Той бе достатъчно голяма изненада, за да оправдае с него объркването си. Огромни преспи, каквито никога не бе виждала, бяха събрани на купчини покрай пътя. И небето беше различно, и въздухът също. Ала всъщност защо толкова се впечатлявам, помисли си Ерин, и се усмихна, опитвайки се да види всичко и да не пропусне нищо.

Бърк удържа на думата си. Документите й бяха приготвени бързо и лесно, само няколко дни след предложението му да тръгне за Америка.

Той я остави със семейство Грант на летището във Вирджиния с набързо изреченото обещание, че ще се видят след няколко дни.

Тя все още се опитваше да събере мислите си.

Щеше й се да бе останал с тях. Надяваше се, може би доста глупаво, че ще му бъде приятно да бъдат заедно. Дори копнееше да види отново онази лека усмивка, тъмните, изпълнени със смях и закачка очи. Да почувства ръката му по лицето си, като ласка.

Но Бърк тръгна. Защото те бяха само работодател и наемен работник. Ерин си го повтори няколко пъти. Това бяха те сега. Повече нямаше да има валс под звездите, нито луди прегръдки в дъждовния следобед.

Наистина ли искаше да бъде така?

Тя продължаваше да мисли за Бърк Логан, така, както за идването си в Америка. Нещо й подсказваше, че двете неща бяха

свързани. И двете представляваха шанс за нея. Както страната, така и мъжът. Някак си, в неизвестно за самата нея време, беше започнала да ги свързва и да мисли за тях като за нещо общо. След това откри, че иска и двете. Знаеше, че е глупаво, и реши да разчита само на страната.

Страната беше красива. Планините в далечината бяха тъмни и ѝ напомняха родния пейзаж, така че Ерин се почувства по-уютно, сред позната атмосфера. Затова пък профучаващите наоколо в три редици автомобили бяха страшно необичайни и я вълнуваха. Тя реши, че съчетанието бе доста приятно и се приготви за още нови и вълнуващи неща.

Адилия се размърда на седалката и се усмихна на братовчедка си.

— Спомням си моя първи ден тук. Чичо Пади дойде да ме вземе от същото това летище. Чувствах се така, сякаш ме бяха пуснали на арената в цирка.

— Ще трябва да свикна — усмихна се в отговор Ерин и отново погледна през прозореца. — Ще трябва да свикна много бързо, така, както и с мисълта, че съм тук.

— За едно съм благодарна на Бърк — продължи Адилия и спря, за да отговори на някакъв въпрос, зададен ѝ от Брейди. — Не ми беше минавало през ума, когато тръгнахме за Ирландия, че можем да те вземем с нас. А ти си най-близката ми роднина.

— Знам, че стана много неочаквано, за което съм ти ужасно задължена, Ди.

— О, какви глупости говориш! Чувствам се отново момиче, когато имам най-добрата си приятелка до себе си. Ще организираме парти в твоя чест. Какво ще кажеш, Травис?

— Мисля, че идеята ти е чудесна.

— Не искам да ви притеснявам с нищо — започна Ерин.

— Ако не позволиш на Ди да се притеснява за нещо, направо ще разбиеш сърцето ѝ — рече съвсем сериозно Травис. Те прекосиха границата с Мериленд. — Вече сме почти у дома, скъпа.

— Толкова се радвам, че пак съм тук. Почти колкото когато тръгнахме. Брендън, ако не престанеш да дразниш сестра си, до утре сутринта ще стоиш наказан в стаята.

Ди въздъхна леко и се облегна.

— Добре ли си? — погледна я загрижено Травис.

— Добре съм, ала те са много буйни. Сигурно в момента си разменят юмруци. — Тя сложи ръка на корема си, сякаш да успокои битката на бебетата вътре.

— Много ще се радвам да ти помагам. — Колкото повече идеше времето за раждане, толкова повече нервите на Ерин се изостряха. — Искам по някакъв начин да ви се отплатя за това, че ме взехте.

— Ти си част от семейството — отвърна кратко Адилия. После се поизправи малко, когато преминаха между двата каменни стълба, означаващи вратата на фермата им. — Добре дошла в „Роял медоус“, братовчедке. Дано да си щастлива тук.

Ерин не знаеше какво да очаква. Със сигурност знаеше само, че ще бъде голямо. И не беше разочарована. Слънцето светеше ослепително и се отразяваше в преспите сняг, който блестеше като скъпоценни камъни. Пред очите ѝ се ширеха декари земя. Единствените думи, с които можеше да определи това, което виждаше, беше бяло и блестящо. Дори дърветата бяха такива, бели и блестящи, а клоните им, покрити с тънък прозрачен лед, звъняха от вятъра. Също като в приказка, помисли си Ерин. После си каза, че е време да се осъзнае.

Когато къщата изникна пред тях, тя не можа да откъсне очи. Никога не бе виждала нещо толкова голямо и толкова хубаво. Каменните ѝ стени изникваха направо от снега, а красиви балкони от желязна дантела ги украсяваха от всички страни.

— Господи! — прошепна Ерин. — Това е най-хубавата къща, която съм виждала.

— И аз винаги си мисля същото. — Ди се протегна, за да отвърже Брейди, докато Травис паркираше колата. — И съм толкова щастлива да я видя отново. Хайде деца, вече сме си у дома.

— Чичо Пади! — започнаха да крещят едновременно от задната седалка Брендън и Кили, като изскочиха от колата и затичаха по снега. Един дребен, набит човек със сива къдрава коса и лице като на елф разтвори ръцете си за прегръдка.

— Дайте ми бебето, госпожо — рече Хана на Ди. — Така или иначе си носите другите две. Да оставим мъжете да свалят багажа. В това време аз ще ви направя един хубав горещ чай и ще ви вдигна краката нависоко.

— Стига, Хана — рече Ди и се разсмя, когато дребният мъж я грабна в прегръдката си.

— Как е моето най-хубаво момиче?

— Настроена като цигулка и щастлива, че си е вкъщи. Виж какво сме донесли от Скибърийн. — Все още смеейки се, тя протегна ръка към Ерин. — Спомняш ли си братовчедка ми Ерин Макинън, чичо Пади? Дъщерята на Мери и Матю Макинън?

— Ерин Макинън? — Лицето му се сбръчка, когато се опита да си спомни. След това просветна. — Искаш да кажеш, че това е Ерин Макинън? Дявол да го вземе! Последният път, когато те видях, ти беше съвсем мъничко бебе! Аз обичах да си пия питието с баща ти тук и там, но ти едва ли си спомняш за мен.

— Не си спомням. Ала в село все още говорят за Пади Кънан.

— Наистина ли? — Той се засмя, сякаш знаеше какво точно говорят. — Хайде, влизайте на топло.

— Мога да помогна с багажа — започна Ерин, докато Адилия поведе децата към вратата.

— Ще бъде по-добре, ако отидеш с Ди. Тя ще ти покаже стаята. — Травис вече сваляше първия куфар. Въпреки че вършеше тази работа, очите му не се откъсваха от жена му. — Ди не обича да си признава, когато е изморена. Ако си около нея, ще си има занимавка и няма да се хване веднага за работа.

Ерин спря, раздвоена между желанието да свали поне своя багаж или да направи това, което ѝ казваха.

— Разбира се, Травис.

— Ще бъде добре, ако ѝ подхвърлиш, че искаш да поседнеш и да изпиеш един чай.

Колко много я обича, помисли си Ерин и неочаквано и за самата себе си се наведе и го целуна по бузата.

— Твоята жена е щастлива. Ще направя така, че да си почине, без да разбере, че е била накарана нарочно. — Все пак взе една голяма кутия и тръгна към къщата.

Веднага беше обгърната от топлина. Не беше само заради смяната на температурата, а от чувството за уют. Цветовете, мебелите, самата къща.

Децата вече тичаха из стаите, сякаш да се уверят, че по време на отсъствието им нищо не се е променило.

— Сигурно искаш първо да видиш твоята стая. — Ди свали ръкавиците си и ги остави върху масичката в хола. Тя прегърна Ерин през рамо и я поведе към стълбите. — Нали ще ми кажеш дали ти харесва и дали имаш всичко, от което се нуждаеш. Веднага след като се настаниш, ще ти покажа останалата част от къщата.

Ерин кимна. Беше прекалено впечатлена, за да може да говори. Аделия отвори вратата и я въведе в стаята.

— Това е стаята за гости. Бих искала да има малко цветя тук. За теб, за „добре дошла“. — Тя се огледа, сякаш съжаляваше, че не можеше да добави повече лични щрихи. — Банята е в края на коридора. И предварително ти се извинявам, че децата разхвърлят мокрите кърпи и обръщат всичко наопаки.

Стаята беше в сиво и розово, с големи медни табли на кревата и дебел пухкав килим. Мебелите бяха от тъмен махагон, а над бюрото имаше високо старинно огледало. Красиви дреболии бяха разхвърляни тук-там. Малко куче от китайски порцелан, розова чашка на високо столче, бронзово лъвче. Вратата на терасата водеше към белотата навън, зад дантелените бели завеси, които сякаш създаваха рамка между топлината и студа. Неспособна да продума, Ерин стисна кутията с двете си ръце.

— Харесва ли ти? Можеш да се преместиш, в която друга стая искаш.

— О, не! — Тя се опита да преглътне буцата в гърлото си, а ръцете ѝ продължаваха да стискат кутията. — Това е най-хубавата стая, която съм виждала в живота си. Не знам какво да кажа.

— Кажи, че ти харесва. — Ди внимателно пое кутията. — Искам да се чувстваш удобно. Като у дома си, Ерин. Знам какво е да напуснеш родината, семейството си, родната къща. Да оставиш зад себе си нещата, които обичаш, и да отидеш някъде, където всичко ти е чуждо и непознато.

Ерин си пое дълбоко въздух. Това, което Ди казваше, беше самата истина, но тя не беше в състояние да я понесе.

— Не го заслужавам.

— Глупости! Всеки човек заслужава да живее по-добър живот. — Ди постави кутията на леглото с намерение да помогне на братовчедка си да разопакова багажа.

— О, моля те, недей! — Ерин сложи ръка върху ръката ѝ, за да я спре, след което седна. Не искаше Адилия да се изморява, а и не искаше да види колко оскъден беше багажът ѝ. — Трябва да ти се изповядам.

— Нима? Имаш нужда от изповедник? — Развеселена, Ди приседна до нея.

С горчив смях, който изненада самата нея, Ерин поклати глава.

— Просто ти завиждам. Това е.

Това искаше да каже.

— Ала ти си по-хубава от мен! — каза след минута размисъл Ди.

— Първо, не е истина и второ, не е за това. — Ерин отвори уста да продължи, но замълча. — О, мразя изповедите.

— Аз също. Срамът е нещо съвсем естествено за човека. — Ерин я погледна, видя в очите ѝ топлина и съчувствие, и се отпусна.

— Да, естествен е. Завиждах ти. И все още ти завиждам — поправи се тя. — Мислех си, че живееш в голяма хубава къща с много красиви неща и дрехи, със семейството си около теб и направо умирах от завист. Когато ви посрещах оня ден на аерогарата, бях нервна и разстроена.

— Нервна ли? Защото щеше да ме видиш? Но ние израснахме заедно!

— Да, обаче ти замина. И си богата. — Ерин затвори очи. — А аз толкова много исках да имам пари.

Върху устните на Ди се мярна усмивка, ала тя успя да я прикрие.

— Е, това не ми изглежда особено голям грях. Само няколко дни в чистилището. Ерин, знам какво е да нямаш пари. И да искаш да ги имаш. Не бива да ми завиждаш, но в същото време това ме ласкае. А то също е грях, нали? — добави след моментно замисляне тя.

— Причината е, че ти си толкова добра с мен. Всички сте толкова добри и аз имам чувството, че ви използвам.

— Разбирам те. Ала и аз те използвам. Заедно с теб взимам част от Ирландия с мен. Освен това ти си ми приятелка. И ще ми бъдеш като сестра. Преди с нас живееше сестрата на Травис. Но тя замина преди две години. Не мога да ти опиша колко ми липсва. Надявам се, че ще запълниш тази празнина.

Тъй като съвестта ѝ беше малко поуспокоена от признанието, Ерин докосна Ди по ръката.

— Значи няма да е кой знае колко лошо да се използваме взаимно.

— И аз така мисля. Я да видим сега какво ще правим. Ще ти помогна да си подредиш багажа.

— Не, по-добре да оставим багажа. Ще ми се да слезем долу и да изпием по чаша чай.

Ерин стана, а Адилия я изгледа подозрително.

— Травис ли те подучи? За да ме накараш да седна?

— Не те разбирам.

— Лъжата също е грях, миличка — предупреди я усмихнато Ди, ала тръгна с нея по стълбите.

Първата нощ Ерин сънува Ирландия. Зелените хълмове, безкрайното синьо небе и топлия аромат на цветя. Видя в съня си далечните планини и облаците, които се пръскаха, разпилени от вятъра. И фермата с избуялите жита, и тъжните очи на кравите. Сънува майка си, която ѝ казваше сбогом с усмихнати очи, а сълзите течаха по лицето ѝ. И баща си, който дълго време я държа в прегръдката си. После братята си, един по един. Те я прегръщаха и притискаха до себе си.

Тази нощ тя плака за Ирландия. Сълзите ѝ бяха тъжни, но спокойни. Сълзи за земята, която бе оставила след себе си и която обичаше.

Когато се събуди, очите ѝ бяха сухи, а съзнанието чисто. Беше направила своя избор. Беше избрала пътя си и най-доброто, което можеше да стори, бе да го следва.

Семплата сива рокля, която реши да облече, беше обикновена, ала ѝ стоеше добре. Майка ѝ я беше ушила. Ерин понечи да прибере косата си на кок, ала сетне реши друго и я сплете на плитка. Огледа се критично в огледалото и реши, че изглежда точно както трябва — делова и готова за работа. Сетне слезе долу.

В мига, в който стигна до хола, дочу врявата откъм кухнята. Затова без колебание се запъти натам.

— Ще има да разказваш на децата в училище — чу гласа на Хана и я видя до печката. Говореше на Брендън, докато бъркаше яйца за закуска.

— Отсъствал си само две седмици, момчето ми. — Седнала до кухненската маса, Ди връзваше косата на Кили с панделка. — Няма причини да не отидеш днес на училище.

— Изостанал съм. — Брендън направи физиономия на сестра си и нападна лакомо яйцата, които Хана сложи пред него.

— Изостанал ли си? — Едва потискайки усмивката си, Ди успя да запази сериозно изражението на лицето си. Целуна главата на Кили и я побутна към чинията. — Хайде, яж, милинка. Ако това е истина, ще трябва да забравиш за обещаните ти уроци по пилотиране, когато станеш голям. Пилотите не бива да забравят, нито да изостават, нали?

— Е, може да не е точно така — поправи се бързо Брендън. — Сигурно е някаква чуждестранна болест, която съм прихванал в Ирландия.

— Блатна треска — обади се от вратата Ерин. Цъкайки с език, тя приближи до момчето и сложи ръка на челото му. — Сигурна съм. Това е най-страшната болест в Ирландия.

— Блатна треска ли? Ужас! — веднага се включи и Ди, като се мъчеше да придаде трепет на гласа си. — О, не, Ерин! Не и моето момче!

— Страхувам се, че твоите момчета най-лесно ще я хванат, защото нямат имунитет. Има само едно лекарство.

Ди потрепери и затворя драматично очи.

— О, не! Горкото ми дете! Няма да го преживея!

— Ако едно момче се е разболяло от блатна треска, единственият начин да се излекува, е да яде само суров спанак и зелена ряпа десет дни. Това е единственото лекарство.

— Суров спанак ли? — Брендън почувства как стомахът му се преобръща. Не беше съвсем сигурен какво представлява зелената ряпа, но звучеше ужасяващо. — Знаете ли, мисля, че се чувствам малко по-добре.

— Сигурен ли си? — Ди сложи ръка на бузата му. — Доста студен ми се вижда, ала сигурно нямаме друг избор.

— Много съм си добре! — За да докаже това, той скочи и грабна палтото си. — Хайде, Кили, че ще изтървем автобуса.

— Добре, щом си сигурен... — Ди стана и го целуна по бузите, сетне и Кили. — Чичо Пади ще ви закара до края на поляната. Много е студено, затова, моля ви, стойте в колата, докато дойде автобусът.

Ди изчака, докато вратата се затвори зад децата, сетне избухна в смях.

— Блатна треска, а? Откъде го измисли?

— Мама винаги го използваше, когато Джо не искаше да отиде на училище. Действаше безотказно.

— Направо си страхотна! Бързо ти щрака мозъкът. Благодаря ти. Нямахте да се справим без теб. — Хана също се изкикоти и се обърна към Ерин. — Какво искаш да ти направя за закуска?

— О, нищо.

— Ако си мислела, че госпожа Мейлоу може да готви, трябва само да опиташ сладкишите на Хана. — Разбирайки неудобството, което изпитва братовчедка ѝ, Ди вдигна кърпата от малка кошничка, пълна със сладкиши. — Защо не вземеш няколко пържени яйца? Озверявам от глад, когато съм бременна, а никак не обичам да се храня сама.

— Кафе? — Хана вече стоеше до нея с каната в ръка.

— Моля, благодаря. А къде е Травис? Още ли не е станал?

— Охо, отдавна стана и замина. Повече от час, откакто е при конете. Когато пътува по работа, никога не съм сигурна кое му липсва повече. Аз или конете. — Тя си взе сладкиш, след което помисли малко и го остави. Беше изяла вече три. — Брендън е в първи клас, а Кили ходи само сутрин на детска градина. Така че тук е само Брейди. — И тя посочи високото столче, на което седеше бебето. Цялото му лице беше изцапано със сладко. — Той е най-доброто дете на света, на мама съкровището. Е, какво смяташ да правиш днес?

— Всъщност мислех, че трябва да отида и да започна работа при господин Логан.

— Така ли? — Ди се усмихна и благодари на Хана, която постави пред нея чиния със закуска. — Ще имаш достатъчно време да ходиш там. Сигурна съм, че Бърк би желал да си починеш няколко дни.

— Знам, но нямам търпение да започна. Да видя как върви, за какво става дума. Какво имам да върша. И да се убедя, че мога да го върша.

— Не мога да си представя, че Бърк Логан ще допусне до сметките си някой, който не може да се справи.

— При мен все пак е по-различно. Например не става дума за лири стерлинги, а за долари. Дори само заради това. Ако видя, че се

справям, няма да се притеснявам толкова много.

Ди си припомни колко притеснена беше тя самата, когато пристигна в Америка и трябваше да започне работа, за да докаже на себе си, че бе достатъчно компетентна и можеше да се справи сама.

— Добре, тогава. Ще те закарам след закуска.

— Само през трупа ми, госпожо — рече твърдо Хана, без да се обръща от печката.

— О, стига! Моля те, все още мога да карам кола.

— Никъде няма да ходите, докато не мине следващият преглед и докторът не си каже думата. Пади ще закара госпожица Макинън.

Ди намръщи нос и се изплези на Хана зад гърба ѝ, ала се отказа да спори.

— Представяш ли си, аз съм затворник в собствения си дом. Ако отида към конюшните, Травис ме следи като ястреб. Може да си помислиш, че всички тези деца не съм ги раждала аз!

— Близнаците може да се родят по-рано, както много добре знаете.

— Колкото по-рано, толкова по-добре — усмихна се Ди. — Защото много взеха да ми тежат. Добре, ще си остана вкъщи и ще планирам партито. А после двамата с Брейди ще построим една голяма къща, нали миличък?

В отговор бебето се засмя и плесна с ръка в сладкото.

— След като го измием.

— Позволявате ли аз да направя това? — рече Ерин и стана, за да откопчае коланите, с които Брейди бе вързан за столчето.

— И ти ли започваш да ме глезиш? — извика Ди. — О, не, моля те, няма да издържа!

— Нищо подобно. Просто реших, че е време този млад красавец и аз да станем по-близки.

Първо го изми, след което трябваше да почисти и самата себе си.

После облече жилетката и палтото си и седна в колата, с която Пади Кънан щеше да я заведе до фермата на Логан. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Можеше да ги почувства дори в крайчетата на пръстите си, докато стискаше ръце.

Беше си чиста загуба на време да се притеснява за нещо, за което все още нямаше никаква представа, рече си разумно Ерин. Онова, което бе станало онази бурна утрин в плевнята, беше минало. Сега с

Бърк Логан бяха само господар и работничка. Беше ѝ казал, че ще очаква от нея работа, за която ще ѝ плаща. И тя възнамеряваше да прави точно това.

Какви други чувства бяха се породили в оня момент? Страст, отговори си категорично Ерин, като си напомни, че бе достатъчно възрастна, за да погледне този факт в очите. Страст, която беше толкова силна, че не можеше да ѝ се противопостави.

Сега обаче беше счетоводител. Имаше хубава работа и добра заплата. След около месец може би щеше да започне да изпраща пари къщи, и пак щяха да ѝ остават достатъчно, за да си купи... О, Господи, не можеше да реши какво ще си купи първо.

Пади премина с джипа под арката. Надписът беше от ковано желязо и с големи букви. „Три аса“. Ерин прехапа устни. Какво ли означаваше това? Ръката, с която бе спечелил фермата, или ръката, с която предишният собственик я беше загубил?

И тук снегът покриваше всичко, но хълмовете бяха по-стръмни. Край реката видя една върба, стара и изкривена, със сбръчкани, пожълтели от зимата листенца. Сигурно през лятото щеше да изглежда красива и зелена, ала сега беше тъжна и жалка. После зърна къщата. След като бе видяла къщата на братовчедка си, Ерин си мислеше, че нищо повече не би могло да я впечатли. Но явно беше грешила.

Къщата на Бърк имаше кулички. Приличаше на замък и беше изградена от стари, сиви каменни блокове. Прозорците бяха сводести, някои имаха малки балкончета. Пред широкото стълбище, водещо към огромна врата, имаше малко езерце, което сега беше заледено и покрито със сняг.

— Нима в подобни къщи живеят хора? — каза сякаш на себе си тя.

— Кънинган, предишният собственик, обичаше да се мисли за благородник — изсумтя Пади, ала Ерин не остана съвсем сигурна дали коментарът бе предназначен за предишния, или за настоящия собственик. — Потроши много повече пари за къщата, вместо да ги вложи в конюшните и стоката. Има дори басейн.

— Ти се шегуваш!

— Хич даже. Точно отзад е. Е, хайде, оставям те. Ще трябва само да ми се обадиш по телефона, когато свършиш. Аз ще дойда да те взема. Или ще пратя някое от момчетата.

— Много съм ти задължена. — Ръцете ѝ бяха замръзнали.

— Желая ти успех, малката.

— Благодаря. — Като събра всичкия си кураж, тя излезе от джипа. Беше му благодарна, че бе спрял точно пред стълбите.

Каква врата само, помисли си Ерин. Огромна и цялата в дърворезба. Тя прокара ръка по нея, преди да почука.

Отвори ѝ тъмнокоса жена с големи очи и дребна, стройна фигура. Ерин преглътна и каза:

— Аз съм Ерин Макинън. Счетоводителката на господин Логан.

Жената я изглежда мълчаливо, сетне отстъпи и ѝ направи път. Ерин успя да се усмихне на Пади през рамо, преди да я последва.

Мили Боже, помисли си тя и си прехапа езика, когато влезе в приемната. Никога не бе виждала подобно нещо, че да може да направи сравнение. Само понякога на кино. Таванът беше висок, прозорците огромни и заобикаляха огромната приемна от всички страни. Слънцето светеше през тях и се отразяваше в листата на големите зелени растения. Един балкон със златен парапет ограждаше отвсякъде приемната в огромен кръг. Токчетата ѝ потропваха по покрития с блестящ паркет под, докато накрая Ерин спря наред помещението, без да знае какво да прави.

— Ще съобщя на господин Логан за вас.

Ерин кимна. Акцентът беше испански, което я накара да се почувства неудобно и не на мястото си. Пооправи полата си и си помисли, че вече знае какво бе почувствала Алиса, след като бе попаднала в Страната на чудесата.

— Ти умираш от желание да започнеш работа или от нетърпение да ме видиш?

Тя се обърна бавно, защото я хвана неподготвена. Той беше с джинси и ботуши и усмивката му бе същата. Част от увереността, която загуби, когато влезе в къщата, се възвърна. Нападението е най-добрата защита, каза си Ерин.

— Умирам от нетърпение да работя и да печеля.

Студът бе зачервил бузите ѝ. И очите ѝ бяха по-тъмни, може би от вълнение. Като я гледаше, застанала в средата на собствената му къща, Бърк си помисли, че изглеждаше готова да превземе целия свят. И сигурно щеше да успее.

— Можеше да си починеш ден-два.

— Можех, но не искам. Свикнала съм да си вадя честно хляба.

— Добре. Тук със сигурност ще си го вадиш честно. — Той вдигна ръка и с жест я покани да го последва. — Морита, моят последен счетоводител, успя да сложи в джоба си тридесет хиляди долара, преди да го вкарат в кафеза. Освен това направи един куп грешки в отчетите. Първата ти работа ще бъде да ги оправиш. Едновременно с това ще водиш ведомостите за заплати и текущите сметки и фактури.

— Разбира се. — Разбира се, повтори разтреперано едно гласче вътре в нея.

Бърк бутна вратата и я пусна да влезе пред него.

— Ето, тук ще бъде работното ти място. Надявам се, че няма да ме засипваш с излишни въпроси. Но ако изникне нещо, можеш да повикаш по вътрешната уредба Роза и тя ще ми го предаде. Направи списък на нещата, които ще ти бъдат необходими на първо време и ще ги получиш.

Ерин прочисти гърлото си и кимна. Офисът ѝ беше по-голям от целия магазин на стария О'Донъли. Мебелите бяха старинни и изящни, а килимът на земята сякаш бе донесен от двореца на някой източен халиф. Тя реши повече да не зяпа като провинциалистка и отиде до бюрото. За едно нещо той беше напълно прав. Всичко беше пълна каша. Бъркотия. За пръв път, откакто прекрачи прага на голямата му къща, Ерин изпита облекчение. Тук поне нещата ѝ бяха познати.

Главната счетоводна книга, ведомости и всевъзможни квитанции и разписки лежах на купчини в пълен безпорядък. Имаше сметачна машина, но не като ръчната, с която бе работила в Ирландия. Виждаше се телефон, една китайска чаша, пълна с моливи, и две кутии с надписи „входящи“ и „изходящи“.

Бърк отиде зад бюрото и започна да отваря чекмеджетата.

— Тук има печати, допълнително хартия, тетрадки и счетоводни книги. След като Морита си отиде, нищо не е излизало от тази стая без моя подпис.

— Ако беше взел тези мерки по-рано, щеше да си с тридесет хиляди по-богат.

— Взех си бележка. — Реши, че е излишно да ѝ обяснява, че Морита бе работил за него десет години, и то в най-лошите и тежки времена. — Ти въведи ред. Роза ще ти каже кога е обядът. Можеш да

ядеш тук или в трапезарията, където пожелаеш. Понякога и аз ще обядвам с теб.

— Ти през целия ден ли си тук?

— Е, не съвсем. Ала съм наблизо. — Той помести купа хартии към края на бюрото и я загледа втренчено. — Забелязвам, че не си спала добре.

— Аз... — Тя машинално докосна очите си. — Сигурно е от промяната. Часовата разлика, климатът.

— Как се настани у Грантови?

— Те са чудесни. Толкова са внимателни с мен. Всички до един.

— Изключителни хора, наистина. Човек не среща често такива.

— Ти не си като тях — изтърси без да иска Ерин. Не мислеше да го казва, но вече го бе направила и беше късно да съжалява. — Много си чепат.

— Тогава внимавай и гледай да не се приближаваш много-много до мен. Чеповете може да са остри.

— Вече го забелязах — отговори тя.

Бърк хвана китката ѝ.

— Предизвикваш ли ме, ирландко?

— Не. И не мисля, че е необходимо.

— Правилно. Трябва да те предупредя, че лесно се паля и фитилът ми е много къс.

— Благодаря за предупреждението. — Изглеждаше развеселена, ала когато се опита да измъкне ръката си, пръстите му се стегнаха и не я пуснаха.

— Тогава още едно предупреждение. След като вече си част от нашето малко семейство, така или иначе ще го чуеш много скоро от другите. Когато срещна жена, която ме привлича, винаги намирам начин да я имам. Независимо какъв. Честен или нечестен, няма значение за мен.

Това вече не беше предупреждение, осъзна Ерин. Това си беше чиста проба заплаха. Под пръстите му пулсът ѝ биеше силно и бързо, но тя не извърна очи от неговите.

— Нямаше нужда да ми го казваш. Не ме интересува, нито пък имам намерение да те привличам по някакъв начин.

— Късно е. — Той се засмя, без да пуска ръката ѝ. — Смятам, че си достатъчно интересна, за да танцуваме под луната, достатъчно

желана, за да те целувам под дъжда, и достатъчно страстна, за да си представя как правим любов с теб.

Стомахът ѝ се сви на възел от страх. И желание...

— Главата на всяка жена ще се замае от подобни ласкателства, господин Логан. Я ми кажи, ти за какво ме доведе в Америка? За да спиш с мен или да ти реда сметките?

— И за двете — отвърна кратко Бърк. — Ала първо ще свършим работата.

— Работата ще бъде единственото, което ще свършим. Сега, ако нямаш нищо против, искам да започна.

— Добре — съгласи се той, но вместо да си тръгне, прекара ръце по раменете ѝ. Ерин се вцепени, ала не помръдна. Нямаше да се прави на глупачка и да се бори. Нито да се бие с него.

Вместо да я прегърне обаче, както очакваше, Бърк лекичко я целуна по бузата. Беше си мислил за нея. От мига, в който се прибра къщи. Мислеше си как отново ще я вземе в прегръдките си. И целият настръхваше. Представяше си как тя се усмихва. И гласът ѝ, топъл и сладък, достигаше до ушите му, а той изобщо не чуваше думите.

Знаеше, че може да я има. Реакциите ѝ бяха така спонтанни, че нямаше никакво съмнение, че Ерин също го желаше, макар и да не го осъзнаваше или да не искаше да си го признае. Дори преди малко, когато я целуна братски по бузата, избягвайки устните ѝ, дишането ѝ се ускори. Не познаваше жена, чиито страсти така лесно да се разпалват.

Сега, когато вече бе в неговия дом, Бърк знаеше, че нямаше да устои дълго.

Но тя трябваше сама да дойде при него. Така му нашепваше гордостта. Затова продължи да я дразни с устни, въпреки че се измъчваше.

— Честно или нечестно — промърмори той, като си играеше с върха на ухото ѝ. — Аз те искам.

Очите ѝ бяха затворени. Как беше възможно толкова бързо да се предаде, укоряваше се Ерин. Да иска така неистово нещо, като знаеше, че не бива?

Тя сложи ръце на кръста му с намерението да бъде твърда.

— И си свикнал да получаваш всичко, което искаш. Не мога да твърдя, че ми е безразлично. Ала аз не съм дошла за това, Бърк.

— Може би — промърмори той. — Ти не си като другите. Някои жени са идвали тук, само за да получат нещо. Аз мога да бъда търпелив, ирландко. Когато човек вземе картите в ръце, трябва да знае кои да смени и кои да сложи на масата. — Той замислено прокара пръст по брадичката ѝ. — Тази игра ще я изиграем двамата с теб. Рано или късно. Но ще те оставя ти да започнеш.

Ерин изчака, докато Бърк излезе, и си пое дълбоко дъх. Как можеше да бъде толкова арогантен и въпреки това да ѝ бъде толкова приятно с него? Тръсна глава и седна в мекия кожен стол.

За едно нещо той беше прав, помисли си тя. Тази игра те щяха да я изиграят. Рано или късно. Проблемът беше, че дори и да спечелеше, щеше да е загубила.

ПЕТА ГЛАВА

За една седмица Ерин си изработи програма за работа. Сутрин ставаше рано, за да помогне на Ди с децата за училище, след което отиваше с кола до „Трите аса“ за доклада в девет часа.

Бъркотията в счетоводството на Бърк бе наистина невероятна. Такова бе и богатството му, както успя да прецени. Докато събираше и вадеше цифри, тя си казваше, че това, в края на краищата, бяха само цифри.

Рядко някой я прекъсваше. Обядваше на бюрото си. Мълчаливата Роза ѝ носеше храната на табла. До края на първата седмица свърши добра работа и беше доволна от себе си. Само веднъж или два пъти ѝ се наложи да попита за нещо Бърк и се почувства глупаво. Първо трябваше да потърси ръководството за работа със сметачната машина, която ѝ бе непозната. Вторият път го помоли за нещо, с което да си остри моливите. Той просто взе малкото цилиндърче с дупка по средата и ѝ го подаде.

— И какво да правя с него? — попита Ерин. — Че то няма как да бъде задействано.

Бърк сложи молива в отвора и го натисна. След това, дяволите да го вземат, се разсмя с цяло гърло, защото тя подскочи при шума, който издаде острилката. — Батерии, мила. Никаква магия — поясни той. Ерин преодоля смущението си, като зарови лице в счетоводните книги. Може и да не беше на „ти“ с всички новости на техниката, но си разбираше от работата. Сега седеше пред малката пишеща машина и чукаше по клавишите първия си седмичен отчет. След като свърши, подреди бюрото, взе доклада и тръгна да търси Бърк. Къщата все още бе напълно непозната за нея. В приемната тя спря и се поколеба. Можеше да повика Роза по вътрешната уредба, ала когато говореше пред проклетите микрофончета, винаги се чувстваше особено глупаво. Затова реши и тръгна в посоката, която смяташе, че води към кухнята.

Къщата беше огромна и Ерин с мъка потисна желанието си да отваря вратите и да поглежда какво има зад тях. Дочу шум и тръгна

натам, откъдето идеше. Приличаше ѝ на машина за миене на чинии или на пералня. Най-вероятно щеше да намери Роза там.

Тази жена беше истинска загадка, помисли си Ерин. Рядко говореше и винаги знаеше къде да намери Бърк. Въпреки че се обръщаше към него с „господин Логан“, Ерин имаше чувството, че помежду им съществуваше някаква по-особена близост. Чудеше се, въпреки че не ѝ беше приятно, дали бяха или някога са били любовници.

Като отхвърли неприятната мисъл, тя се запъти към южната част на къщата. Но не намери кухнята, както очакваше, нито пералнята.

Просто отвори двойната врата пред себе си и попадна в тропиците. Басейнът беше невероятно син и блестеше под слънчевите лъчи, които проникваха през стъкления покрив. Имаше дървета, каквито никога не бе виждала, посадени в огромни керамични саксии. И цветя. Ерин пристъпи като омагьосана, опиянена от аромата на лято, макар да виждаше снега по стъкления покрив. Яркочервени, брилянтно оранжеви, слънчевожълти и екзотично тропическо сини цветя я заобикаляха от всички страни. Ако затвореше очи, сигурно щеше да чуе гласа на папагали. Боже мой, истински рай, помисли си тя, и продължи да върви и да се оглежда.

С полупритворени очи и тяло, което тъкмо се отпускате, Бърк я наблюдаваше. Не беше знойна като обстановката, ала затова пък изглеждаше свежа, недокосната. Слънцето светеше в косата ѝ и сякаш запалваше пожар. Беше я привързала с панделка, както я бе видял в Ирландия. Той си спомни с истинска наслада какво почувства, когато прекара пръсти през нея.

Ерин посегна към цветята, сякаш да ги откъсне, после отдръпна ръка и зарови лице в тях. Смехът ѝ бе тих, доволен, и Бърк беше сигурен, че тя си мислеше, че е сама.

Значи тази дива ирландска роза обича цветята, каза си той, докато я наблюдаваше. И парите. За последното, какво толкова! Кой не ги обичаше. Не можеше да я обвинява. Точно той не. И не беше грях човек да обича парите.

— А обичаш ли да плуваш, ирландко?

При звука на гласа му Ерин стреснато се обърна. Беше забравила за шума. Сега видя Бърк в едно по-малко басейнче. Не, това не беше басейнче. Не бе чак толкова невежа все пак. Беше чувала и виждала

снимки на тези приличащи на вани неща с тръби, бълбукаща вода и вдигаща се пара. Джакузи или нещо подобно им казваха. Помисли си само за миг какво ли чувства човек, когато потопаи тялото си в подобно нещо.

— Искаш ли да дойдеш при мен?

Той приятелски се усмихваше и тя сви рамене.

— Благодаря, но след няколко минути си тръгвам. Приключих работата си за деня и ти нося седмичния отчет.

Бърк кимна и посочи с ръка белите пластмасови шезлонги край басейна.

— Седни.

Като потисна въздишката си, Ерин седна.

— Ти може да имаш свободно време, ала аз имам още куп работа.

Той изпъна ръце по ръба на джакузито. Не й каза, че цял ден е бил на седлото, докато бе наблюдавал съвкуплението на жребеца с една определено несговорчива кобила. Не й каза, че новият кон, който купи в Ирландия, го бе ритнал здравата и сега цялото тяло го болеше като разнебитено.

— Има още няколко минути до края на работния ден. Е, как са финансите ми?

— Ти си богат човек, господин Логан. Въпреки че се чудя как е възможно при тази бъркотия в сметките ти. Понаучих нещо и за новата система за счетоводство. — Истината беше, че бе прекарала цели две нощи над книгите по счетоводство. — Ако желаете, мога и на теб да обясня.

— Ще трябва да почакаш.

— До края на следващата седмица мисля, че ще успея да приключа с всичко.

— Много добре. Защо не ми кажеш сега как стоят нещата?

Бърк размърда рамене. Тя видя как мускулите му се разиграха и бързо вдигна очи към лицето му. Не й беше мястото тук, каза си Ерин. Особено когато в мозъка й се въртяха мисли, съвсем различни и далечни от сметките и счетоводството.

— Всичко съм написала в отчета. Ако излезеш и му хвърлиш един поглед, ще видиш.

— Добре.

Той натисна бутона за спиране на водата и се изправи. И тогава тя видя, че бе съвсем гол, както го е майка родила. Почувства главата ѝ да се изпразва. По гърба ѝ потече струйка пот. Надяваше се поне да не се бе изчервила.

Бърк взе една хавлия и я уви около кръста си, след което излезе от джакузито.

— Ти нямаш никакъв срам, Бърк Логан.

— Никакъв.

— Ако си искал да ме стреснеш, ще трябва да те разочаровам. Забравил си, че имам четирима братя и... — Ерин се опита да го гледа равнодушно. Но в този момент забеляза голямата синина под лявото му ребро. — Къде си се ударил? — Стана и докосна нежно с пръсти мястото. — О, че то е съвсем скорошно! — Без да се замисли, прекара пръсти по гръдния му кош, опипвайки опитно ребрата. — Надявам се, че не си си счупил нищо.

— Е, чак пък толкоз — промърмори той. Стоеше съвсем неподвижно. Вълнението от докосването ѝ го обърка напълно. Пръстите ѝ бяха хладни и нежни. Изглеждаше така, сякаш беше загрижена за него. Това бе нещо, от което отдавна бе отвикнал. От много години не знаеше нито какво е грижа, нито какво е истинска нежност. За ласките, които получаваше от жените, обикновено си плащаше.

— Утре ще бъде още по-зле — рече тя и цъкна с език. — Трябва да го намажеш с някакъв мехлем. — Тогава осъзна, че пръстите ѝ лежах на кръста му, а той бе гладък и мокър. Веднага отдръпна ръка и я скри зад гърба си. — Как стана?

— Новият кон, който купих в Ирландия, той е виновен. Здравата ме изрита.

Ерин сви ръката си в юмрук. Беше мокра от кожата му.

— Ще трябва да стоиш по-далеч от него. — Цялата трепереше, ала успя да се овладее.

— И аз така мисля. Вече имам впечатление от ирландския темперамент.

— Ако хвърлиш един поглед на отчета, ще мога да отговоря на въпросите ти, преди да си отида.

Бърк взе напечатаните листи. Тя реши, че е крайно време да се окопоти и погледна отново към стъкления таван, леко замъглен от

парата на басейна. Но не виждаше нищо. Пред очите ѝ беше Бърк. Силните му ръце с добре оформени мускули, тънкият стегнат кръст, блестящ от водата, дългите тесни бедра.

Страхотен екземпляр, би си казала всяка жена. Искаше ѝ се да го убие, защото го желаше до полуда.

— Изглежда съвсем ясно. Знаеш си работата, ала това си е естествено. Иначе не бих те наел, ако не вярвах. — Да, нямаше да я вземе на работа, но щеше да намери друг начин да я накара да тръгне с него. — Имаш ли нещо предвид относно първия си чек? Какво смяташ да правиш с парите?

— Това-онова. — Беше се успокоила достатъчно, че да може да му се усмихне, като се насили да задържи очите си на височина не по-долу от врата му. Половината от парите още утре щяха да заминат за Ирландия. А с останалите... Сега не можеше да мисли за това. — Ако си доволен, може ли вече да си тръгвам?

— Много далеч съм от задоволяването — промърмори той. — Слушай, мислила ли си някога, че счетоводството ще ти бъде поинтересно, ако знаеш нещо и за конюшните, за конете и за състезанията?

— Не съм. — Ерин поразкърши рамене, сякаш не искаше думите му да останат в нея и да пуснат корени. — Предполагам, че да, може би.

— Утре има надбягване. Защо не дойдеш да видиш откъде идват и къде отиват парите?

— Да дойда на конни надбягвания? — Тя прехапа устни. — А ще мога ли да залагам?

— Ето, това се казва жена! Ти май приличаш доста на мен! Бъди готова в осем. Ще те заведе при конюшните и конете преди състезанието. А после ще можеш да залагаш колкото си искаш.

— Добре. Приятна почивка. — Ерин го погледна преди да излезе. — Аз пък ще ти донеса цяр за тази синина.

Днес беше първият ѝ почивен ден и щеше да го прекара, като отиде на състезания с Бърк. Сигурно щеше да види много хора, щеше да чуе хиляди гласове и щеше да присъства за пръв път на конни надбягвания.

Тя прекара пръсти през косата си, като се надяваше да изглежда добре. О, не заради Бърк, каза си бързо. Заради самата себе си. Искаше да изглежда добре, да се чувства добре, когато стои сред тълпата.

В мига, в който чу шума на колата му, излезе от къщата. За момент се поколеба, като видя червената спортна кола с нейния издължен и лъскав силует. Помисли си как ще я опише на брат си Брайън в следващото си писмо до вкъщи.

— Точна си — забеляза Бърк, когато Ерин се настани до него.

— Защото нямам търпение и се вълнувам. — Стори ѝ се естествено да го признае. — Никога преди не съм ходила на надбягвания. Кълън е ходил. Той ми каза, че конете са красиви и че е много вълнуващо и интересно. Я, колко цифри! — Тя огледа с интерес таблото. — Сигурно трябва да си инженер, за да разбираш от всичко това. И да го караш.

— Искаш ли да опиташ?

Ерин го погледна и когато видя, че бе съвсем сериозен, наистина ѝ се прииска. Ала като си спомни всички коли, които хвърчаха покрай тях в деня, когато се връщаха от летището, се уплаши.

— Не, засега само ще гледам. Кога започва състезанието?

— Имаме много време. Как е Ди?

— Добре. Докторът я прегледа и каза, че всичко е наред, но трябва повече да лежи. Тя се муси, защото не може да ходи при конете, ала ние ѝ намираме работа вкъщи. Снегът се топи.

— Още няколко слънчеви дни и ще се стопи съвсем.

— Не ми се иска. Харесва ми, когато го гледам. Толкова е светло, чисто и красиво. Като в рая. — Тя се облегна на седалката и помисли, че да се вози човек в спортна кола е все едно да лети с вятъра. — На тебе много ли ти е топло? — попита, след като го огледа и видя, че бе облечен само с джинси и леко сако. — Доста е мразовито.

— Не се тревожи. А на теб освен снега, какво друго ти харесва в Америка?

— Как говорите — отговори без да се замисли Ерин.

— Какво?

— Акцентът ви. Просто е очарователен.

— Очарователен, значи?

Той я погледна и се разсмя, ала натъртеното място го заболя, затова сложи ръката си там.

— Боли ли те?

— Кое, това ли? Не.

— Намаза ли го с мехлем?

Отново искаше да се разсмее, но се спря.

— Нямам.

— Все трябва да имаш някоя и друга кутия мехлем за коне! Я какви самолетчета? — извика изненадано Ерин, защото завиха към малко летище, на което имаше няколко самолета. — Но защо идваме тук?

— Защото ще летим с едно от тях.

Стомахът ѝ се сви от страх.

— Нали щяхме да ходим на конни надбягвания?

— Точно така. Моят кон ще се състезава в Хайлих. Това е във Флорида.

— Къде е Флорида?

Бърк не отговори, докато ѝ отваряше вратата. Тя излезе и го загледа с очакване.

— На юг — отвърна сериозно той и взе ръката ѝ. Прекалено възбудена, за да мисли, преди да се опомни, Ерин се озова в самолета. Кабината бе толкова тясна, че трябваше да седне със свити крака, ала седалката бе мека и удобна. Бърк седна срещу нея и ѝ показа как да закопчае колана си. След това натисна копчето на вътрешния телефон.

— Готови сме, Том.

— Добре, господин Логан. Времето е добро. Небето е съвсем чисто, с изключение на малка буря над Каролина. Ще гледам да я заобиколя.

Когато почувства, че моторите заработиха, Ерин се хвана здраво за облегалката на стола.

— Ти сигурен ли си, че това малко нещо е стабилно?

— Животът е хазарт, ирландко.

Беше готова да спори, но видя веселите пламъчета в очите му и млъкна. Насили се да отпусне ръце.

— Така е.

Самолетът започна да рулира и тя се загледа през прозореца. След няколко минути земята остана далеч долу под краката им.

— Страхотна гледка! — Ерин се усмихна и залепи нос на стъклото. — Докато ви чаках на летището в Корк си мислех какво ли е

да летиш. Сега зная.

— И как е?

— Ами, добре. Ала няма шампанско — усмихна се тя.

— Има.

— В осем и половина сутринта? — Ерин се облегна със смях на стола си. — О, не. Трябва да ти благодаря, че ме покани днес, Грантови са много любезни, но аз трябва да ги освободя от присъствието си поне един ден.

— Това ли е единствената причина, поради която ми благодариш? — Той стана и отиде към малка ниша.

— Не. Благодаря ти и за възможността да дойда с теб.

— Искаш ли сметана в кафето?

— Да. — Можеше да каже поне едно „моля“, помисли си тя, ала реши да не обръща внимание. Нищо не бе в състояние да помрачи доброто ѝ настроение. Бърк ѝ подаде чашата, но Ерин бе прекалено изпълнена с впечатления, за да пие. — Ще ми отговориш ли, ако ти задавам въпроси, несвързани с работата ми?

Той извади пура и я запали.

— Ще ти отговоря, ала може да не ти кажа истината. — После кръстоса крака и ги качи на облегалката на съседния стол.

— Наистина ли си спечелил „Трите аса“ на покер?

Бърк издуха дима.

— И да, и не.

— Това не е отговор.

— Да. Играех покер с Кънинган. Неведнъж. Той загуби много. Когато играеш, трябва да знаеш кога да спреш. Кънинган не знаеше.

— И ти спечели ранчото от него?

На нея ѝ харесва тази мисъл, помисли си Бърк, като я наблюдаваше през дима на пурата си. Сигурен бе, че тя си представяше как седи в задимената, миришеца на уиски стая, с двама мъже един срещу друг, с по пет карти в ръката и ранчото, заложено по средата на масата.

— Може и така да се каже. Спечелих от него повече пари, отколкото той можеше да загуби. Нямахме достатъчно в брой, за да ми плати. И аз купих фермата от него, стария козел.

— О! — Всъщност не беше толкова романтично, колкото си го представяше. — Но ти сигурно си бил богат и преди това.

— По-точно е да се каже, че имах късмет.

— Хазартът не е най-сигурният начин за преживяване.

— Обаче е по-добър, отколкото да метеш пода.

Тъй като не можеше да не се съгласи с него, Ерин замълча.

— Знаеше ли нещо за конете преди?

— Знаех, че имат четири крака. Ала когато залагаш парите си на тях, трябва бързо да се научиш на много неща. Ти къде си се научила да водиш сметки?

— Аритметиката много ми вървеше. Когато можех, се записвах на курс в училище, после си купувах книги и четях. Предпочитах да чета, вместо да доя кравите. И така се озовах първо в хотела на госпожа Мейлоу, после в магазина на господин О'Донъли. Работех и на пазара за Франсис Дъгън, но синът му, Доналд, си бе въобразил, че трябва да се ожения за него и да му родя десетина деца. Затова се наложи да напусна.

— Защо не си искала да се ожениш да Доналд Дъгън?

— И да прекарам живота си, като вадя картофи и ряпа? Не, благодаря. Когато стигнахме до момента или да му избода очите, или да напусна работа, реших, че второто е по-лесно. Защо се усмихваш?

— Мисля, че Доналд Дъгън е имал късмет, че не си била с вилата.

Тя поклати глава.

— Ти имаше късмет. — Вече се чувстваше по-спокойна, затова кръстоса крака и отпи от кафето. — Разкажи ми за коня, който ще бяга днес.

— Казва се Двоен блъф и е на две години. Темпераментен и нервен, докато не започне да бяга. Доказа класата си още на първото състезание миналата седмица, като излезе победител на дербито във Флорида. Това е най-високото отличие в щата.

— Аха. И Травис спомена нещо такова. Той смята, че твоят кон е най-добрият, който е виждал поне от десет години насам. Наистина ли?

— Може би. Във всеки случай той ще бъде моят фаворит тази година. Баща му спечели повече от милион долара през кариерата си, а майка му е потомка на носителя на „Тройната корона“. Има страхотно родословие. Неслучайно казват, че крушката не пада по-далеч от дървото. — Бърк всмукна дим и Ерин отново зърна белега през кокалчетата на ръката му.

— Звучи така, сякаш си влюбен в него.

Точно така беше и този факт, изречен от нея, го изненада.

— Той е победител.

— А какво ще кажеш за оня, който купи в Ирландия? Който те ритна?

— Смятам да го пусна първо на местни надбягвания. В Чарли Таун, Лоръл, Пимлико и да не свалям око от него. Ако правилно съм пресметнал, ще си върне парите за по-малко от година.

— А ако си сбъркал?

— Обикновено не греша. Във всеки случай не смятам моето пътуване до Ирландия за напразно.

Не се чувстваше удобно под погледа му. А и в думите му имаше двусмислица.

— Когато играеш на хазарт, трябва да знаеш как да губиш. Това ти го каза.

— Аз знам как да печеля.

Тя отново отпи от кафето си.

— От какво ти е този белег?

Той не погледна белега, както биха направили повечето хора, а изгаси пурата си.

— От счупена бутилка уиски в един бар в Ел Пасо. Възникна противоречие за една ръка и за една блондинка.

— Спечели ли?

— Ръката — да. Блондинката не си заслужаваше.

— Предполагам, че за теб има повече смисъл да се пребориш за една ръка карти, вместо за една жена.

— Зависи.

— От какво? От жената ли?

— От играта, ирландко. Винаги зависи от играта.

Когато кацнаха, Ерин слезе от самолета и попадна в друг свят. Бърк ѝ беше казал да си остави палтото в самолета, ала тя бе направо заслепена от яркото слънце и от топлината.

— Палми — прошепна удивено, когато зърна дърветата, след което се разсмя. — Това са палми, нали?

— Айде бе! Сериозно? — влезе в тона ѝ той и преди Ерин да се осъзнае, прехвърли ръка през раменете ѝ и я поведе. Чакаше ги кола. Тя седна в нея, като си помисли, че този начин на живот започва да ѝ харесва. — Няма дръжка за отваряне на прозореца — рече Ерин. Бърк се пресегна и натисна едно бутонче. Прозорецът се отвори. Тя седеше стреснато, докато се окопити. — О! Не мога да повярвам. Толкова е топло и има толкова цветя. Майка ми умира за цветя. Прилича на твоя басейн със стъкления покрив. Преди две седмици миех пода в хотела на госпожа Мейлоу, а сега гледам палми.

Бърк караше уверено, без да гледа по картата или да търси улиците. Ерин осъзна, че както градът, така и начинът на живот не бяха нови за него. Те бяха неговото ежедневие.

Тя бърбореше като глупачка. Реши да спре, но осъзна, че не може. По дяволите, много важно как звучи и как изглежда! Тя си беше тя и правеше това, което знаеше.

А той не бе предполагал, че ще му бъде толкова приятно да види човек, който приема дребните неща като изключителни и специални. За момент му се прииска да пътуват много дълго, за да може Ерин непрекъснато да му говори, да бърбори, да се смее, да задава въпроси. Беше забравил, че все още има хора, които могат да откриват света.

За него пътуването беше професия. И като всички професионалисти беше престанал да вижда света покрай себе си. Сега, когато Ерин възторжено му показваше белия пясък, младите скейтбордисти, зелените вълни, високите хотели, Бърк си спомни какво значи да видиш нещо за пръв път.

Когато слязоха от колата и тръгнаха през зелената поляна към мястото, определено за конете, Ерин забеляза много хора, които му кимаха или го поздравяваха по име.

Явно беше известен, познаваха го. Имаше жокеи и треньори, които се подготвяха за състезанието.

— Логан!

Ерин се озърна и видя висок, едър мъжага със сламена шапка. Диамантът върху пръста му блесна за миг. Капчици пот обсипваха лицето му.

— Дърнъм, не знаех, че ще дойдеш да гледаш.

— Знаеш, че обичам да държа нещата под око. Твоят кон тича добре миналата седмица.

— Да, в Чарли таун.

— Не знаех, че си бил там.

— Не бях. Да ти представя Ерин Макинън. Това е Чарли Дърнъм. Той е собственик на конюшните „Дърнъм“ в Лексингтън.

— Една истинска страна на конете, госпожо. — Мъжът взе ръката ѝ и целият цъфна в усмивка. — Удоволствие, истинско удоволствие е за мен. Никой не знае по-добре от Логан как и на кого да залага.

— Аз няма да се състезавам, господин Дърнъм — отговори му дръзко Ерин, ала се усмихна, защото реши, че е добродушен.

— От Ирландия ли сте?

— Тя е братовчедка на Адилия Грант — рече Бърк, като го погледна намръщено, докато той не пускаше ръката ѝ.

— Ето на! Ще ви кажа, госпожо, приятелите на Грантови са и мои приятели. Хубави хора.

— Благодаря ви, господин Дърнъм.

— Отивам да видя коня си, Чарли. Ще те видя по-късно.

— Какъв смешен човек — промърмори след него Ерин.

— Този смешен човек има един от най-големите конезаводи в страната и очичките му шарят като на котарак.

Тя погледна след отдалечаващия се мъж и се засмя.

— Не мога да си представя! Да не искаш да кажеш, че флиртува с мен? Не е моят тип.

— Ще се изненадаш ако ти кажа, че много жени го намират за изключително привлекателен с петнадесетте милиона, които може да им предложи. — Бърк кимна на един конегледач. — Днес ще залагам срещу него.

— Така ли? — Ерин прибра с ръка косата си и си помисли, че слънцето никога не е светило така ярко. — Значи ще трябва да го биеш?

С усмивка Бърк обви с ръка раменете ѝ.

— И аз така мисля. — Подминаха няколко клетки. Познатата миризма на коне и слама я удари в носа и стомахът ѝ се сви на топка от носталгия. И страх. Тя се помъчи да потисне и двете чувства и спря заедно с Бърк пред една клетка.

— Ето, това е моят Двоен блъф.

Тъмният жребец с широк гръден кош сигурно беше много бърз. Хубостта му я порази. Но конят се изправи на задните си крака и Ерин уплашено се отдръпна.

— О, колко е голям! — Гърлото ѝ пресъхна, ала тя се насили да пристъпи една крачка.

— Готов ли си да победиш, момче? — Със смях Бърк посегна и погали коня по муцуната. Ушите на жребеца щръкнаха, той продължи да стои изправен. — Нетърпелив е. Не обича да чака. Той е едно дяволче и си мисля, че ще спечели първата „Тройна корона“ за „Трите аса“. Ти какво мислиш за него?

— Хубав е. — Ерин инстинктивно отстъпи една крачка, защото жребецът я погледна с големите си влажни очи. — Сигурна съм, че ще се гордееш с него.

— Я да погледнем дали конегледачът си е свършил добре работата. — Бърк отвори малката врата на клетката и влезе вътре. Тя го последва с разтуптяно сърце. — Изглеждаш добре, момче. — Бърк погали с ръка гърба на коня, сетне корема, после приклекна. Вдигна всяка подкова и кимна доволно с глава. — Чист е като новороден. Чакай да видиш какво ще стане, като му сложат седлото. На минутата е готов. Едва го удържам да не хукне към вратата.

Сякаш разбрал, че говорят за него, Двоен блъф тропна с копито. Вдигна глава и се послуша, защото Бърк се разсмя.

Ерин се отдръпна още една крачка и в този миг ѝ причерня.

Сетне осъзна, че някаква ръка я прегръща. Устните и бяха хладни и влажни. Тя преглътна, отвори очи и попита:

— Какво стана?

— Ти ще ми кажеш — отвърна Бърк. Гласът му бе дрезгав, но ръката му бе нежна.

— Сигурно е от слънцето — дочу някакъв непознат глас Ерин я погледна над рамото на Бърк. Видя младежко лице и пясъчноруса коса.

— Сигурно — рече тя. — Вече съм добре.

— Я седни — рече Бърк. — Всичко е наред, Боби. Ще се оправя и сам.

— Да, господин Логан. Починете си, госпожице, и отидете на сянка.

— Благодаря. — Ерин затвори очи и си каза, че отново се бе държала като първата глупачка. — Извинявай, ала всъщност не знам

дори какво ми стана.

— Ами просто изведнъж взе, че припадна. — И нищо, абсолютно нищо друго досега в живота ми не ме е плашило толкова много, помисли си Бърк. — Още си много бледа. Защо не послушаме съвета на Боби и не отидем на сянка?

— Добре. — Тя въздъхна с облекчение. Но в мига, в който Бърк посегна да ѝ помогне, за да стане, Двоен блъф вдигна глава и заблъска по вратата на клетката. Със сподавен вик Ерин обгърна с ръце врата на Бърк и скри глава в гърдите му.

Трябваше му една секунда време, за да разбере какво става и каква бе причината.

— За бога, Ерин, защо не ми каза, че се страхуваш от конете?

— Не се страхувам.

— Да, да. Разправяй ги на старата ми шапка — промърмори той, ала не я пусна, а я вдигна на ръце и продължи да я носи по поляната.

— Остави ме! Всички ни гледат! И без това ми е достатъчно криво.

— Стига. — Едва когато се отдалечиха достатъчно от конюшните, Бърк я сложи да седне на земята под една палма. — Ако ми беше казала, щеше да ми спестиш десет години от живота. — Сърцето му продължаваше да бие ускорено и не искаше да възвърне нормалния си ритъм.

— Само това ми липсваше сега, да ме поучаваш. — Можеше да се прави на стабилна, но знаеше, че краката ѝ треперят. — Освен това няма какво да коментираме. Мислех, че отдавна ми е минал страха от конете.

— Грешно си мислела. — Ала понеже още беше бледа, той реши да не ѝ се кара и взе ръката ѝ. — Защо не ми каза?

— Защото беше детинска работа. И се случи много отдавна.

— Хайде, разкажи ми.

— Имахме няколко работни коня. Двата бяха много големи и силни. — Тя въздъхна дълбоко. Не можеше да се понася такава. Не искаше да бъде глупачка в очите му. — Бяхме ги извели да се разходят, но връхлетя буря. Брайън отвърза единия, за да се върне сам. Имаше гръмотевици, светкавици и конете бяха нервни. Джо отвърза и втория, а аз заставах отпред, за да ги успокоявам. Не знам как стана. Една светкавица го уплаши и той се изправи на задните си крака. О, Боже,

копитата му бяха толкова големи, особено когато се стовариха върху главата ми. Паднах, а той мина през мен. — Ерин потръпна при спомена.

— Боже мой! — Бърк стисна пръстите ѝ в ръката си.

— Имах късмет, не беше кой знае колко страшно. Няколко счупени ребра, синини и натъртвания. Ала оттогава винаги ме е страх, когато се приближа до някой кон.

— Ако ми беше казала, нямаше да те доведе.

— Мислех, че вече съм се излекувала. Минаха повече от пет години. Глупаво е. — Тя прекара ръка по лицето си, сетне оправи косата си. — Знаеш ли, цяла седмица си измислям извинения пред Ди и Травис, защото още не съм отишла да видя конюшните им.

— Но защо просто не им кажеш? — Ерин само сви рамене. — Не е смешно, нито глупаво да се страхуваш. По-глупаво е да се срамуваш от това.

Тя въздъхна.

— Може би. — Като избягваше очите му, Ерин протегна ръка и погали тревата. — Не им казвай, моля те.

— Още тайни? — Той хвана брадичката ѝ с ръка и я обърна към себе си. Беше му трудно да се въздържа, когато кожата ѝ бе така бледа, очите влажни и от нея се излъчваше уязвимост и безпомощност. — Не бива да се притесняваш много за това, какво мислят хората за теб. Ето, аз знам, че си мила чинии в кухнята и че те е страх от конете, ала продължавам да те харесвам.

— Наистина ли? — По устните ѝ се плъзна несигурна усмивка. — Съвсем наистина?

— Съвсем. — Неспособен да устои на желанието, Бърк наведе устни и намери нейните. Тя вдигна ръка сякаш да го отблъсне, но някак си от само себе си ръката ѝ се плъзна и остана на гърдите му.

Другите му целувки не бяха ѝ доставяли чувство на сигурност и спокойствие. Тази беше различна. Въпреки че възбудата пролази в стомаха и гърдите ѝ, Ерин се почувства сигурна. Може би защото ръката му бе обгърнала врата ѝ, а пръстите му бяха нежни и ласкави. Или може би защото устните му бяха меки и горещи.

Той искаше да я притисне към себе си, да я залюлее, да я сложи на коленете си и да шепне глупости в ухото ѝ. Никога преди не бе

искал подобни неща с другите жени. Беше странно и непознато чувство... И в същото време много приятно.

Бърк се отдръпна.

— Ще те заведа вкъщи.

— Как така вкъщи? Аз искам да гледам състезанието! — Помисли си, че всъщност нищо нямаше да види от него, дори и да го гледа. — Ще бъда добре, обещавам ти. Освен това, може би ако успея да се науча да ги наблюдавам отдалеч, няма да замръзвам от ужас, когато някой дойде по-наблизо. — Тя стана, краката ѝ вече не трепереха. — Хайде, Бърк! Не прелетяхме целия този път до... Къде каза, че се намираме?

— Във Флорида — отвърна той и също стана.

— Тъй. Значи да дойдем до Флорида и да се върнем вкъщи. Големият кон е тук, за да спечели, нали?

— Заложил съм на него.

— И аз слагам още десет отгоре.

Със смях Бърк взе ръката ѝ.

— Добре, ела да седнем.

Повечето места вече бяха заети. Ерин всъщност виждаше само лица. Загорели, млади и стари, сбръчкани и гладки. Някои бяха заболи носове в програмата на състезанието, други пушеха дебели пури и отпиваха от пластмасови чаши.

В ложите имаше елегантни дами и господа. Всичко там говореше за богатство и състояние. Летните дрехи и шапки на жените бяха в пастелни цветове, мъжете носеха светли костюми и сламени шапки. Забеляза, че не една от елегантните, тънки и с бронзов тен дами се обръщаха по посока на Бърк. Той отговаряше на поздравите като кимаше с глава или стискаше някоя и друга ръка, ала не направи опит да остане при никого. От неговата ложа можеше да се види широкия кафяв овал, където щяха да тичат конете, обграден със зелена трева, тропически цветя и розови фламинго. От другата страна имаше още пейки и хиляди хора.

— Никога не съм виждала толкова много хора на едно място по едно и също време. И всички са дошли да гледат състезанието?

— Искаш ли бира?

Тя кимна и продължи да гледа, докато Бърк отиде за бира. Зърна Дърнъм, който говореше с някаква жена с най-тесните панталони,

които бе виждала. После спря вниманието си върху електронното табло, където започнаха да се появяват номерата на конете и залаганията за първата гонка.

— Искам да ми обясниш — обърна се Ерин към Бърк, веднага щом той се върна при нея. — Така ще знам по-добре как да залагам.

— Мога да ти дам един полезен съвет. Изчакай до третата гонка и заложи на номер пет.

— Защо?

— Конят е на Травис, от „Роял медоус“. Без излишни сантименталности, много е бърз. И днес е в добра форма. Първата гонка ще бъде скучна. А и залозите не са нищо особено.

— Ти заложил ли си?

— Не.

— Мислех, че си играч.

— Да, ала избирам игрите си.

Ерин се намести удобно и се заслуша в обявяването на конете в първия етап.

— Кристалната булка звучи добре.

— Хубавите имена не печелят състезанията. Запази парите си, ирландко.

Тя се потопи в глъчката от звуци, сирени, свиркане, смях. Когато изведоха конете на стартовата линия, Ерин се изправи.

— Колко са красиви! — възкликна тя, но се почувства по-добре, когато Бърк сложи ръка на рамото ѝ.

Пулсът ѝ биеше ускорено. Би искал да е от възбудата, а не от нерви. Можеше вече да открива противоречията в нея. Когато вратите се отвориха, пръстите ѝ стиснаха неговите.

— Какъв шум! — прошепна Ерин, докато сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Конете направиха първата обиколка. Тя продължи да ги наблюдава права. Колко сила има в тях, помисли си Ерин, едновременно дива и контролирана. Може да носеха и пари, ала вече разбираше защо това беше спорт за крале.

Когато първата гонка свърши, тя сложи ръка на гърдите си.

— Сърцето ми щеше да изскочи. Не ми се смей — предупреди го Ерин, но се засмя заедно с него. — Това бе най-прекрасното нещо, което съм виждала. Тези цветове, тази енергия! Можеш ли да си представиш да се вълнуваш така всеки ден?

— Много хора го правят.

Ала тя само поклати ръка. Днешният ден беше особен, специален, един-единствен в живота.

— Искам да заложа.

— На третия кръг — повтори Бърк и отпи от бирата си.

Когато дойде времето, Ерин настоя да заложи сама. Сложи талончето в джоба си, а после го премести в портфейла си, на по-сигурно място. Седна отново до Бърк и нервничаше, докато конете не застанаха на старта.

— Не ме е грижа дали ще изгубя — рече с крива усмивка тя, — но съм сигурна, че ще ми бъде по-приятно, ако спечеля.

Когато конете тръгнаха, стана и се надвесил над парапета.

— Кой е моят? — попита, като сграбчи ръката на Бърк.

— Четвъртият. Жокееят е облечен с червено и златно.

— Аха... — Ерин се загледа. — Тича добре, нали?

— Да.

— О, виж, излиза напред!

— Спокойно, ирландко. Има още половин километър.

— Но той излиза още по-напред! — разсмя се тя. — Ето, вече е втори!

Наоколо бе страшна врява. Всички викаха, свиреха с уста. Когато обиколката свърши, Ерин сграбчи Бърк за ризата.

— Моят кон е пръв! Виж! — хвърли се в прегръдките му тя. — Той спечели! Аз спечелих! — Смеейки се, го целуна. — Колко?

— Користолубива малка магьосница!

— Може и такава да съм, ала хич не ме е грижа, защото спечелих. Ще си ида вкъщи и ще кажа на Ди, че заложих на техния кон и спечелих. Кажете колко?

— Залозите бяха пет към едно.

— Петдесет долара? — Ерин отново се заля в смях. — Следващата бира е от мен. Кога ще бяга твоят кон?

— В петия кръг.

— Слава Богу! Ще имам време да заложа.

Купи бира, след което отиде и взе два хотдога. Единственият път, когато си спомняше да се забавлявала така, беше на селския панаир. И сега й се струваше, че е на панаир. Имаше толкова шум, цветове и

аромати. Сложи новото талонче в джоба си и взе слънчевите очила на Бърк преди да започне петия кръг.

— Надявам се, че ще победи — рече тя с пълна уста. — Не само защото съм заложила на него.

— И аз. Ставаме двама.

— Как се чувства човек, когато е собственик на такъв кон? — попита Ерин. — Не просто на кон, а на кон от подобна класа?

— През повечето време като човек, който издържа скъпа любовница. Такава, за която харчиш много пари, за да я направиш щастлива и получаваш няколко мига синтезирано огромно удоволствие.

Тя се обърна, вдигна очилата и го изгледа втренчено.

— Ти си пълен с неизвестности и изненади.

— Винаги на ваше разположение, мадам.

Обърна се и загледа как конегледачите извеждат конете. Наистина, как се чувствам, запита се сам Бърк. Как трябваше да се чувства бедното, мърляво сираче от Ню Мексико, докато наблюдаваше своя кон, закупен с шестцифрена сума. Невероятно. Толкова неправдоподобно, че нито можеше да го обясни, нито да го опише. А и не беше сигурен дали иска. Защото утре можеше да загуби всичко. И какво от това?

Много отдавна беше научил, че когато силно искаш нещо, то се изплъзва между пръстите ти. Беше отдал на „Грите аса“ най-доброто, което имаше. Въпреки че никога не бе мислил да се занимава с подобна работа. Всъщност най-добре се чувстваше, когато не се задържаше на едно място дълго време. Той беше скитник. А сега бе останал цели четири години.

Съвсем скоро, преди няколко месеца, си беше помислил, че е време да наеме управител на фермата и да си даде почивка. Монте Карло, Сан Хуан, Тахо. Знаеше старото правило — ако един мъж играе прекалено дълго една и съща игра и спи прекалено дълго с една и съща жена, тя му омръзва. След това замина за Ирландия. И се завърна с Ерин.

Най-лошото беше, че повече не се сети ни за Монте Карло, ни за играта. Все повече и повече му се стоеше у дома. Искаше да си стои вкъщи и да мисли само за една жена.

— Спечели! — развика се Ерин и обви с ръце врата му. — Спечели с две дължини, дори три, не знам. О, Бърк! Толкова се радвам за теб.

— Наистина ли? — Той забрави и състезанието, и коня и залозите.

— Да, разбира се! Чудесно е, че твоят кон спечели и беше толкова красив. Щастлива съм и за себе си. Защото и аз спечелих. — Тя се засмя. — Залогът беше осем към едно.

Тогава Бърк я прегърна и целуна. С толкова страст, че Ерин остана без сили. Не се възпротиви, нито се отдръпна. Просто се остави в ръцете му.

— По дяволите залозите! И конете, и състезанията! — промърмори той и продължи да я целува, без да обръща внимание на нищо около себе си.

ШЕСТА ГЛАВА

Ерин не знаеше какво да мисли. След деня, в който бяха заедно на състезанието, за нея на света нямаше по-мил човек от Бърк. Видя красивите коне, които бягаха със скоростта на вятъра. Видя жени с елегантни дрехи и жокеи, облечени в коприна. Чу гласовете, които се изтръгваха от хиляди гърла едновременно. За пръв път видя екзотични цветя и птици, пи шампанско в частния самолет на Бърк. Но най-чистият и ясен спомен от този ден бе, когато седяха на тревата и той държеше ръката ѝ. Тя наистина не знаеше какво да мисли. Оттогава дните минаваха монотонно. Трябваше непрекъснато да си напомня, че има да върши това, за което е наета. Да прави сметки.

Ала посещенията на Бърк в офиса ставаха все по-редки и по-редки. И Ерин се хващаше, че много често поглежда към вратата в очакване той да се появи.

Казваше си, че чувствата ѝ към него са повърхностни. Той я караше да се смее, показваше ѝ вълнуващи неща и, ако искаше, можеше да бъде много добър. Беше достатъчно опитен, за да я държи едновременно близко и на разстояние. Жените трябваше да харесват такъв мъж без да подлагат сърцето си на риск. Но можеше ли всъщност? Би трябвало да се целува с него, без да се влюбва. А това възможно ли беше?

Знаеше, че ще дойде мигът, в който ще мисли за него, безболезнено и няма непрекъснато да се оглежда, за да го види.

Бърк нарочно я избягваше. Когато се върнаха от състезанието във Флорида си каза, че трябва да го направи. Защото чувствата му бяха объркани. Беше свикнал да мисли трезво и разумно, да бъде наясно със себе си, а не да се разкъсва от желание и да не знае какво да направи.

Не преставаше обаче да мисли за начина, по който тя гледаше състезанието, конете, света. Беше жива, истинска, развълнувана и вълнуваща. Точно жената, каквато харесваше. После си спомняше как припадна. Беше бледа, безпомощна, уплашена. Трябваше да бъде защитавана и пазена.

Той никога не бе поемал отговорност към някоя жена. И не искаше да поема. Ала искаше Ерин. Тя не беше от жените, които можеше да заведе в леглото за една нощ на взаимно удоволствие и после да продължи по пътя си. Никога не бе поемал отговорност за дом в истинския смисъл на думата. Не искаше ограничения на свободата си, нито неприятности. Но искаше Ерин Макинън.

Затова я отбягваше.

Когато влезе в стаята, определена за неин офис, тя пишеше с наведена глава.

Ерин почувства, че беше Бърк, въпреки че не вдигна очи, докато не приключи с писането.

— Здравей. Не съм те виждала отдавна.

— Бях зает.

— Видях го от сметките върху бюрото ми. Платих на ветеринаря. Доктор Харигън у нас, в Ирландия, ще преживее цяла година с това, което ти плати за един месец. Добре ли са жребчетата?

— Да.

— Видях, че си наел ново момче за конюшнията.

— Треньорът отговаря за персонала.

Тя вдигна вежди. Какво ставаше? Да не би да бе решил да играе ролята на господар на имението?

— Разбрах за твоята Антилопа на надбягването в Санта Анита.

— Чела си спортните страници?

— Мислех, че щом като живея у Грантови и работя за теб, би трябвало да бъда в течение. — Ерин отново взе молива. — Е, след като си побъбрихме, ще ми позволиш ли да продължа работата си, ако нямаш друго желание.

— Ела с мен.

— Какво?

— Казах, ела с мен. — Преди някой от двамата да има време да реагира, той я хвана за раменете и я вдигна на крака. — Къде ти е палтото?

— Защо? Къде ще ходим?

Вместо да отговори, Бърк се огледа и зърна палтото ѝ на стола.

— Облечи го.

— Хубава работа — възрази тя, когато я хвана за ръка и я поведе навън. — Прекъсваш работата ми по средата на деня и ме измъкваш,

без каквито и да е обяснения. Слушай какво, Бърк Логан! Само защото ми плащаш, не значи, че трябва да се подчинявам на прищевките ти. Работниците имат права в тази страна. Кое то ми напомня, че искам да поговорим за платения ми отпуск.

— Бързо схващаш — промърмори той и отвори вратата.

— Ако не ми пуснеш ръката, няма как да си облека палтото. — След като я пусна, Ерин вкара ръката си в ръкава, ала не се закопча. — Наистина прекрасен ден! Земята е кална, снегът се топи, но се усеща, че иде пролет. Това ли искаше да ми покажеш? Ако е само то, значи мога да се връщам към работата си.

Бърк я сграбчи отново за ръката и я помъкна навън.

— Бърк, какво ти става? Какъв дявол те е прихванал? Ако има нещо, което искаш да ми покажеш и аз непременно трябва да го видя, не е необходимо да ми чупиш ръката!

— От колко време работиш за мен?

— От три седмици.

Тя се опита да изравни крачката си с него.

— И три седмици не си показала носа си извън офиса.

— Моята работа е в офиса — напомни му Ерин.

— А не ти ли е минавало през ума, че няма да разбереш нищо, ако не видиш с очите си откъде идват парите или къде отиват?

— Мислех, че затова отидохме на състезанието.

— Има много неща, преди да се стигне до състезание.

— Защо трябва да разбирам, когато сметките излизат?

Той не беше съвсем сигурен, ала знаеше, че искаше тя да види какъв е, какво прави, да го разбере и да му стане по-близка.

Ерин оправи косата си и го погледна. Профилът му бе суров и някаква сянка тежеше в очите му.

— Има ли нещо, което те тревожи?

— Не — отвърна кратко, почти заплашително Бърк. — Нищо.

Желанието, което чувстваше към нея, се засилваше от близостта и аромата ѝ. Какво, по дяволите, му ставаше! Какво става на един мъж, който мисли само за една жена, само за един глас, само за един вкус! Денем и нощем.

Тя продължи да върви мълчаливо до него. Но успя да види, че минзухарите бяха подали жълтите си главички под снега. Видя как земята се отърсва от снежната си премяна, как слънцето грее и топи

последните преспи. Видя конюшните. Белите им дървени стени блестяха. Видя заграденото място до тях и кръглия двор, в който в момента тичаше един кон.

— О, колко е хубаво! — прошепна Ерин. — Като на картинка. Сигурно си много горд, че всичко това ти принадлежи.

Не беше сигурен дали бе така, ала спря и също погледна натам, накъдето гледаше тя.

Беше спечелил всичко честно. Но той бе печелил и губил много неща в живота си. Нямаше намерение да се задържа задълго, по-скоро само да организира работата. Когато започна, знаеше съвсем малко за конете и нищо за отглеждането им или обучението за състезания. Тогава си каза, че ще е по-добре, ако научи тези неща, за да печели от фермата. Нали така или иначе я имаше!

Това бе станало преди четири години, а Бърк все още беше тук. Сега, като гледаше земята заедно с Ерин, започваше да разбира защо. Беше неговата земя.

Той задържа ръката ѝ в своята и продължи да върви.

— Имам тридесет коня, два от които са за разплод и не правят нищо друго освен да доставят удоволствие на дамите.

— И на самите себе си — допълни усмихнато тя.

— Две от кобилите току-що родиха жребчета. Имам още две, които трябва да се ожребят всеки момент. Почти половината от останалите коне тренираме за следващата година. В момента имам пет първокласни бегача на две години и няколко ветерана, които ще се състезават още един или два сезона и после ще отидат в заслужена почивка или за разплод. Нали виждаш коня, който обучават в момента? Това е оня разбойник, който купих в Ирландия.

Ерин погледна отново към двора. Ездачът се бе изправил на стремената и навел леко напред, ала изобщо не погледна към тях. Конят беше великолепен, кестеняв на цвят с бял белег на челото, като светкавица. Краката му вече се движеха в ритъм, който осигурява скорост.

— Бърз е.

— И хитър като дявол.

— Говориш така, защото те ритна, нали? — Тя погледна отново коня. Наистина беше красив, но по-добре да стои на разстояние от него. — Ако е толкова лош по характер, защо го купи?

— Хареса ми стилът му.

Бърк тръгна, ала Ерин не го последва.

— Мисля, че ще е по-добре да не се запознавам с него отблизо.

— Искам да ти покажа нещо друго.

Тя се помъчи да се отпусне и тръгна.

— Ако ми беше казал, че ще се разхождаме в тази кал, щях да си обуя ботушите.

Той погледна към краката ѝ.

— Ще си купиш нови обувки.

— Благодаря за съвета.

— Мисля, че ще можеш спокойно да пазаруваш отсега нататък с чекове.

— И аз така мисля.

Те преминаха покрай конюшните, откъдето идеше мирис на коне, влажна трева и сено. Миризмата беше силна. Можеше да чуе гласовете на мъжете вътре. Продължиха да вървят. Тогава видя ограденото място, където една кобила хранеше малко жребче със светла козина.

— Това е един от най-младите обитатели на „Три аса“.

Привлечена, Ерин приближи оградата.

— Много са сладки като малки, нали? — Чувстваше се спокойна, дори се облегна на парапета на оградата. Въздухът беше мек, изпълнен с предчувствие за пролет. Не беше ароматът на зелена Ирландия, но тя усети възбудата дълбоко в себе си, като тръпка. — Ние никога не сме говорили за животните като за друго, освен като за начин на препитание. — Ерин се усмихна на жребчето, което се завря под майка си и засука. — Единствено Джо ги обичаше по особен начин, грижеше се за тях, решише ги. Щеше да му бъде приятно да види това.

— Семейството ти липсва.

— Странно ми е, че не ги виждам всеки ден. Не смятай... — Тя спря. — Там всички са добре. Кълън се е върнал в Дъблин и свири в някакъв клуб, а Брайън се е сгодил с Мери Маргарет Хенеси. Мама казва, че е сглупил, ала това би трябвало да се очаква. Реагира като всички майки.

Жребчето, вече сито, започна да подскача по поляната. Ерин го наблюдаваше и си мислеше за Ирландия, за дома.

— Жената на Франк ще има бебе всеки момент. Може вече да съм станала леля. Много е смешно, но почти всяка сутрин като се събудя, си мисля, че е време да нахраня кокошките. После се сещам, че всъщност няма кокошки.

Жребчето приближи оградата. Без да се замисли, тя протегна ръка и го погали между ушите.

— Искаш ли да има?

— Какво? Кокошки ли? Предполагам, че бих могла да преживея живота си и без да събирам отново яйца. — Ерин погледна жребчето и продължи машинално да го гали между ушите. Бърк сложи своята ръка върху нейната.

— Не се страхуваш от него, нали?

— Да, ама от майка му...

— О, тя сигурно е доволна, че го няма за няколко минути. Знаеш ли, мисля, че ще е полезно за теб да свикваш на малки дози.

— И аз така предполагам. — Жребчето беше меко като масло. Провря муцунката си между пречките на оградата и я зарови в палтото ѝ.

— Търси нещо за ядене — разсмя се Ерин. — Нямам нищо, глупаче!

След като не намери нищо, жребчето заподскача и отиде при майка си.

— Дали ще стане шампион?

— Ако му е писано.

Тя се отдалечи от оградата и, като пъхна ръце в джобовете си, погледна Бърк.

— Защо ме доведе тук?

— Не знам. — Той не мислеше за мъжете, които излизаха и влизаха в конюшните. Мислеше само за нея, когато вдигна ръка и я погали по бузата. — Има ли значение?

Ето на! Трябваше само да я докосне и сърцето ѝ отново заподскача! Ръцете в джобовете ѝ се овлажняха.

— Ти днес преодоля един страх. Защо не преодолееш още един?

— Аз не се страхувам от теб. — Това беше истина и Ерин почувства облекчение, когато изрече думите. Сърцето ѝ може да се вълнуваше, но това не бе страхът, който почувства на състезанието.

— Може би. — Бърк плъзна ръка от бузата към врата ѝ и я приближи към себе си. Страхуваше се от реакцията ѝ, защото не беше я предвидил.

Тя се наклони към него.

— Не мисля, че е много умно да ме целунеш точно сега и на това място. Я виж колко народ има наоколо!

— Добре, ще опитам друг път.

След което захапа устните ѝ, които му отговориха.

Чувстваше зъбите му, езика му. Ръцете му държаха лицето ѝ.

Той можеше да бъде мил, внимателен, добър. Ръцете му се заровиха в косите ѝ, а устните ѝ го посрещнаха и му се отдадоха. Ерин не се страхуваше от него. Ако това, което ѝ даваше, бе повече, отколкото някога си бе представяла, тя го желаше и нямаше търпение да го приеме. Ерин с въздишка отпусна глава и се остави на устните му.

Трябваше да се осъзнае. Колкото по-щедра бе тя, толкова по-предпазлив трябваше да бъде той. Всъщност желанието да я отведе някъде, на някое потайно, сумрачно място и да задоволят желанието си го изгаряше като жарава. Бърк притисна още по-силно устни към нейните и си помисли какво би било да я има. Цялата, без задръжки и прегради.

Беше невероятно удоволствие да я целува. Гореща, дива и желана.

Ала той искаше повече от устните ѝ. Когато чу въздишката ѝ, вече знаеше, че иска още. Сложи ръка на главата ѝ и я задържа до себе си.

— Искам да останеш с мен тази нощ.

— Да остана? — Омаята отлетя и Ерин бе зашеметена от желанието и страстта, които зърна в очите му.

— Да, да останеш — повтори Бърк. — Тази нощ. По дяволите, не само тази нощ. Събери багажа си и ела да живееш при мен.

По тялото ѝ премина трепет. Имаше нещо в думите, в очите му, което бе по-заповедническо дори от гласа му.

— Да дойда при теб? — Тя вдигна ръка към гърдите му и се опита да говори спокойно. — Искаш да живея под твоя покрив, да се храня с теб, да спя с теб?

— Искам те с мен. Знаеш много добре, че го искам от мига, в който за пръв път сложих ръце на раменете ти.

— Да, може би. Но аз се съгласих само да работя за теб. — Ерин отново вдигна глава, без да се оглежда наоколо. Да, тя искаше да приеме предложението му, ала не можеше да престъпи принципите си. — Мислиш ли, че мога да бъда твоя любовница? Мислиш ли, че ще позволя да ме издържаш в дома си?

— Никой не говори за това.

— О, да, ти не си от тях. Ти си от мъжете, които взимат, забавляват се и си отиват. Е, аз ще ти кажа, че няма значение какво ме караш да чувствам и какво ме караш да искам. Няма да бъда ничия любовница.

Беше глупаво да се прави на обидена и смешно да се чувства поласкана, но Ерин чувстваше и двете. Затова се обърна и пъкна ръце в джобовете си.

— Ако те целувам, то е защото ми прави удоволствие да го правя. Нищо друго. Няма да живея в твоята къща и да посрамя семейството си, докато ме изриташ, защото съм ти омръзнала. — Тя скръсти ръце. — Сега се връщам да работя, а ти най-добре стой далеч от мен, инак ще се наложи да обясняваш на хората си защо заплатите им не са готови.

Ерин се обърна и тръгна. Бърк се облегна на оградата. Мислеше си, че ако е умен мъж, при това положение трябваше да хвърли картите и да стане от масата. А той смяташе да остане и да изчака следващото раздаване.

Въпреки че изобщо не бе настроена празнично, нито й се танцуваше, приготовленията на Адилия за партито завладяха и Ерин. А какъв по-подходящ повод за празнуване от Деня на Свети Патрик?

Какво всъщност очакваше от Бърк Логан? Думите: „Ела да живееш с мен и бъди моята голяма любов?“ Глупости!

Тя ожесточено търкаше сребърната табла с полиращата паста, сякаш искаше да пробие метала.

Точно така, глупости за ученички! Що за развинтено въображение! От Бърк Логан можеше да се очакват само думи като: „Събирай си багажа и марш в леглото!“ Ха-ха!

Да очаква красиви думи от този самодоволен, надут пуяк! Всъщност Ерин Макинън не очакваше красиви думи от никого. Това, което искаше бе да я оставят на мира, за да си гради живота. Имаше намерение след шест месеца да си наеме квартира и да си потърси нова работа. Твърдо го бе решила. Щеше да си намери работа, където никакъв мъж нямаше да я размива в един миг и да я кара да плаче в следващия. Да плаче по-често, помисли си тя и остави кърпата.

Обърна таблата и се загледа в нея като в огледало. Той си играеше с нея. Точно така. Няма не го знаеше още от самото начало? Е, не че не ѝ беше приятно. Но и Ерин можеше да си поиграе малко с него. И тази вечер изглеждаше много подходяща за това. Ди ѝ беше казала, че ще има куп интересни мъже. Включително и една змия между тях.

— Свърши ли да се мръщиш на себе си в тази табла? — обади се от другата страна на масата братовчедка ѝ и остави таблата, която сама лъскаше.

— Почти.

— Добре. Защото имаме само няколко часа. — Адилия стана и нареди купите и таблите до кристалните сервизи. — Хана и сервитьорите ще се справят с останалото. Има ли нещо, което искаш все пак да ми кажеш?

— Не.

— Нищо, което да обясни защо последната седмица вървиш и си мърмориш сама под носа?

Ерин прехапа устни.

— Мисля, че американските мъже са по-груби и по-нахални от ирландските.

— Аз пък мисля, че се заблуждаваш. — Адилия приближи и сложи ръка на рамото ѝ. — Да не би Бърк да те е притеснил с нещо?

— Меко казано.

Нещо в начина, по който го изрече, накара Ди да се усмихне.

— Е, той прилича единствено и само на себе си.

— Това не го оправдава.

— Добре, сега не е време да не се занимаваме с Бърк. Трябва да се приготвим за партито.

Ерин кимна и стана. Когато зърна количеството приготвени кристали и сребро съвсем се обърка. Нещата се влошиха още повече,

след като видя ротата от сервитьори, които подреждаха разни вкусни неща за ядене от рода на филе от съомга и гъши пастет. После видя касите с шампанско. После купите с черен хайвер, от който опита малко, докато никой не я гледаше. И цветята — цели камари цветя, кошници, вази, разпръснати навсякъде из къщата.

— Лудница, нали? — засмя си Ди, докато се качваха по стълбите. — По-късно, когато ти омръзне да слушаш за коне, фураж, надбягвания и други подобни, само ми дай знак.

— Аз обичам да ги слушам. То е все едно, че уча чужд език.

— Така си е. Нали и аз съм минала по същия път. — Ди влезе в нейната стая и взе една голяма кутия от леглото. — Честит Свети Патрик!

Ерин машинално сложи ръце зад гърба си.

— Какво е това?

— Подарък. Няма ли да го вземеш?

— Няма нужда да ми правиш подаръци!

— Да, ала аз не мисля за него като за нужда. — Адилия много добре разбираше гордостта ѝ. От собствен опит го знаеше. — Ще се радвам, ако го приемеш от всички нас за „добре дошла“ на новото място. Когато аз дойдох тук, имах само чичо Пади. Едва сега разбирам колко щастлив е бил да сподели самотата си с мен. Моля те.

— Не искам да изглеждам неблагодарна.

— Добре, тогава дори и да не ти хареса, ще трябва да се преструваш, че ти харесва. — Ди седна на леглото. — Хайде отвори го! Аз никога не съм имала търпение.

Ерин се поколеба, сетне взе кутията и я отвори.

— О, господи! Какъв цвят!

— Като за днешния ден. Хайде, пробвай я! — нареди Ди. — Ще умра от нетърпение да видя как ти стои.

Объркана, Ерин докосна коприната с пръсти, после вдигна роклята. Платът падаше леко, като морска вълна. И приличаше на разплискано зелено море. Ди стана и вдигна долната част на полата.

— Знаех си! — извика тя. — Бях сигурна, че ще ти стане. О, Ерин, ще бъдеш направо умопомрачителна!

— Това е най-красивата рокля, която съм виждала — прошепна Ерин. Пръстите ѝ погалиха коприната. — Имам чувството, че правя нещо греховно!

— Аха! — Ди отстъпи назад, за да я огледа по-добре. — Тя и точно така изглежда, греховно. Няма да остане мъж тази вечер, на който да не му паднат очите.

— Ти си прекалено добра. Не го заслужавам.

Ди взе кутията и я сложи в ръцете на Ерин.

— Хайде, върви!

Ерин целуна братовчедка си по бузата. А след това я сграбчи в прегръдките си.

— Благодаря ти. Ще бъда готова след десет минути.

— Спокойно, имаш достатъчно време.

— О, не! Колкото по-скоро я облека, толкова по-дълго ще бъда с нея! Благодаря ти, Ди! — И излезе от стаята.

Партито бе вече почти преполовило, когато пристигна Бърк. Беше решил само да намине за малко, колкото да не обиди Грантови. Понеже беше неспокоен и нервен, реши да прескочи до Атлантик Сити. Щеше да направи няколко залагания, да хвърли няколко зара. Там беше неговото място. В казиното с ослепителните светлини, игралните маси, автоматите и тъмните задимени стаички. Партитата с тяхното изтънчено светско общество, стари богати фамилии и затворени кръгове не бяха в неговия стил.

През целия път си повтаряше, че идва единствено и само заради Грантови. Фактът, че и Ерин щеше да бъде там, не го изкушаваше. Нито засягаше. След последното им виждане непрекъснато си повтаряше, че между тях няма и не може да има нещо. Е, някаква искра, огънче, желание, припламнало веднъж-дваж, но нищо повече. Натрапчивото чувство, че бе нещо повече, нещо по-голямо и дълбоко, нещо истинско, бе само плод на въображението му.

Тази вечер той не идваше, за да доказва нещо. Не, в никакъв случай. Това си повтаряше непрекъснато по пътя към фермата на Грант.

Травис му отвори вратата. Бърк чу гласовете откъм приемната и трапезарията заедно с ирландската музика, която гърмеше в къщата.

— Ди се притесняваше, че те няма. — Травис затвори вратата. Навън беше ясна и студена мартенска нощ.

— Трябваше да свърша някои неща.

— Проблеми ли имаш?

— Не, никакви — увери го Бърк.

Ала ако това беше истина, защо тогава бе напрегнат и готов едва ли не за бой?

— Мисля, че познаваш всички — каза Травис, докато го въвеждаше в приемната.

— Тук е като на митинг! — забеляза Бърк и огледа тълпата от гости, през която дори не можеше да си преправи път.

— Да. Ди този път се престара — отвърна Травис и проследи погледа му, който потърси и намери Ерин в другия край на залата.

Не бе предполагал, че ще изглежда така. Толкова студена и толкова прекрасна, и така примамлива. От нея се излъчваше сексуалност и невинност едновременно. Тя пиеше шампанско и се смееше над ръба на чашата си на Лойд Пентъл, наследник на една от най-старите и уважавани фамилии във Вирджиния. Наоколо се навъртаха още двама-трима мъже, които също познаваше. С престижно образование и отлично положение в обществото. Бърк почувства как кръвта му кипна, когато един от тях се наведе и прошепна нещо на ухото ѝ.

Разгадал чувствата му, развеселен и изпълнен със съчувствие, Травис го докосна по рамото.

— Искаш ли бира?

— Не! Предпочитам уиски.

Глътна първото на един дъх. Горчеше му. Но то не намали напрежението. Той взе втора чаша и я изпи по-бавно.

Ерин беше абсолютно убедена, че е тук. Не беше го видяла, ала почувства присъствието му. Не повече от десет секунди след влизането му в къщата бе усетила, че Бърк е тук. Тя се усмихваше и флиртуваше с Лойд и останалите и си казваше, че си прекарва чудесно! Но след като откри сред гостите Бърк, започна да го следи с поглед. Както и жените, които се навъртаха около него.

Адилия беше права. Разговорите бяха единствено и само за коне. Обсъждаха се суми, от които главата на човек можеше да се замае, и стратегии за надбягвания. Ерин бе решила да не им обръща много внимание, ала след първата чаша шампанско погледът ѝ започна да блуждае из залата.

Дори не дойде да ми каже „добър вечер, как си“, мислеше си горчиво тя. Но той изглеждаше прекалено зает с дългокраката блондинка и изобщо не поглеждаше в нейна посока.

Ерин прие поканата на Лойд да танцуват и макар той да си позволи да я притисне малко повече към себе си, дори не му направи забележка. Наблюдаваше Бърк.

Виж ти! Май не се притесняваше много от натискането на младия Пентъл, отбеляза си Бърк, докато пиеше третото уиски. И откъде, по дяволите, извади тази рокля?

Той остави чашата и запали пура. Какво всъщност го интересуваше всичко това? Тя можеше да прави каквото си иска. Ако иска, да носи тази рокля, която откриваше половината от гърдите ѝ и загатваше всички извивки на тялото ѝ при всяко движение. Това си беше нейна работа.

По дяволите! Не беше само нейна работа! Бърк смачка ядосано пурата, изостави най-неочаквано изумената блондинка и като разбута танцуващите, отиде при тях.

— Пентъл!

Изненадан, ала добре възпитан като конете на баща си, Лойд кимна.

— Да, Логан?

— Ще ти отнема Ерин за минутка. По работа.

Преди някой от двамата да се опомни, той я хвана над лакътя и започна да си пробива път през тълпата.

— Ти си груб, невъзпитан и безсрамен, Бърк Логан! Как си позволяваш!

— Да не говорим за срам, докато си облечена с тази рокля.

— Не ти ли харесва?

— Бих искал да чуя какво ще каже баща ти, ако те види.

— Ти не си ми баща. — Въпреки че се усмихваше, в извивката на устните ѝ имаше повече предизвикателство, отколкото забавление. — Но нима човек като теб не спазва традициите? Какво ще правиш с късмета си, след като не си облякъл нищо зелено в деня на Свети Патрик? Той ще те изостави.

— Кой казва, че не съм? — отвърна предизвикателно Бърк.

— Зелените банкноти в джоба ти не се броят.

— Аз говоря за нещо много по-лично от парите. Ако се съ согласиш да отидем някъде само двамата, ще бъда щастлив да ти покажа какво зелено съм облякъл.

— Сигурна съм — промърмори тя. — Е, за каква работа искаш да говорим? — Не беше я притиснал толкова плътно като Лойд, ала чувстваше притеглянето му.

— Мина много време, откакто танцувахме за последен път на лунна светлина, ирландко.

— Така е. — Част от задоволството ѝ излетя, когато видя очите му. — Какво значение има това?

— Ти си амбициозна жена. Знаеш какво искаш. Забелязах, че искаш големи неща. — По дяволите, направо полудяваше, когато стоеше толкова близо до нея. Споменът за един полутъмен хамбар и дъждът, чукащ по покрива, изпразни главата му от всякаква разумна мисъл.

— И какво от това?

— Лойд Пентъл не е лоша партия, може да ти ги даде. Той е богат, млад, с отлично положение в обществото. Е, не толкова умен като баща си. Но е точно мъжът, който една умна жена би въртяла на пръста си.

— Много любезно от твоя страна да ми отвориш очите по въпроса — рече Ерин. Гласът ѝ бе студен и безизразен. Не беше сигурна какво я накара да продължи, ала беше сигурна, че няма да съжалява. — Но защо трябва да се захващам с жребче, когато мога да имам истински мъж. По-възрастният е вдовец.

Устните на Бърк се разтегнаха в усмивка.

— Бързо се ориентираш.

— И ти. Кльощатавата блондинка все още ще те изпие с очи. Сигурно е много вълнуващо да влезеш някъде и поне шест жени веднага да се залепят за теб.

— Това е за компенсация.

— Ами защо не се върнеш при тях? Те сигурно няма да имат нищо против. — Тя се опита да си тръгне, ала ръката му я хвана здраво и притегни към себе си. Пламъците, които тлееха у двамата, се срещнаха и избухнаха.

— Върви по дяволите! Какво правиш? — просъска Ерин, докато пръстите му я стискаха.

— Уморих се да играя — отвърна той и я поведе през залата, преди да успее да каже нещо.

— Къде отиваме? — едва не извика тя.

— Излизаме. Къде е палтото ти?

— Никъде няма да ходя! Аз...

Но вече бяха навън. Бърк свали сакото си и го наметна върху раменете ѝ.

— Влизай в колата.

— Върви по дяволите!

Той я сграбчи.

— След тази вечер може би няма да си толкова сигурна, че искаш да ме изпратиш там. — Устните му засмукаха нейните. Първата ѝ реакция бе да го отблъсне. Ала толкова бързо потъна във вълната от желание, която я заля и удави, че се притисна към него и се отдаде на целувката.

— Влизай в колата, Ерин!

Тя остана няколко секунди мълчалива. Знаеше, че няма никакво значение колко настоятелен и категоричен бе Бърк. Решението в крайна сметка беше нейно. Сама трябваше да го вземе.

Затова сама отвори вратата и влезе в колата, без да се оглежда назад.

СЕДМА ГЛАВА

Дали си беше загубила ума?

Тя седеше в колата на Бърк и гледаше как фаровете ѝ раздират мрака. И не чуваше нищо друго освен ударите на собственото си сърце. Сигурно бе напълно полудяла, за да захвърли всичките си амбиции, предпазливост и решения на вятъра. Защо никой досега не беше ѝ казал, че лудостта е свобода?

Никога не бе била склонна към самоунищожение. Или пък напротив, запита се Ерин и странно защо се почувства щастлива от нощта, от скоростта и от мъжа до себе си. Сигурно това бе едно от нещата, които той бе открил в нея. Готовността да поема риска и по дяволите всички последствия! Ако това не беше истина, тогава защо не го спреше и не му кажеше да обърне и да я върне обратно?

Тя стискаше до болка ръцете си. Не беше сигурна, че Бърк ще я послуша, но това не бе причина да не му го каже. Причината да не говори бе, че беше загубила много повече от разума си. Беше загубила сърцето си.

Сигурно това бе едно и също нещо. Сигурно да го обича означаваше лудост. А тя го обичаше. По начин, по който не беше си представяла, че ще обича някога някого. Имаше непонятна жестокост, някакво отчаяно безразсъдство, което не отпускате, а стягаше сърцето ѝ. Всъщност чувстваше го като болка. А самото си сърце чувстваше като нещо твърдо и горещо, точно под гърдата.

Защо любовта трябваше да причинява такива усещания? Ерин не знаеше. Винаги бе мислела, че любовта трябва да бъде топла, приятна, гореща, сладка, а не това лудо и непоносимо съчетание от напрежение, очакване и нетърпение.

Сигурно това бе отражение на неговите чувства. Когато го погледнеше крадешком, не виждаше никаква нежност. Той стискаше здраво волана и гледаше сърдито и намръщено право напред.

Тя прехапа устни и си каза да не бъде толкова романтична. Не е необходимо любовта непременно да бъде нежна, за да бъде истинска.

Нима не знаеше, че нейната любов към Бърк нямаше да бъде нито обикновена, нито проста? Ерин и не искаше да бъде такава. Е, все пак можеше да сложи ръката си върху неговата, да му каже няколко думи, за да почувства той дълбочината на чувствата ѝ и колко много го желае. Ала беше много горда и с характер. Беше достатъчно реалистка, за да знае, че само защото тя го обича не означаваше, че Бърк също трябваше да я обича.

Затова не каза нито дума, докато пътуваха към неговата къща.

Защо имаше чувството, че животът му с всеки изминат метър се променяше необратимо и безвъзвратно? Да, той я желаше и ако това желание бе по-силно, отколкото сам искаше да си признае, тази нощ то щеше да бъде задоволено. Ерин не каза нищо. Нервите му бяха пред скъсване още на първия завой. Нима за нея всичко, което щеше да се случи, бе толкова обикновено, че не намираще за необходимо да каже поне една дума?

Бърк не искаше така. Искаше повече, отколкото в целия си досегашен живот.

Какво чувстваше тя? По дяволите, какво ставаше вътре в нея? Нима не виждаше, че всеки ден, всеки час, прекаран до нея, ги правеше все по-близки и по-близки и ги водеше все по-бързо и логично към края? Към края на какво, запита се той. Каква гранична линия си бе поставил, че да не можеше да я премине? И какъв щеше да стане животът му, след като преминеха тази граница?

По дяволите! Бърк рязко натисна спирачките пред къщата и, без да погледне към Ерин, излезе от колата.

Краката ѝ трепереха. Тя също излезе и застана пред стълбите. Вратата изглеждаше още по-голяма, като портал към някакъв нов свят. С дълбока въздишка Ерин премина през нея.

Дали винаги бе толкова мълчалив и сърдит, когато любовниците му са идвали при него, зачуди се тя, докато се изкачваше по стълбите. Ръката ѝ върху парапета бе студена и суха. Искаше той да протегна ръка към нея, да я прегърне, да я завие с топлината си и да я стопли. Но това са глупости, каза си Ерин. Не беше дете, което да бъде стоплено и успокоено, а жена.

Бърк влезе в спалнята пред нея. Очакваше тя да се усмихне, да му подаде ръка, да му каже колко е щастлива, че е с него. Ала когато

вратата се затвори, Ерин продължи да стои мълчаливо, с твърда уста и неспокойни очи.

По дяволите, помисли си той. Тя не се нуждае от нежност, нито от ласки. Нито пък аз се нуждая от подобни глупости. Бяха големи, възрастни хора. Желаеха се и щяха да се имат. Дори трябваше да е доволен, че Ерин не искаше свещи, нито романтична музика, нито обещания и клетви във вечна любов, които не би могъл да изпълни.

И той я привлече към себе си. Очите им се срещнаха за секунда още веднъж. После устата му покри нейната и възможността да бъдат произнесени каквито и да било думи бе загубена завинаги.

Това ми стига, помисли си Ерин, когато горещината я погълна. Трябваше да ѝ стига, защото никога нямаше да получи повече. И приела съдбата си, тя се притисна към него, предлагайки му душата и тялото си, заедно със сърцето си, което той не знаеше, че вече му принадлежи. Нито за миг не се поколеба сега, когато устните ѝ се разтвориха и езиците им се сляха в гореща, жадна целувка. А когато ръцете му се спуснаха по гърба ѝ и стиснаха ханша ѝ, тя се притисна още по-силно към него. Беше готова да му вярва да ѝ покаже изкуството на любовта. Беше готова да рискува дори да се самоунищожи, стига той да бъде част от тази игра.

Пръстите ѝ леко трепереваха, когато се вкопчиха в ръцете му. В тях имаше сила, почти брутална сила, която накара сърцето ѝ да бие ускорено, а тялото ѝ да трепери от нетърпение.

Мили Боже! Никоя жена досега не беше го докарвала до безразсъдство толкова бързо! Когато Ерин го целуна жадно, за един прекрасен миг, можеше да повярва, че той е единственият. Това беше лудост! Един разумен мъж щеше да мисли само за тази нощ, но подобно на наркотик, тя завладяваше цялото му същество, карайки сърцето му да препуска и да замъглява съзнанието му.

Той съблече дрехите ѝ и Ерин не се възпротиви. Почувства възбуда, нетърпение, ала не срам или колебание.

Никой досега не беше я докосвал така. Сякаш имаше право над всеки сантиметър от тялото ѝ. Никой не беше причинявал само с един пръст това непоносимо желание. Беше готова веднага да му се отдаде.

Лежеше гола на леглото, а тялото му я покриваше. Ръцете му я държаха. Дишането ѝ бе неравномерно от тежестта му. Тялото ѝ бе като чуждо, изпълнено с прекалено силни чувства и ужасяващо

задоволство. Искаше само една ласкава дума, една нежна ръка. Но тя бе далеч от мисълта да попита, а Бърк да отговори.

Алчно, лакомо, нетърпеливо той засмука устните ѝ, докато събличаше ризата си. Не искаше да допусне нито за миг да не я чувства до себе си. Колко пъти си бе представял как ще бъдат заедно, без въпроси, без колебание, нетърпеливи и жадни един за друг! Ерин шепнеше името му в накъсаното си дишане, което действаше на желанието му като лавина. Бърк захвърли дрехите си.

Тялото ѝ бе като пещ под него и с всяко свое движение разпалваше пламъците, които и без друго го изгаряха. Тя заби нокти в раменете му, а той засмука устните ѝ. И като забрави всичко, потъна в нея.

Ерин се изви под него, цялата тръпнеща от болка и удивление. Бърк лежеше в тъмнината и се мъчеше да събере мислите си.

Девствена. Мили Боже! Беше я превзел с всичката страст и сила, които един мъж може да има, като изобщо не му мина през ум, че можеше да я заболи. Беше първият ѝ мъж! Би трябвало да се досети. Нищо че още от първия миг, в който я бе прегърнал, бе почувствал, че бе зряла и готова за него. У нея имаше женска сила, неподозирана страст, без съмнение желание и готовност. Как да му мине през ума, че не е била с никого преди това?

Той прекара ръка по лицето си. Не бе забелязал, защото беше глупак. Невинността светеше в очите ѝ за всеки, който можеше да вижда и имаше мозък да разбере. Не беше я забелязал, защото не бе искал. А сега я нарани. Колкото и груб, колкото и незаинтересован да е бил с другите жени в миналото, никога не бе наранявал. Защото жените, които си бе избирал, знаеха правилата. Ала не и Ерин. Никой досега не беше я учил на това.

Не знаейки как да се извини, Бърк потърси ръката ѝ. Но тя се отдръпна и се сви още повече. Сякаш се затвори вътре в себе си.

Нямаше да плаче! Ерин стисна очи и се закле. Страдаше достатъчно и без сълзи. Щеше да я вземе за най-голямата глупачка на света, ако сега почнеше да хленчи и подсмърча! Ала как можеше да знае, че любенето бе като огън! Не беше необходимо да имаш сърце за това!

По дяволите! Нямаше думи и не знаеше какво да каже. Той посегна, дръпна завивката и я зави. Опита се да намери утешителни

думи и започна да я гали по косата.

— Ерин, извинявай... — О, Боже, наистина бе загубил дар слово, ако това бяха единствените думи, които можеше да измисли.

— Не се извинявай. Не мога да го понеса. — Тя обърна лице към възглавницата и се помоли Бърк да спре да говори.

— Добре. Исках само да кажа, че нямаше... — Какво? Нямаше да я желае ли? Нямаше да я иска ли? И нямаше да я вземе? — Трябваше да бъда по-внимателен. — Но беше толкова хубаво, спомни си той. — Не знаех, че си... Че тази нощ ти е за пръв път. Ако знаех, щях да...

— Изтичаш до аптеката за презерватив ли? — прекъсна го Ерин. Гласът ѝ прозвуча не обидено, а безчувствено. Тя понечи да стане. Преди да успее, Бърк я хвана за ръката. Почувства опита ѝ да се откъсне от него като нож в слабините си.

— Имаш право да ми се сърдиш.

— На теб? — Ерин обърна глава и го погледна. В тъмнината той бе само един силует. Бяха се любили на тъмно, помисли си тя. Без да се виждат, без да споделят. Може би така беше по-добре, за да не види Бърк объркването ѝ. — Защо да съм ти сърдита? Би трябвало да съм сърдита на себе си.

— Ако ми беше казала...

— Какво да ти кажа? — Тя се подсмихна, ала този път в усмивката ѝ имаше лека ирония. — О, разбира се. Трябваше да ти кажа, докато се търкаляхме из леглото: „Бърк, между другото, може би ще те заинтересува, но аз никога досега не съм го правила.“ Това щеше да бъде върхът, капакът на всичко.

Той се изненада, защото осъзна, че също се усмихва.

— Може би щеше да е по-добре.

— Вече е късно. Каквото сме направили, направили сме го. Така че няма смисъл да говорим. Искам да си отида, преди да се унижа отново.

— Недей.

— Какво недей?

— Не си отивай. — Беше неочаквано и за него. Не бе предполагал, че думите бяха вътре в душата му и искаше да ги каже. — Това, което стана, не беше лошо. Само че ние го направихме лошо. Грешката е моя. — Бърк хвана брадичката ѝ, когато Ерин се опита да

се извърне. — Виж, не ме бива по приказките, ала бих искал и бих се радвал, ако мога да поправа случилото се.

— Няма нужда. — Не беше сигурна дали чува в гласа му нежност. — Не съм ти сърдита. Вярно е, че ми е за пръв път, но не съм дете. Дойдох тук по свое желание. Никой не ме е карал насила, нали?

— Сега аз те моля да останеш. — Той взе ръката ѝ и я обърна с дланта нагоре, като залепи устни върху нея. Когато отново я погледна, видя, че тя го наблюдаваше с изумени, широко отворени очи и устни. Целуна я още веднъж. — Ще напълня ваната.

— Какво ще правиш?

— Ще ти приготвя банята. Ще се почувстваш по-добре.

Бърк изчезна в съседната стая, а Ерин продължи да гледа след него. Какво, по дяволите, се промени, чудеше се тя. Взе одеялото и се зави, докато той се върна. Беше облякъл един халат, завързан стегнато в кръста. Светлината от банята се процеждаше през отворената врата. Можеше да чуе звука на течащата вода. Освен това ѝ се стори, че чувства объркване и колебание у него. Не, сигурно грешеше.

— Отиди и се отпусни. Искаш ли нещо? Чай?

Ерин само поклати глава.

— Върви тогава. Аз ще се върна след малко.

След кратко колебание тя отиде в банята и влезе във ваната. Водата бе нежна и топла и Ерин почувства как болката и напрежението изчезват почти моментално. Отпусна се и затвори очи.

Би искала да има до себе си някоя жена, с която да поговори. Някоя друга, която да попита това ли е всичко. Това ли е любовта? Искаше да има някой, с когото да може да сподели чувствата си. Обичаше Бърк, но след като беше с него, не изпита облекчение. Беше вълнуващо. Начинът, по който я докосваше, по който чувстваше тялото му до своето и вътре в себе си, я накараха отново да потрепери. Ала нямаше усещането за пълно удовлетворение, за преизпълнено с любов и щастие сърце. Нито чувството, че всичко е правилно и точно така трябва да бъде. Нещо не достигаше.

Сигурно беше голяма глупачка, щом си бе представяла друго. В края на краищата, само поетите и любовните романи обещаваха повече. Красиви думи, красиви мечти. А тя бе практична жена, нали така. В живота беше друго.

Бърк все пак имаше право. Ваната ѝ подейства добре и Ерин се почувства много по-спокойна. Нямаше никакви причини за самоунижение и съжаление. Нищо не беше се променило. Просто повече не бе девствена, но това така или иначе все някога щеше да стане. Трябваше да продължи да живее по новия начин. Родителите ѝ винаги я бяха учили да следва сърцето си и да не обвинява другите за своите грешки.

Доста по-спокойна, тя излезе от банята. Сега можеше да погледне Бърк в очите. Без сълзи, без обвинения и извинения.

Не намери нищо, което да облече, затова се зави с голямата кърпа и влезе в спалнята.

Той беше запалил свещи. Много свещи, цяла дузина, Ерин спря на вратата, загледана в мигащите пламъчета. Имаше музика, тиха и романтична, която сякаш усилваше аромата на свещите и цветята. Чаршафите върху леглото бяха нови. Тя се загледа в тях и всичката самоувереност, която бе почувствала преди миг, започна да ѝ се изплъзва.

Бърк видя погледа ѝ към леглото и страха, който премина през очите ѝ. Това го накара да се почувства отново виновен. Той стана и отиде при нея, подавайки ѝ розата, която току-що бе откъснал от солариума.

— По-добре ли си?

— Да. — Ерин взе розата.

— Каза, че не искаш чай, затова донесох малко вино.

— Ами, добре, но аз... — Думите спряха в гърлото ѝ, когато той я взе в прегръдките си. — Бърк!

— Отпусни се. — Целуна я по слепоочието. — Няма да те нараня. — Занесе я до леглото и я сложи да легне. Взе две чаши, пълни с кехлибарено вино, и ѝ подаде едната. — Честит Свети Патрик! — рече леко усмихнат и чукна своята чаша в нейната.

Ерин се поколеба, преди да отпие.

— Много хубава стая — каза тя. — Не бях я забелязала... преди.

— Защото беше тъмно. — Той я прегърна през раменете и я накара да се облегне на възглавниците.

— Аха. Чудех се какво ли представляват другите стаи в къщата.

— Можеше да видиш.

— Не исках да преча. — Тя отпи още малко вино и помириса розата. Листенцата и бяха нежни и полуотворени, като устни. — Много е голяма за сам човек.

— Аз използвам само една стая.

Ерин овлажни устните си. Каква беше тази музика, зачуди се тя. Кълън сигурно знаеше. Беше толкова нежна и хубава.

— Чух, че Двоен блъф е спечелил последното надбягване. Травис спомена, че изпреварил коня на Дърнъм с една дължина. Всички говореха за дербито в Кентъки и как твоят кон е фаворитът. — Когато осъзна, че главата ѝ лежи на раменете му, Ерин се опита да преглътне. Искаше да се отдръпне, ала Бърк я галеше по косата. — Сигурно ти е много приятно.

— Винаги е приятно, когато печелиш.

— А тази вечер на партито Лойд ми каза, че Блъф е кон, който ще бие всички.

— Аз пък не съм ти казал колко беше красива.

— Благодарение на роклята. Ди ми я подари.

— Накара сърцето ми да спре.

Тя се засмя.

— Ама че опашата лъжа!

— Тогава повече няма да я обличаш.

Ерин го погледна.

— Сигурна съм, че в жилите ти наистина тече ирландска кръв.

— Открих, че имам слабост към къпани жени.

— Струва ми се, че имаш слабост към всички жени.

— Така беше преди. Напоследък ги предпочитам с лунички.

Тя докосна с пръсти носа си.

— Ако се опитваш да флиртуваш с мен, ще трябва да се научиш да го правиш по-добре.

— Работя по въпроса. — Той отново взе ръката ѝ, което държеше розата, и целуна пръстите ѝ. — И ти можеш да кажеш нещо хубаво за мен.

Ерин прехапа устни.

— Мисля — подзе тя и после се засмя, защото Бърк ухапа пръста ѝ. — Ами, мисля, че лицето ти ми харесва.

— Очарован съм.

— О, освен това мисля, че макар да нямаш фигурата на Травис, повече ми допада твоята конструкция.

— Охо! Ди знае ли, че си хвърлила око на мъжа й?

Ерин се разсмя.

— Е, едва ли има нещо лошо в това.

— Тогава гледай тук. — Той взе лицето й в ръце и го целуна. Устните й бяха влажни и ухаеха на вино. Шепотът от тях бе едва доловим.

— Как го правиш?

— Кое?

— Това, да ме караш да треперя.

Без да откъсва устни от нейните, Бърк взе чашата от ръцете й.

— Добре ли е?

— Не зная. Но ми харесва. Направи го пак.

С ръка върху бузата й, той се сгуши в нея. Тя колебливо сложи ръката си на рамото му. Вече знаеше силата му, знаеше на какво бе способен и въпреки това разтвори устни. Когато целувката му се задълбочи, пръстите й се свиха. Бърк веднага смекчи ласката, докато Ерин се отпусна.

Искаше да обича, не само заради нея, а заради себе си. Искаше да опита от всичко, да изследва, да отвори вратата и да й покаже пътя за двама. Никога не бе палил свещи, не бе пускал музика и не бе търсил романтика. Сега се чувстваше приятно и доволен сред обстановката на стаята, която сам беше подредил.

Кожата й все още ухаеше на баня, на неговия собствен сапун. Това му действаше странно, дори мистериозно. Беше гладка и нежна. Под нея се очертаваха фино оформени мускули. Никога не бе обичал кльощави жени.

Усети, че бе напрегната като струна. Сега щеше да бъде внимателен. Там където имаше невинност, щеше да има състрадание. Там където имаше вяра, щеше да има уважение.

Ерин чу шумоленето на чаршафите. Тялото й изгаряше от желание, въпреки че се страхуваше. Ала това бе естествено, напомни си тя. Сега, когато знаеше какво ще стане, нямаше да бъде изненадана. Дишането й се накъса, защото нова тръпка премина по тялото й. Ерин сложи ръка на гърдите му.

— Няма да те нараня. — Той се отмести и вдигна косата от лицето ѝ. Пръстите му бяха уверени. Точно така. Трябваше да бъде уверен, напомни си Бърк. Не биваше да загуби контрол втори път. — Обещавам, няма да те заболи.

Тя не му вярваше. Въпреки че го прегърна, той видя, че не му вярва. Затова сведе устни над нейните. И в мисълта му остана само Ерин. Бърк познаваше себе си много добре. Знаеше, че не е себичен любовник, но не беше и всеотдаен. Сега откри, че не мисли за собствените си желания. Когато я докосваше, то не бе защото трябваше да задоволи собствения си глад или от необходимост да я докосва, а за да я разпали и събуди страстта у нея. Почувства промяната. Тя шепнеша името му и галеше тялото му.

Ерин очакваше отново натиск, бързина, болка. Вместо това той я галеше и водеше към неизвестни върхове на насладата. Докосваше без да спира тялото ѝ, както и предния път, ала сега беше различно. Допирът на ръцете му бе като крило на птица, като пух, като полъх на вятър и тя имаше усещането, че лети. Чувството ѝ за безпомощност се върна, но този път нямаше паника. Бърк ухапа леко зърното на гърдата ѝ и Ерин долови дълбоко в стомаха си дръпване, стягане и вълна от горещина, която се разля по тялото ѝ.

Обви ръцете си около него в прегръдка, която бе не приемаща, а подканяща.

О, мили Боже! Беше толкова сладка. Имаше невероятен вкус, като никоя друга жена на света. Вкус, без който беше сигурен, че повече няма да може да живее. Тялото ѝ бе съвършено и отговаряше на всеки негов порив. Знаеше, че веднага може да я обладва. Ала искаше този път да го направи различно. Искаше да даде, а не да получи удоволствие.

Той потърси ръката ѝ и сплети пръсти с нейните. Това бе най-най-интимния жест, който някога бе правил. На светлината на свещите видя как лицето ѝ грее от удоволствие.

И отново се върна на устните ѝ.

Тя усещаше вкуса на виното по езика си. После устните му прошепнаха думи, които бе чувала само в сърцето си.

Имаше всичко, за което една жена можеше да мечтае. Имаше музика, нежна и красива като в рая. Имаше цветове и думи, които само

поетите обещаваха. Ерин го обичаше и преди. Но сега, когато сподели пълнотата на чувството си, се загуби и удави напълно.

Бавно и внимателно Бърк започна да ѝ показва движения и беше доволен от реакцията ѝ. Тялото ѝ бе всеотдайно, без задръжки или колебания. Когато я доведе до върха, видя в очите ѝ изненада и тъмна светлина.

Останала без дъх, тя се отпусна върху него. Сякаш съзнанието ѝ се бе отделило от тялото и не искаше да се завърне там.

Ала той продължи да я води по непознати пътеки. Следващата вълна изтръгна стон. Не можеше да има повече. Човек не може да преживее толкова много удоволствие.

Не, не можеше да има още.

Но Бърк отново я изпълни и ѝ показа, че може.

Отново цялата трепереше, ала не свита на кълбо и далеч от него. Този път се бе сгушила в него и той я бе прегърнал здраво. Лицето ѝ бе заровено в рамото му, а ръцете ѝ го прегръщаха. Тъй като беше изтощен и изчерпан, Бърк само я притискаше до себе си и мълчеше.

Не беше новак в тази игра, напомни си той. Защо тогава имаше чувството, че някой бе променил правилата без негово знание?

Свещите трепкаха с дългите си пламъчета и сенките играеха своите странни игри по стените. Бърк тръсна глава. Изглежда той самият се беше променил. Мека светлина, нежна музика, ласкави думи. Та това изобщо не беше в стила му. Но бе толкова естествено и на мястото си.

Беше свикнал да живее сурово, да люби без обвързване и ангажименти и да не се задържа дълго на едно и също място. Да печели, да губи и да започва отначало. Сега имаше чувството, че ще бъде щастлив, ако никога не напусне този дом и когато дойде денят, ще бъде погребан тук. Дотогава, докато Ерин остане с него. Тази мисъл предизвика истински шок. Тя да остане с него? Откога бе започнал да мисли по този начин? Откакто я бе зърнал, каза си Бърк и дълбоко въздъхна. Господи, та той беше влюбен в нея! Беше преживял годините досега без да се замисли. Показваше само обикновен мъжки интерес към жените. Ала ето, че изведнъж някой бе отворил вратата и Бърк за пръв път се беше влюбил.

Не беше имал време за това. Животът му бе подреден по начина, по който той искаше. Дните, решенията, промените бяха лично негови.

Правеше плановете си и ги осъществяваше. Ходеше където иска, живееше както иска. Нямахше нищо. Поне така си мислеше. Абсолютно нищо, освен себе си.

Бърк затвори очи и се опита да мисли. Да, това беше лудост! Той беше луд! Как можеше да знае какво значи да обичаш някого? В живота му имаше само едно същество, което бе обичал, но то бе много отдавна. Той беше вълк единак, носеше се по течението сам и не му пукаше за другите. Беше търкалящ се камък, по който мъх не се задържаше. Ако останеше на едно място за по-дълго, то бе защото... Защото бе имало добра игра. Това беше всичко, опита се да се убеди Бърк. Ала знаеше, че е лъжа.

Щеше да направи най-правилно да отиде в Монте Карло. Това щеше да е първото нещо. Още утре сутринта. По дяволите фермата и отговорностите. Щеше да си вдигне багажа и да замине, така, както бе правил много пъти досега. Нищо не можеше да го спре или задържи.

Но ръката ѝ лежеше на сърцето му.

И той знаеше, че никъде няма да отиде. Може би беше дошло времето да направи залозите и да изиграе картите си.

— Добре ли си? — попита Бърк.

Ерин кимна, сетне вдигна лице и го погледна.

— Чувствам... Ще ме вземеш за глупачка.

— Може би. Та какво чувстваш?

— Красота. — Тя се разсмя и обви врата му с ръце. — Чувствам се най-красивата жена на света.

— Ти си — прошепна той и в този момент осъзна, че колкото и да се съпротивляваше, вече бе хванат в капана.

— И не искам никога да се чувствам по друг начин. — Ерин се притисна към него и целуна брадичката му.

— Ще се чувстваш така колкото често искаш. Още утре пренасяш нещата си при мен.

— Какви неща? — Все още усмихната, тя се отдръпна леко и го погледна.

— Тези, които имаш. Няма смисъл да притесняваме Грантови, ако ги пренесем още тази нощ. Утрото е твърде близо.

— Да се пренеса да живея тук? — Ерин отдръпна ръце от врата му. — Бърк, аз вече ти казах веднъж, че няма да живея с теб.

— Нещата се промениха — отвърна той и посегна към чашата с вино. Щеше му се да е пълна с уиски.

— Не, не са. Това, което се случи тази нощ... Беше хубаво. — Беше най-хубавото нещо в живота ѝ и тя не искаше да го разваля с разговори за съвместен живот, който нямаше да бъде истински. — Искам да го запомня. Искам да мисля, че може би ще настъпи време, когато ще можем... Когато ще се обичаме отново така. Ала това не означава, че ще изоставя убежденията си и ще дойда да живея с теб като твоя метреса.

— Любовница.

— Думата няма значение. — Ерин понечи да стане, но Бърк я сграбчи за рамото. Чашата падна на пода и се счупи.

— Аз те искам, не разбираш ли? Не само веднъж. Не само една нощ. И не желая всеки път, когато искам да бъда с теб, да идвам и да те измъквам от Грантови!

— Отникъде няма да ме измъкваш. — Любовта бе изместена от сърдита гордост. — Нима си мислиш, че ще дойда тук и ти ще ме имаш всеки път, когато желаеш да се потъркаляш с някого в леглото? Не, аз няма да ти бъда играчка за задоволяване, Бърк Logan! Нито на теб, нито на когото и да е друг. Върви по дяволите!

Тя се опита да стане, ала след секунда се озова отново прикована под тялото му.

— Измори се да ти повтарям, че те искам.

— Добре, стига си го повтарял. А сега ме остави да стана. Отивам си вкъщи.

— Никъде няма да ходиш!

Ерин сърдито присви очи.

— Ти няма да ми заповядваш! И не можеш да ме държиш насила!

— Ще видим!

Неочаквано тя се изви. Преди той да разбере какво става, захапа ръката му. Бърк изруга и те се затъркаляха от единия до другия край на леглото, преди отново да успее да я прикове.

— Следващия път ще те ухапя до кръв, заклевам се. Сега ме остави да си вървя.

— Млъкни, малка дебелоглава ирландко!

— Така значи! — Ерин си пое дълбоко въздух и изрече непонятни слова. Думите бяха на галски.

— Какво каза?

— Клетва. Казват, че баба ми била магьосница. Ако имаш повече късмет, ще умреш бързо.

— И да те оставя вдовица? Няма начин.

— Може би ще живееш, но сред толкова горчивина и мъка, че ще ти се иска... Какво каза?

— Че ще се ожениш за мен.

Тъй като устата ѝ остана отворена, той реши да използва момента и продължи.

— Поне разбрах, че имаш здрави зъби. Занапред ще внимавам. — Протегна ръка към масичката за пура. — Нещо да кажеш?

— Ще се женим ли?

— Точно така. Още утре можем да отлетим до Лас Вегас. Ала съм сигурен, че Ди ще ми откъсне главата. Така че... Мисля, че ще успеем да подготвим нещата за няколко дни.

— За няколко дни? — Ерин поклати глава и седна. — Струва ми се, че се напих. Виното ме хвана. — Или той ме хвана натясно, помисли си нещастно тя. Боже Господи, защо не беше щастлива? — Нищо не разбирам.

— Искам те! Колко пъти трябва да го повторя, за да проумее дебелията ти ирландска глава? — Бърк запали пурата си и заговори делово, защото смяташе, че най-добре ще го разбере, ако говори така. — И ти ме искаш, но няма да приемеш да живееш с мен. Значи най-логичното решение е да се оженим.

— Решение?

Невъзмутимо, сякаш животът му не висеше на косъм, той издуха дима.

— Ти какво? Имаш намерение да прекараш остатъка от нощта като повтаряш всяка моя дума ли?

Ерин отново тръсна глава. Опита се да запази спокойствие и потърси очите му с надеждата да открие някакъв знак. Ала очите му бяха затворени, а лицето каменно и невъзмутимо. Беше изиграл толкова много игри на покер, че нямаше намерение този път да загуби най-важната.

— Защо искаш да се оженим?

— О, не знам. Никога преди не съм бил женен. — Бърк отново издуха дима. — И освен това не искам да ми става навик. Мисля, че един път ще бъде достатъчно за цял живот.

— Струва ми се, че не бива да вземаме прибързано решение.

— Това не е прибързано решение. — Той загледа огънчето на пурата. — Никога досега не съм предлагал на никоя жена брак. Не съм искал никоя друга до себе си. Искам теб. Моля те.

— Ти... — Нима ме обичаш, беше на върха на езика ѝ. Но не ѝ стигнаха силите. Какъвто и отговор да получише, нямаше да бъде истинският, защото въпросът щеше да бъде зададен от нея. — Наистина ли мислиш, че това, което току-що направихме, е достатъчен повод за женитба?

— Не. Ала нали ни е хубаво заедно? Разбираме се. Ти ме караш да се смея, държиш ме на нокти и си искрена. Ще ми бъдеш вярна. Какво повече да искам? Това ми стига. — И да не си посмяла да погледнеш някой друг, добави си на ум Бърк. — Аз пък от своя страна ще ти дам всичко, което искаш. Хубав дом, удобен живот, много пари. Ще бъдеш най-важната личност в живота ми.

Тя вдигна ръка, сякаш да го спре. Достатъчно. Наистина ли щеше да бъде най-важната личност в живота му?

— Наистина ли?

— Аз рядко казвам нещо, което не мисля. — Тъй като имаше нужда, той посегна и взе ръката ѝ. — Животът е игра, ирландко. Не помниш ли?

— Помня.

— Повечето бракове се сключват, защото хората мислят, че с времето ще променят другия. Аз не искам ти да се променяш. Искам те такава, каквато си. И такава те харесвам.

Бърк целуна пръстите ѝ и Ерин произнесе повече със сърцето, отколкото с разума си.

— Тогава и аз ще трябва да те приема такъв, какъвто си.

ОСМА ГЛАВА

— Всичко стана толкова бързо! — Ди седеше в стаята на Ерин, докато шивачката довършваше последните бодове върху бялата копринена рокля на братовчедка й. — Сигурна ли си, че не искаш малко повече време?

— За какво? — Ерин гледаше през прозореца и се чудеше дали ако някоя карфица я убодеше, нямаше да се събуди и да установи, че всичко е сън.

— Да си поемеш дъх, да премислиш нещата.

— Може да имам още шест месеца и пак да не мога да си поема дъх. — Тя вдигна ръка към плата, опънат на гърдите й, и почувства хладната гладка повърхност на перлите. Кой би помислил, че някой ден ще носи такава рокля? Само след два дни щеше да я облече и да стане жена на Бърк. Съпруга. По гърба й премина студ и понеже трепна, шивачката реши, че я е боцнала с карфицата и се извини.

— Вижте се, госпожице Макинън. Мисля, че дължината е добра. Ако смея да кажа моето мнение, роклята ви стои чудесно. Не всяка жена може да носи подобна кройка.

Като задържа дъха си, Ерин се погледна в огледалото. Роклята беше една истинска мечта, реши тя. Хиляди перли проблясваха върху бялата коприна, която сякаш отразяваше светлината на късния следобед. Ерин си помисли, че това е рокля, която би трябвало да носи някоя средновековна принцеса, с тези дълги ръкави и метри снежнобял шлейф.

— Много е красива, госпожо Вайсрой — рече Адилия, докато братовчедка й продължи да мълчи. — И направо е истинско чудо, че успяхте да я направите за толкова кратко време. Много сме ви задължени.

— Винаги съм на ваше разположение, госпожо Грант. — Тя огледа Ерин, която продължаваше да стои пред огледалото. — Искате ли да променя нещо, госпожице Макинън?

— Не, нито сантиметър. — Ерин докосна полата си, сякаш се страхуваше, че платът ще се разтопи и ще изчезне под пръстите ѝ. — Извинете, госпожо Вайсрой, просто по-красиво нещо не съм виждала в живота си.

Шивачката започна да се суети наоколо.

— Надявам се бъдещият ви съпруг да остане доволен. Сега нека да ви помогна да я съблечете.

Ерин съблече роклята и остана по памучните бикини, които Бърк бе свалил от въжето преди толкова време. Сякаш оттогава беше изминал цял век. След като сватбената рокля бе прибрана, тя облече всекидневната си пола и блуза и си помисли, че със сигурност знае какво е чувствала Пепеляшка след бала.

— Ако мога да предложа нещо, — обади се шивачката — роклята и воалът ще стоят по-добре, ако косата ви е прибрана. Направете нещо съвсем просто и дори малко старомодно като прическа.

— Сигурна съм, че сте права — рече ѝ Ди, докато наблюдаваше братовчедка си. Ерин гледаше в огледалото с изражение, сякаш не виждаше нищо. Все едно пред нея имаше бяла стена.

— И, разбира се, бижутата трябва да бъдат сведени до минимум.

— Ще носи само моите перлени обеци, за да носи нещо на заем, според традицията.

— Чудесна идея.

— Благодаря ви, госпожо Вайсрой — рече Ди. — Ще ви изпратя.

— О, не, моля ви. Няма нужда да ме изпращате по тези стълби във вашето положение. Зная пътя. Ще ви донеса роклята вдругиден ден преди десет часа.

Вдругиден, помисли си Ерин и отново почувства как по кожата ѝ полазиха хиляди иглички. Тогава ще трябва да каже: „Да, сега и завинаги.“ А Бърк? Дали щеше да го каже?

— Много мила жена — забеляза Ди, след като шивачката излезе.

— Да, беше много любезно от нейна страна да дойде чак дотук.

— Любезността е едно, а бизнесът съвсем друго нещо, Ерин. — Тъй като близнаците ѝ тежаха все повече и повече, Ди приседна. — Тя никога няма да пропусне възможността да види бъдещата госпожа Бърк Логан. Ерин! Щастлива съм за теб, разбира се. О, чувствам се като някоя кокошка. Сигурна ли си, че точно това искаш?

— Не съм сигурна в нищо. — Ерин също седна на леглото. — Ужасно ме е страх. И си мисля, че просто в един миг ще се събудя и ще установя, че съм в Ирландия, във фермата и всичко това е било само сън.

— Не, истина е. — Ди стисна ръката ѝ. — Трябва да разбереш, че всичко, което става сега, е истина.

— Разбирам и това още повече ме плаши. Но аз го обичам. Бих искала да го познавам по-добре. Бих искала да ми разкаже за семейството си, за себе си. Бих искала мама и татко да са тук и всички останали. Но...

— Но? — въпросително повтори Ди.

— Но аз го обичам. Това не е ли достатъчно?

— Достатъчно е за начало. — Ди си спомни, че в началото единственото, което имаше, бе безграничната ѝ любов към Травис и нищо друго. Времето ѝ донесе останалото. — Той не е много лесен характер. Човек трудно може да се приближи до него, да го опознае и разбере.

— Ала ти го харесваш, нали?

— Винаги съм имала слабост към Бърк. Има щедро, великодушно сърце, въпреки че не го показва. Коров е, но вярвам, че никога няма да нарани човека, когото обича.

— Аз не знам дали ме обича.

— Какво значи това?

— Няма значение — бързо отговори Ерин и стана. — Защото аз го обичам достатъчно и за двама.

— Защо ще иска да се жени за теб, ако не те обича?

— Защото ме желае. — По-добре да погледне истината още сега, право в лицето и да не се заблуждава, каза си Ерин и се обърна към Ди.

— Разбирам. — И понеже наистина разбираше, Адилия потърси внимателно думите. — Бракът е особено голяма стъпка, че да бъде извършена само заради едното желание. Прекалено голяма дори за човек като Бърк. Ако думите не излизат, то е защото той все още не се е научил да ги изрича. Поне така предполагам.

— Няма значение. Не ми трябва думи.

— Разбира се, че ти трябва.

— Да, ти си права — обърна се Ерин към Ди. — Ала те може да почакаат.

— Понякога човек иска да бъде сигурен, преди да каже онова, което е на сърцето му.

— Много си добра. — Ерин прегърна братовчедка си. — Аз съм щастлива и въпреки всичко смятам да направя и него щастлив.

Когато след два дни застана на най-горното стъпало на стълбите под ръка с Пади, тя не беше сигурна, че ще може да слезе и да прекоси голямата зала, където щеше да се състои церемонията. Вече свиреше музика. Всъщност Ерин не чуваше нищо. Направи една крачка и спря. После почувства лекото потупване на Пади по ръката ѝ.

— Хайде, момичето ми. Горے главата и напред. Много си красива, направо си прекрасна. Баща ти щеше да бъде много горд с теб.

Ерин кимна, въздъхна дълбоко и тръгна.

Бърк си мислеше, че смокингът ще го задуши. Ако питаха него, той просто щеше да заведе Ерин в кметството, да се подпишат и готово. Работата свършена. Какво толкоз. Но Ди настоя за сватбена церемония и венчавка. Съвсем проста и скромна, спомни си какво каза тя, и се намръщи. Жените искат поне веднъж в живота си да бъдат целите в дантели, коприна и цветя. Тя самата не бе имала този шанс, затова искаше Ерин да изпита всичко.

Бърк се бе съгласил, защото беше сигурен, че за две седмици нямаше да успеят да организират всичко. Ала се беше излъгал. Аделия бе успяла.

Скромната сватба, която бе обещала, се бе превърнала в нещо като церемонията по раздаването на Оскари.

И сега тук имаше поне двеста души, нетърпеливи да видят как ще се ожени Бърк Логан. Къщата беше пълна с бели рози, дори закичиха една на ревера на смокинга. Аделия бе поръчала пететажна торта и шампанско, с което можеше да напълни басейна. Не стига това, ами щеше да направи най-важната промяна в живота си с трима цигулари зад гърба си!

Бърк стоеше и наблюдаваше мълчаливо, с каменно лице какво, по дяволите, ставаше в собствената му къща.

Тогава изведнъж я видя.

Косата ѝ бе прибрана като червен облак под белите дантели. Изглеждаше бледа, но очите им се срещнаха без колебание. Как не бе забелязал досега колко бе мъничка, деликатна и крехка. Досега, когато

щеше да стане част от живота му? Постоянна част. Неразделна. Почувства неочаквана паника. Сетне ѝ се усмихна леко въпросително. И ѝ подаде ръка.

Пръстите ѝ бяха ледени. Почувства облекчение при това откритие. Защото и неговите собствени бяха ледени.

Ерин застана до Бърк и обърна лице към свещеника.

Колко бързо човек променя живота си! Няколко мига, няколко думи. Тя почувства как халката се плъзна по пръста ѝ, ала гледаше Бърк. Ръката ѝ не трепна, когато взе златната халка от Ди и я сложи на неговия пръст.

Това е. Всичко свърши. Той вдигна воала и докосна устните ѝ. Отначало леко, нежно, сетне по-силно и страстно. Ерин се засмя, обгърна с ръце врата му и отплува.

След това, като в калейдоскоп, се завъртяха лица, ръце, ръкостискания, поздравления, комплименти, завист, сълзи и усмивки.

Беше като сън. Музика, непознати хора, шампанско.

Святкаха камери и светкавици. Навсякъде я прегръщаха и всички ѝ целуваха ръка или буза. Имаше черен хайвер и елегантни малки хапки, захаросани плодове, които проблясваха като диаманти под светлините на полилеите. Ерин отговаряше на въпроси, усмихваше се и искаше да бъде на хиляди километри разстояние оттук.

Сетне танцува с Бърк първия валс и всичко си дойде на мястото.

— Не мога да повярвам. Това не е истина — усмихва му се тя и долепи лице до неговото с въздишка. — Винаги съм мечтала за ден като този. Ние наистина сме женени, нали? Или само сънувам?

Той вдигна ръката ѝ и докосна пръстена на пръста ѝ.

— Струва ми се истински, а не фалшив.

Ерин се усмихна и погледна надолу към пръстена.

— О, Бърк! Толкова е хубав! Никога не съм очаквала подобно нещо!

— Носиш го вече повече от час. Не беше ли забелязала?

— Не. — Щеше да бъде глупаво да плаче точно сега, но сълзите сами извираха от очите ѝ. — Ще се върна след минутка.

— Побързай. Ще полудея без теб. Няма да успея да се справя сам с всички тези хора.

Трябваше ѝ само минута, за да се успокои. Да се съвземе, да повярва.

Влезе в спалнята, затвори вратата и се облегна на нея. Тази нощ, помисли си Ерин, това щеше да бъде нейната стая, така, както Бърк щеше да бъде нейният мъж. Тя щеше да спи в това легло, щеше да се събужда сред завивките и да открива Бърк до себе си. Един ден сигурно щеше да свикне. Това щеше да се превърне в ежедневиe.

Не, помисли си Ерин със смях и се ощипа. Никога нямаше да стане ежедневиe. Тя нямаше да позволи. От днес нататък животът ѝ щеше да бъде специален. Щеше да тече по друг начин. Защото Ерин обичаше и щеше да принадлежи на мъжа, когото обича.

Като докосна лицето си, за да се увери, че е успокоено и сухо, тя понечи да отвори вратата. В същия момент три жени минаха по коридора.

— Как за какво? За парите му, естествено — каза едната, която Ерин помнеше от партито в Адилия. Беше възрастна дама с красива бяла коса и синя копринена рокля. — Още повече, че тя изобщо не го познава. Защо ще се жени за него? Нали не вярвате, че е дошла чак от Ирландия, за да води счетоводството му?

— Странно наистина, че Бърк се жени точно за нея. Би могъл да има която си поиска жена в щата. И най-богатата, и най-красивата — просьска дългокраката блондинка, с която бе говорил на партито в деня на Свети Патрик.

— Защо сте толкова лоши? Аз мисля, че са много хубава двойка — рече третата жена и сви рамене, когато белокосата направи гримаса. — В края на краищата, Дороти, мъжете никога не се женят без причина.

— Без съмнение, тя му прави някакви номера. Нали е ирландка, направила му е магия. Едно е да вкараш някого в леглото, друго е да го заведеш пред олтара. Мъжете лесно се влюбват и лесно се отегчават. Предполагам, че до една година ще се разделят. Ако е достатъчно хитра, каквато предполагам, че е, ще го оскубе порядъчно. Започвайки от пръстена, който ѝ даде днес. Знаеш ли, че го е поръчал при Картие? Десет хиляди. Не е лошо като начало за едно бедно селянче от затънтеното ирландско селце на края на света?

— Ще ми бъде интересно да я видя как ще се справи със светските си задължения през следващите месеци! — просьска отново блондинката.

— Тя не е от нашата среда — довърши белокосата и пренебрежително махна с ръка, сякаш завинаги отписа Ерин от света.

Ерин остана с ръка на дръжката и ги загледа как слязат по стълбите. Не била от тяхната среда? След първия шок почувства гняв. Да вървят по дяволите! Че тя и не иска да бъде! Дърти гарги рошави! Те бяха просто едни глупави кокошки, които знаеха само да клюкарстват, да подмятат злобни забележки и да спекулират с чувствата на другите.

За пари, значи? Нима наистина мислеха, че се е оженила за Бърк заради парите му? Така ли беше, помисли си за пръв път Ерин, което бе нова шокираща мисъл. Гневът я напусна. Наистина ли? Това ли имаше пред вид той, когато ѝ каза, че ще ѝ даде всичко, което иска?

Тя отново сложи ръце на лицето си, ала то вече не бе хладно. Гореше. Нима Бърк си мислеше, че чувствата ѝ към него бяха продиктувани от богатството му, а не от онова, което представляваше той самият? Ами да, защото не бе направила нищо, с което да му покаже, че не е така, осъзна горчиво Ерин. Не бе казала нито дума за това, че го обича такъв, какъвто бе. Сега щеше да го направи.

Тя вдигна глава и излезе от стаята. Щеше да му покаже, да му докаже, че се бе омъжила за него, а не за къщата и парите му. А другите... Другите да вървят по дяволите!

Когато слезе по стълбите, вече не беше бледата, невинна булка. Лицето ѝ гореше, а очите искряха от гняв. Може и да не беше една от тях, но щеше да намери начин да се справи. Щеше да направи така, че Бърк да се гордее с нея. И като лепна една изкуствена усмивка на лицето си, Ерин приближи към жената със синята рокля.

— Радвам се, че дойдохте днес.

Жената кимна грациозно, докато отпиваше от шампанското.

— Как бих могла да пропусна подобно събитие? Вие сте толкова красива булка!

— Благодаря. Ала жената е булка само един ден в живота си, а съпруга цял живот. Ще ме извините ли? — Ерин прекоси огромната зала. Роклята ѝ шумолеше и блестеше с перлите. Въпреки че Бърк бе заобиколен от цяла тълпа, тя се приближи директно към него, сложи ръце на раменете му и го целуна, докато околните започнаха да ръкопляскат и шушукат.

— Обичам те, Бърк, и винаги ще те обичам.

Не знаеше, че думи могат да го разчувстват, още повече тези думи. Но почувства как душата му се разтопи.

— Сега ли стигна до това заключение?

— Не, ала мисля, че беше крайно време да ти го кажа.

Бърк си мислеше, че няма да издържи, докато изпрати и последния гост. Никой не обича повече партитата и шампанското от висшето общество.

Ерин стоеше в средата на залата със скръстени ръце.

— Ще трябва да повикаме на помощ армията, за да оправи тази бъркотия тук.

— Никой няма да влезе в тази къща през следващите двадесет и четири часа.

Тя се усмихна, но умората и нервността ѝ надделяха.

— Ще се кача горе.

— Веднага идвам. — Преди да успее да мръдне, той взе ръцете ѝ. — Искам да ти кажа, че беше много красива. И си много красива. Никога не съм бил по-неспокоен в живота си, както през минутите, когато стоях тук и те чаках да слезеш.

— Така ли? — Ерин се усмихна и се притисна към него. — А аз бях уплашена до смърт. Едва не се спънах в роклята и не паднах за срам и позор.

— Щях да те хвана.

— Надявам се, защото няма друго място, където искам да бъда, освен в твоите ръце. Тук, с теб.

Бърк обхвана лицето ѝ с ръце.

— Нямах много време да избираш.

— Не исках да избирам.

Но той продължаваше да се съмнява. Всъщност беше единственият мъж, когото тя познаваше. Как можеше да е сигурен, че бе единственият, когото иска? Поведението му бе егоистично, наистина. Ала безразсъдният човек взема безразсъдни решения. Бърк отново я целуна и когато устните им се сляха, я вдигна на ръце.

— Но тук няма праг, през който да те пренеса!

Очите ѝ се смееха.

— Има. На вратата на спалнята.

— Казах ти, че си в сърцето ми — рече той и я понесе по стълбите.

Роза бе приготвила две чаши и шампанско в кофичка с лед.

— Бърк, ще ме оставиш ли за десет минути?

— А кой ще ти помогне да си свалиш роклята?

— Мога и сама. Знам, че не е хубаво младоженецът да прави това. Само десет минутки — повтори Ерин. — Ще бъда много бърза.

Бърк взе един халат от гардероба.

— Е добре, все ще се намери къде да се измъкна от тази ризница.

— Благодаря ти.

Точно след десет минути той се върна. Ерин отново беше в бяло, ала този път дрехата ѝ бе като морска пяна, като облак и се повдигаше, когато дишаше. Косата ѝ бе пусната и падаше по раменете ѝ като жарава. Бърк затвори тихо вратата и я загледа.

— Не си представях, че можеш да бъдеш по-красива, отколкото беше днес следобед.

— Исках тази вечер да бъде специална. Знам, че вече бяхме... Спахме заедно, но...

— Сега за пръв път ще правя любов с жена си.

Тя протегна ръце.

— И аз искам да ме обичаш. Искам те много повече сега, отколкото преди. Ако би могъл... — Спря колебливо, но реши, че ще бъде глупаво да се срамува. Вече беше омъжена жена. — Ако би могъл да ме научиш какво да правя...

— Ерин! — Той не знаеше какво да каже. Просто нямаше думи. Взе ръката ѝ и я целуна. — Имам нещо за теб.

Когато извади кутийката от джоба си и ѝ я подаде, тя навлажни устни.

— Бърк, не искам да се чувстваш задължен да ми купуваш подаръци.

— Ако не го правя, как ще бъда щастлив, когато ти ги носиш? — Той отвори кутията. Вътре лежеше огърлица от диаманти с великолепен сапфир в средата.

— О, Бърк! — Щеше да се разплаче, толкова бяха красиви. Доплака ѝ се, защото си помисли, че според него тези бездушни камъни бяха целта ѝ. — Приличат на пръстена ми.

— Това беше идеята ми. — Той я наблюдаваше. — Не ти ли харесват?

— Разбира се, че ми харесват. Сякаш са на някоя кралица. Чак ме е страх да ги сложа.

Бърк се разсмя и я заведе пред огледалото.

— Не ставай глупава. Направени са, за да бъдат носени. Виж! — Той сложи огърлицата на шията ѝ. Сапфирът проблясваше с магическия си цвят, заобиколен от диамантите.

— За какво са скъпоценните камъни, ако няма красиви жени да ги носят? Ще искаш още. Можем да купим всичко, което си харесаш по време на медения ни месец. — Бърк я целуна по врата. — Къде искаш да отидем? В Париж? На остров Аруба?

„В Ирландия“ беше на езика ѝ, ала се страхуваше да го каже, за да не ѝ се смее.

— Мисля, че ще е по-добре да не бързаме. В края на краищата, сега е най-натовареният сезон през годината. Наближава дербито. Не можем ли да почакаме няколко месеца?

— Щом така искаш. — Той сложи обратно огърлицата в кутията и се обърна към нея. — Ерин, какво има?

— Нищо. Всичко е толкова ново за мен. Бърк, кълна ти се, че няма да направя нещо, от което да се срамуваш.

— Но какво става, по дяволите? — Търпението му свърши. Той я хвана за раменете и я сложи да седне на леглото. — Искам да знам какво се мъти в главичката ти и как се е появило там.

— Нищо — повтори тя, ядосана на себе си, че отново бе като отворена книга за него и нищо не можеше да скрие. — Просто днес осъзнах, че не подхождам на твоята среда, общество и на начина ти на живот.

— На моята среда ли? — Смахът му бе пълен с облекчение, но това не я успокои. — Какво знаеш ти за моята среда? Нищо и слава Богу. Можеш да се смяташ за късметлийка. А ако имаш предвид хората, които бяха тук, две трети от тях не могат да се намажат на малкото ти пръстче.

— Но аз мислех, че ги харесваш. Ти имаш сред тях приятели, връзки.

— Връзки, да. Ала това може да се промени винаги, когато поискам. Ти също можеш да ходиш на партита или да станеш член на

някой клуб или комитет. Но ако решиш да натриеш носа на някой от тях, давам ти пълно право и няма да се разсърдя.

— Ти си част от техния свят. Като се омъжих за теб и аз ставам част от него. Не искам да кажат, че си се оженил за някаква си недодялана и никому неизвестна беднячка.

— Значи някой вече го е казал — промърмори Бърк. Нямаше нужда да иска потвърждение, защото го виждаше ясно в очите ѝ. — Сега искам да ме чуеш. Има значение само това, което ние с теб мислим. Ожених се за теб, защото те исках.

— И аз. — Тя вдигна ръце към лицето му. — Заклевам се. — И го целуна с всичката любов, страст и нетърпение, които я изгаряха.

Ерин искаше нощта да бъде специална, ала това означаваше повече от шампанско и бели дантели. Това означаваше да му покаже, че бе в сърцето ѝ, че едва сега започва да разбира себе си. Че го обича безкрайно. С ръце около раменете му и устни, слети с неговите, тя полегна на леглото. Тяхното брачно легло.

Той ѝ показа какво е любовта. Сега Ерин искаше да му даде нещо точно толкова силно и красиво. След като нямаше никакъв опит, щеше да постъпи както ѝ диктуваше сърцето.

Нямаше представа дали човек може да чувства повече удоволствие и да преживее повече щастие, но искаше да опита да му даде поне част от щастието, което я изпълваше.

Колебливо и несигурно, тя сложи устни на шията му. Можеше да вдъхне аромата му, а устните ѝ долавяха ритъма на сърцето му. Той беше забързан. Нейният още повече. Ерин се усмихна. Да, наистина можеше да му даде нещо.

Харесваше ѝ начина, по който го чувстваше под пръстите си. Мускулите му се стягаха. Тя посегна и развърза халата му. Когато видя, че е напрегнат, инстинктивно се дръпна, готова да се извини.

— Не! — прошепна Бърк със смях, взе ръката ѝ и я върна обратно. — Искам да ме докосваш.

Той също я галеше, въпреки че всяко нейно движение го подлудяваше. Вече бе полудял от нежността и страстта, които се излъчваха от нея, от желанието ѝ да бъде негова, от нетърпението да го притежава и да бъде притежавана.

И те се любиха бавно и всеотдайно. Ерин не се срамуваше. Бърк свали дрехата ѝ. В отговор тя свали халата му и с учудване и

удоволствие се наслади на силата и мъжествеността му. Нейният съпруг.

Може би беше без значение, ала сега бе по-вълнуващо, защото той ѝ принадлежеше. Силното, нетърпимо желание бе същото, а трепетът на очакването не по-слаб. Но заедно с желанието, сега чувстваше радостта, че мъжът, който я държеше в обятията си, щеше да го прави всяка нощ. Това бе само началото, помисли си Ерин и се засмя.

— Нещо смешно ли казах? — попита Бърк.

— Не, щастлива съм — отвърна тя и започна да го целува.

Ерин лежеше бездиханна. Сърцето ѝ се завърна отнякъде.

Бърк си помисли, че прилича на богиня. Червената ѝ коса, разпиляна по белите чаршафи и раменете, тънкото ѝ тяло под неговото, нежно и всеотдайно, като молитва. Искаше отново и отново да преживява любовта. Удоволствието бе толкова пълно, че го заслепяваше.

Ерин се събуди. Беше първото ѝ утро като госпожа Логан. Зад прозореца бе сиво от пролетния дъжд. Помисли си, че е прекрасно. Усмиввайки се, тя протегна ръка и потърси Бърк. И откри, че го няма. Уплашена, че всичко е било сън, седна в леглото.

— Винаги ли така се събуждаш? — попита той, като прекоси стаята и стегна колана си.

— Не, помислих си... — Не, не е било сън. Разбира се, че не беше. Ерин се засмя на себе си и поклати глава. — Няма значение. Къде отиваш?

— При конете.

— Толкова рано?

— Вече е почти седем.

— Седем? — Тя потърка очи. — Ще ти направя закуска.

— Роза ще се погрижи за това. Ти по-добре поспи още малко.

— Но аз... — Ерин искаше да му приготви закуската. Това бе едно от малките, но особено важни неща, които една жена можеше да направи за мъжа си. Искаше да седи срещу него в кухнята, да говорят за предстоящия ден и да си спомнят нощта, която бе минала. Ала Бърк

вече бе обул дори ботушите си. — Не съм изморена. Мога да сляза и да прегледам сметките.

— Ще имаш време за тях след няколко дни. Всъщност не сме говорили досега, но мисля, че няма нужда да продължаваш да правиш това.

— Разбира се, че ще продължа. Нали затова съм дошла. Кой друг ще го върши вместо мен?

— Нещата се промениха. — Той вдигна вежди. — Не искам жена ми да прекарва деня си в офиса.

— Ако не възразяваш, на мен ми е приятно. — Чувстваше се неудобно. — Ако не искаш повече да се занимавам със счетоводството, ще си намеря друга работа.

— Няма значение дали ще работиш, или не. Искам да знаеш, че имаш право да избираш. Какво правиш?

— Оправям леглото.

Бърк се разсмя, приближи се и взе ръцете ѝ.

— Роза има грижата за това. Разбра ли?

— Сигурно не е необходимо тя да върши моята работа.

— Това е нейната работа, а не твоята.

Той я целуна, после сякаш размисли и я притисна до себе си.

— Добро утро.

— Добро утро — изненадано отговори Ерин.

— Ще се върна след няколко часа. Защо не поплуваш?

Когато вратата се затвори, Ерин скръсти ръце. Да поплува, значи? Беше първият ѝ ден като съпруга. И не ѝ даваха нито да приготви закуската, нито да оправи леглото, а ѝ предлагаха да поплува. Тя отиде до огледалото и се погледна. Не изглеждаше по-различно. Ала чувствата невинаги се виждат с просто око. Не беше ли странно, че бе отказала да бъде негова любовница, а сега беше негова жена? Омъжена за парите му.

Ерин се отдръпна от огледалото. По дяволите! Минаваше седем и тя имаше работа.

Роза не бе по-приятелски настроена от Бърк. Нямамо нужда „сеньората“ да прави това. Нямамо нужда „сеньората“ да прави онова. Може би „сеньората“ ще иска да почете в солариума. С една дума, от нея нямаше никаква нужда. О, това трябва да се промени, реши Ерин.

Когато Бърк не се върна за обяд, тя взе инициативата в свои ръце. Напълни един леген с топла вода и прах и слезе в голямата зала. Чашите и чиниите вече бяха прибрани, но Роза все още не бе измила плочките на пода. Ерин почувства леко задоволство, че успя да я изпревари.

Това е моята къща, дявол да го вземе, каза си тя, докато изстискваше парцала. Моята къща, моят под и аз ще си го измия най-добре.

Бърк вървеше под дъжда и мислеше, че конят, който смяташе да пусне в Чарли Таун, ще има проблеми с калта. Втората му мисъл бе, че Ерин може би ще се зарадва да пътуват заедно до Западна Вирджиния. Тъкмо щеше да има възможност да покаже жена си в обществото.

Господи, колко бе хубава тази сутрин! Цялата бе само очи и млечна кожа. Не беше съвсем сигурен, че бе постъпил най-правилно, като я накара да се оженят, ала беше сигурен, че за него самия това бе най-правилното решение. Не можеше да си спомни друг случай, когато да е бил толкова спокоен или да се е чувствал по този начин след вземане на решение.

Можеше и щеше да ѝ даде нещата, които винаги бе искала да има. Парите нямаха значение за него, затова хич не го беше грижа колко щеше да изхарчи. Важното бе тя да бъде щастлива. В замяна Ерин му даваше чувство за непоклатимост и сигурност — нещо, което никога не бе предполагал, че иска.

Влезе в къщата и изтръска дъжда от косата си. Когато я видя, спря изненадан. Беше клекнала на колене и търкаше пода. Преди да успее да вдигне глава и да го погледне, той вече я бе изправил на крака.

— Какво правиш?

— Мия пода. Вчера тук беше истинска лудница. Не можеш да си представиш какво имаше по земята. Бърк, ще ми счупиш ръката!

— Да не съм те видял повече на колене в тази къща. Ясно ли е?

— Не. — Тя разтърка ръката си. Когато го погледна, видя, че бе много ядосан. — Не те разбирам.

— Моята жена няма да мие пода!

— Почакай малко. — Той се обърна, но Ерин го спря. — Ще мия пода, ако искам, ала не искам да бъда наричана „моята жена“ като

нещо, което може да бъде сложено в кутията за бижута. Какво ти става?

— Не се ожених за теб, за да миеш подовете.

— Не, не си. Нито, за да ти правя закуската, нито за да оправям леглото ти. Тогава за какво се ожени за мен, Бърк?

— Мисля, че ти казах.

— Аха... — Тя пусна ръката му. — Спомням си. Значи, с една дума, искаш да бъда твоя любовница, но законна.

Той направи усилие, огромно усилие да не избухне. Ала не успя.

— Не ставай глупава! И остави този проклет парцал!

— Доколкото си спомням, думите при церемонията бяха „да обичаш и да се подчиняваш на мъжа си“. — Ерин се усмихна и ритна легена със сапунената вода, която се разля по плочките. — Ще бъдеш ли доволен, ако го хвърля, където си искам? — И захвърли парцала.

— Къде отиваш?

— Не знам — отвърна през рамо тя. — Сигурно мога да се разходя из къщата, макар да нямам право да пипна каквото и да било в нея.

— Чакай! — Бърк се опита да я хване, но Ерин му се изплъзна. — Можеш да пипаш всичко, само недей да чистиш.

— Аха, значи е време да установим правилата. — Тя бутна вратата към солариума. Топлината вътре бе като гореща стена и чудесно подхождаше на настроението. — Пипането и гледането са позволени...

— Престани да се държиш като идиотка!

— Аз? — Ерин се обърна към него и една не се сблъска със саксията с гераниум. — Аз ли се държа като идиотка? Преди малко бях глупачка, сега пък идиотка. Не аз започнах кавгата, защото пода трябваше да бъде измит.

— Мислех, че дойде в Америка, защото искаше да избягаш от всичко това. Защото не искаше повече да миеш чинии и подове в живота си.

Тя кимна.

— Да. Затова дойдох в Америка, ала не се ожених за това. Може другите да си мислят, че е така, че съм се омъжила за теб заради парите ти, заради хубавата къща и богатството ти, а не заради теб. Казах ти вчера, че те обичам. Не ми ли вярваш?

— Не знам. — Той прокара объркано ръка по лицето си, опитвайки се да мисли разумно и ясно, с онази студена логика, която винаги го бе водила до победа при игрите на покер. — Има ли значение?

Ерин отново се обърна, защото бе много болезнено да го гледа.

— Не излъгах, когато го казах, но ти можеш да си мислиш каквото си искаш. Няма никакво значение. — Тя взе една ваза и я хвърли на пода. Вазата се счупи. — Не се притеснявай, няма да чистя. Роза ще изчисти.

— Свърши ли?

— Не съм решила още. — Ерин скръсти ръце и се загледа във водата на басейна.

Бърк сложи ръка на рамото ѝ. Сигурно го обичаше. Малко. Щеше да бъде глупаво да я отблъсне.

— Майка ми прекара повече от половината си живот на колене. Миейки чуждите подове. Нямахме четиридесет години, когато умря. Не искам ти да си на колене заради никого, Ерин.

Когато се опита да свали ръката си, тя го хвана.

— Това е първото нещо, което споделяш с мен за себе си. — Обгърна с ръце раменете му и сгуши глава на гърдите му. — Не виждаш ли, че ще умра, ако ме отблъснеш?

— Ти се съгласи да ме приемеш такъв, какъвто съм.

— Така е. И ще го направя. Обичам те, Бърк.

— Тогава искам да те видя весела. Щастлива.

— Но аз съм. — Ерин вдигна глава и го погледна. — Обаче обичам да се боря.

— Е, това е нещо, което мога да ти обеща с сигурност. Плува ли вече?

— Не. Имах работа със сметките, а после спорих с Роза по някои въпроси.

— Наистина си била много заета. Хайде да поплуваме заедно.

— Не искам.

— Продължаваш да спориш?

— Не. Приключих със споровете за днес. Но не искам да плувам.

— Не можеш ли?

— Мога, разбира се, но нямам бански.

— Това не е проблем. Значи всичко е наред.

Той я вдигна на ръце и отиде с нея до ръба на басейна, докато тя се кикотеше и риташе с ръце и крака.

— Няма да го направиш! Ако го сториш, ще те повлека с мен.

— Никога не съм мечтал за друго, освен да плувам в басейна заедно с жена си — отвърна Бърк и скочи с нея, така както си бяха, с дрехите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Преди да навърши и месец от сватбата, Ерин вече беше ходила до Ню Йорк, Кентъки и Флорида. Свикна да гледа надбягвания, независимо дали бяха забавни, или не. Но така и не можа да свикне с хората, които срещаше там. От най-младите конегледачи, изпълнени с амбиции, до най-старите ветерани, залагачи и живеещи от едно състезание до друго и от едно залагане до друго.

Контрастите продължаваха да я удивляват. От тяхната ложа можеше да наблюдава другите собственици, техните семейства и приятели. Умопомрачителни рокли и живописни шапки. А долу, по трибуните, тълпата се блъскаше с лакти и колене и пееше от радост или плачеше от мъка. Ерин откри, че ѝ харесва да залага. Беше в кръвта ѝ. Беше едно усещане, примесено със сладко очакване и трепет. Освен трибуните и тълпите, забавляваха я конюшните, конете, ездачите.

В Лексингтън тя посети няколко конеферми с Бърк и видя конезаводи, каквито не беше си представяла, че може да съществуват. Видя състезания на чистокръвни, породисти коне, видя хора, чийто живот бе свързан единствено и само с това.

На коктейлите и партитата, на вечерите и малките празненства се наслуша на разговори и спорове за храненето, обучението, тренировките и стратегиите на надбягванията. Научи се да разбира, че собствениците често мислят за конете си като за свои деца, докато треньорите мислеха за тях като за състезатели-атлети, които трябва да бъдат научени на дисциплина и възпитавани в спортсменски дух. Ала над всичко стоеше негово величество конят, за гордост и завист.

Постепенно свикна да се приближава все повече до клетките, където наблюдаваше как подготвят животните. Въпреки че миризмата и пръхтенето продължаваха да я плашат, разбра, че приятелите и познатите на Бърк няма да разберат страховете ѝ.

Ерин свикна по-бързо с партитата, на които присъстваха само избраните, привилегированите. Разговорите, разбира се, бяха за коне и

за хората, които ги притежаваха. Не беше по-различно от Скибърийн, започна да си мисли тя. Този живот сигурно бе по-обаятелен, но и у дома разговорите бяха тясно определени, характерни и свързани с ежедневието и работата във фермата.

Ерин научи от книгите, които прочете за коневъдството, че всеки конезавод има поне три арабски коня за разплод и че най-добрите и скъпи коне могат да се намерят в Ирландия, в Ирландския национален конезавод. Това я поласка, не само от гордост за родината, ала защото два такива коня имаше и в тяхната конюшня. Конюшната на Бърк.

Тя се научи да залага умно и да печели, умение, което не изненада съпруга ѝ. Той беше прав, когато каза, че Ерин го забавлява. Намираше повече удоволствие в залаганията, отколкото в красивите бижута или дрехи, с които Бърк непрекъснато я изненадваше и които висяха в гардероба ѝ. Тя откри още нещо през този месец на брака им. Че нещата, за които бе мислила, че много иска, не бяха чак толкова важни.

И освен това откри, че е бременна. Когато го научи, бе едновременно уплашена и щастлива. Щеше да има бебе! Детето на Бърк, бебето, заченато в тяхната първа нощ. След няколко месеца нямаше вече да бъдат само мъж и жена, а семейство. Нямаше търпение да му каже. Но се страхуваше как ще реагира.

Никога досега не бяха говорили на тази тема. Деца. Ала в същност те нямаха много време за разговори. Ерин така и не научи за него повече, отколкото преди да се оженят. Наистина, разбра, че за разлика от повечето собственици на коне, неговите не бяха притежание, нито играчки. Те не бяха игра на късмета, както Бърк се опитваше да твърди. Те бяха гордост и амбиции и Ерин видя, че той им се възхищаваше и радваше просто защото бяха такива. Не наградите, сърцето бе това, което правеше шампиона.

Това и още малко други неща научи тя за Бърк. Той никога не проговори и не каза дума за майка си и баща си. Въпреки че Ерин се опитваше да поведе разговор, просто избягваше тази тема. Не, не я избягваше, направо я игнорираше, помисли си тя.

Няма значение, каза си Ерин, когато тръгна да го потърси. Беше го видяла как се държи с децата на Ди. Внимателен, мил, чаровен. Сигурно щеше да бъде такъв и със собственото си дете. Тя щеше да му каже, а Бърк щеше да я прегърне силно и да ѝ каже колко е щастлив.

Щяха да се смеят двамата и Ерин щеше да му покаже всички книжки, които докторът ѝ даде за бременността, за раждането и за отглеждането на бебето. След това щяха да помечтаят за детската стая, цялата в синьо и розово, като небето.

Ерин намери Бърк в библиотеката и спря до вратата, защото той говореше по телефона.

— Казах, че нямам интерес да продавам. — Махна ѝ с ръка. — Не на тази цена, а на никаква. Ако искаш, можем да говорим след няколко години относно жребца... Да, твърдо не. Това е последният ми отговор. Кажи на Дърнъм, че нямам нищо за продаване в момента. Да, ти ще бъдеш първият, който ще научи. — Бърк остави слушалката и оправи косата си.

— Проблеми ли имаш? — попита го тя и го целуна по бузата.

— Не. Чарли Дърнъм иска да купи едно от моите жребчета. Това ме навежда на мисълта, че има проблеми. Е, какво си купи?

— Какво?

— Нали каза, че отиваш да пазаруваш.

— О, да. Нищо не си купих. — Ерин сложи лице до косата му. — Бърк, имам да ти кажа нещо.

— Само една минутка. Седни, моля те.

Това беше тонът, който отлично познаваше. Говореше така с нея, когато нещо го притесняваше или когато бе ядосан.

— Какво има?

— Получих писмо от баща ти.

— От татко? — Тя скочи. — Да не би някой да е болен вкъщи? Какво се е случило?

— Спокойно, нищо лошо. Седни. — Той се завъртя в стола си и за пръв път от месец насам Ерин почувства, че ще говорят за нещо важно. — Пише, че се радва, че съм станал член на вашето семейство и иска да ми благодари, че се грижа добре за теб.

— Глупости. Той знае, че аз мога да се грижа за себе си. — Тя се успокои и сложи ръка на стомаха си. — Това ли е всичко?

— Не. Благодарни ми за парите, които си ми изпратила. Казва, че били голяма помощ за тях. — Бърк замълча, като преместваше безцелно разни вещи по бюрото си. — Защо не си ми казал, че изпращаш повече от половината си заплата в Ирландия?

— Не бях се сетила — започна Ерин. Изведнъж спря и попита:
— Ти откъде знаеш колко съм изпращала?

— Водиш много точно счетоводство, Ерин. — Той стана от бюрото и отиде до прозореца.

— Не разбирам защо си ядосан. Парите са мои, нали?

— Да, твои са — промърмори Бърк. — По дяволите, Ерин, има чекова книжка в офиса! А ако си искала да пращаш пари вкъщи, защо просто не си изпратила колкото ти трябва?

— Щеше да бъде повече от заплатата ми.

— Но ти си моя жена, което значи, че всичко мое е и твое. Отдавна мина времето, когато беше на заплата.

Тя замълча за миг и когато заговори, беше много внимателна.

— Това ли е? Ти все още смяташ, че съм тук заради парите ти.

Той не знаеше какво да мисли. Стоеше до прозореца и гледаше навън. Ерин беше чудесна, топла, мила, любезна. И колкото по-дълго бе с нея, толкова по-сигурен бе, че имаше някаква клопка. Никой не можеше да бъде толкова щедър без задни мисли. Никой не даваше без да получава нищо в отговор.

— Не съвсем — отговори накрая Бърк. — Ала не вярвах, че се ожени за мен просто така. Казах ти, че това няма значение. Ние чудесно си подхождаме.

— Наистина ли?

— Добре де, работата е, че аз имам пари и ти можеш да ги използваш както намериш за добре. Човек никога не знае докога ще продължи щастието. — С лека усмивка той запали пура. — Това е мостът, който ще преминем заедно, когато му дойде времето. Така че наслаждавай се на живота, ирландко. Това също е част от сделката.

Тя си помисли за детето в утробата си и щеше да се разплаче. Вместо това стана права.

— Има ли нещо друго да ми кажеш?

— Искам да отидеш и да напишеш един чек за такава сума, за каквато смяташ, че има нужда твоего семейство.

— Добре. Благодаря ти.

— След няколко дни отиваме в Кентъки. Там ще се проведат „Блуграс Стейкс“ и голямото дерби. — Бърк се обърна и облегна на перваза. — Ще ти хареса. Истинско грандиозно шоу.

Сигурна съм, че ще бъде чудесно. — Ерин въздъхна дълбоко и го загледа внимателно. — Жалко, че Ди и Травис няма да могат да дойдат.

— Е, това е цената, която човек плаща, за да има семейство — сви рамене той и се върна на бюрото си.

— Да — рече тихо тя и светлината угасна в очите ѝ. — Ще те оставя да работиш на спокойствие.

— Нали искаше да ми кажеш нещо?

— Не, нищо важно. — Ерин затвори вратата зад себе си и скри лице в шепи. Не беше ли му казала, че го обича? Не беше ли му го показала по всякакъв начин? И ето, сега носеше в себе си доказателство за чувствата си, но кой го интересуваше?

Освен това, в края на краищата, нямаше значение. Тя изправи рамене и се отдалечи, без да знае, че Бърк стои от другата страна на вратата с ръка на дръжката. И надежда в сърцето.

Нямаше защо да бъде сърдит. Ерин влезе в стаята толкова щастлива! Усмиваше му се сякаш... Сякаш наистина го обичаше. Защо не можеше да преодолее бариерата и просто да приеме щастieto? Защото не вярваше в тази любов. В този вид любов, дори когато я чувстваше в себе си.

Вярваше, че тя ще остане с него дотогава, докато той ѝ осигурява това, което иска. Когато я срещна, разпозна в нея онзи глад, който той самият някога бе изпитвал. Да види нови светове, да изкачи нови върхове и да спечели. Беше си чист късмет и щастие за двамата, че Бърк имаше средствата да ѝ даде тези неща, да ѝ осигури възможност да опита, да види, да вкуси и да осъществи мечтите си.

Ерин сигурно го обичаше за това и тази любов той разбираше.

Ала какво щеше да стане, ако нямаше нищо? Ако беше никой? Ако беше беден? Ако просто се завърнеш обратно в нищото, откъдето бе тръгнал, в бедността, само с едно хвърляне на заровете? Тогава какви щяха да бъдат чувствата ѝ към него? Не можеше да си позволи да научи отговора, защото мъжът, който смяташе, че любовта съществува само за удобство и задоволяване, бе безумно влюбен в жена си.

Мислите на Ерин бяха съвсем, съвсем различни. Когато влезе в кухнята, тя бе сигурна, че Бърк я иска, защото с нищо не променя начина му на живот. Рано или късно той щеше да открие, че повече не могат да живеят заедно. Роза миеше съдове на мивката.

- Искате ли нещо, сеньора?
- Малко чай.
- Ще сгрея вода.
- Мога и сама — ядоса се Ерин и взе чайника.
- Както желаете, сеньора.
- Ерин се подпря на печката.
- Извинявай, Роза.
- Няма нищо.

Роза се зае отново с чиниите, а Ерин потърси чаша за чай от бюфета. Каква съпруга беше, помисли си тя, щом не знаеше къде се намират чашите й? Как можеше да бъде толкова щастлива и толкова нещастна едновременно?

- Роза, откога работиш за господин Логан?
- От много години, сеньора.
- Преди да дойде да живее тук?
- Да.

Ерин стисна зъби и реши да продължи разпита.

- Къде си работила за него преди?
- В друга къща.
- Къде, Роза?

Видя как икономката стисна устни.

- В Невада. На запад.
- Той какво правеше там?
- Имаше много работа. Най-добре попитайте господин Логан.
- Аз питам теб, Роза. Не мислиш ли, че имам право да знам кой е моят съпруг?

Видя колебанието на Роза, която продължи да търка съдовете.

- Не е моя работа, сеньора.

— Но е моя работа! — ядоса се Ерин и загаси пламъка на печката. — Не ме интересува кой е бил, какъв е бил и какво е правил. Ако е направил нещо лошо, то няма значение за мен. Ала как да стигна до него, ако не го разбирам?

— Сеньора. — Роза внимателно остави чинията и взе друга. — Не съм сигурна дали ще разберете, дори и да знаете.

- Кажете ми! Нека поне да опитам!

— Понякога е по-добре някои неща да бъдат оставени завинаги в миналото.

— Не! — Ерин искаше да хвърли, да строши нещо, но се опита да запази спокойствие. — Роза, погледни ме! Аз го обичам. — Когато икономката се обърна към нея, тя продължи. — Обичам го и не мога да стоя настрана. Искам да знам кой е. Искам да го направя щастлив.

Роза за миг остана мълчалива. Очите ѝ бяха много черни и чисти. За секунда Ерин видя в тях разбиране. После то изчезна.

— Вярвам ви.

— Бърк трябва да ми повярва.

— За някои неща вярата идва трудно.

— Защо? Защо точно за Бърк?

— Знаете ли какво означава да си гладен? Истински гладен? За храна, за знания, за любов?

— Не.

— Той израсна без нищо, абсолютно без нищо. Когато имаше работа, работеше. Когато нямаше, крадеше. — Тя сви рамене и взе следващата чиния. — Всъщност това беше нещо нормално. Никога не бе виждал баща си. Майка му не беше женена, ако разбирате какво искам да кажа.

— Да. — Ерин седна и не направи забележка на Роза, която отиде да ѝ налее чая.

— Тя работеше тежка работа, макар че не беше добре. Когато Бърк трябваше да тръгне на училище, той вече работеше на полето.

— Във ферма? — попита Ерин, спомнила си начина, по които Бърк наблюдаваше тяхната ферма в Ирландия.

— Да. Работеше като ратай и изпращаше на майка си припечеленото.

— Разбирам. — Наистина разбираше.

— Мразеше този живот, мръсотията, праха и зловонието.

— Роза, откъде знаеш толкова много за него, след като той е бил още дете?

Роза постави чашата чай пред Ерин.

— Ние имаме един и същи баща.

Ерин я загледа невярващо. Когато жената понечи да се отдалечи, тя я хвана за ръката.

— Значи ти си сестра на Бърк?

— Половин сестра. Баща ми ме заведе в Ню Мексико, когато бях на шест години. Там срещна майката на Бърк. Тя беше много хубава,

нежна и невинна. След като се роди Бърк, той ни изостави. Остави и мен при тях, като обеща да дойде и да ни вземе, когато си намери работа. Никога не се върна.

— Сигурно му се е случило нещо. — Ерин спря, защото зърна погледа на Роза.

— Да. Майката на Бърк разбра, че е срещнал друга жена в Юта. Такъв си беше той. Така живееше. И тъй, тя работеше, переше и миеше подовете на другите хора цели двадесет години. После умря. Беше направила всичко, което можа да нас. За мен и за Бърк. Но той си беше див, луд и непокорен. В деня, в който я погребяхме, замина. Минаха цели пет години, когато отново го видях.

— Той ли те намери?

— Не, аз. — Роза се върна при мивката. — Бърк не е от хората, които ще потърсят някого. Притежаваше част от казиното в Рино. Тъй като не можех да приема даром парите, които ми даваше, започнах да работя за него. Не беше особено доволен, ала не ме изгони.

— Не е можел. Ти все пак си му сестра.

— Не и за него. Защото за него нашият баща не съществуваше. В живота на Бърк няма семейство, няма корени, няма дом.

— Това може да се промени.

— Само той може да го промени.

— Аха. — Ерин кимна и стана. — Разбирам. Благодаря ти, Роза.

И така, тя не му каза за бебето. През следващите няколко дни тайната я изгаряше, но Ерин мълчеше. Предстояха състезания, които бяха важни. Сега, когато наблюдаваше как Бърк подготвя всичко и се занимава с конете, приемаше нещата от съвсем друга гледна точка.

Как го бе моделирал предишният му живот? Какво отражение беше оставил върху него? За пръв път забеляза отношението му към хората, които работеха за него. Беше строг и с изисквания, ала никога без причина. Нито веднъж не го чу да повиши глас. Защото знаеше какво е да бъдеш третиран от работодателя си като животно? Защото разбираше как се чувства човек, когато е зависим от някого, когато съществуването и живота му са в ръцете на друг?

Бърк обичаше конете. Можеше да види как се грижи за тях, как наблюдава развитието и подготовката им. Може би беше вярно, че е спечелил фермата на покер и че тогава това е било само една игра, но

тя бе станала част от живота му независимо дали го е искал, или не. Само този факт ѝ даваше надежда.

Дойде време да отлетят за Кентъки. Ерин се закле, че след като се върнат, ще му каже за бебето.

Има някаква промяна в нея, мислеше си Бърк, докато си сипваше едно питие в хотелския апартамент.

Дори не можеше да я проумее. Настроението ѝ се менеше като въртележка — беше ту приповдигнато, ту смачкано, и за част от секундата се променяше отново. Не че му беше неприятно. Беше му интересно дори. Той не бе от хората, които обичат равното спокойствие, ала тя всяка минута беше различна. Правеше неочаквани неща. Или сядаше в него и го милваше, или потъваше в мълчание, или пък идваше при конюшните и го помъкваше на пикник под върбата.

Такава беше и в обществото. Ту играеше ролята на важна, достолепна съпруга, ту в следващия миг флиртуваше с някого. Бърк понякога се притесняваше, че се е уморила, в следващия миг Ерин го прегръщаше през нощта и никой не можеше да си представи удоволствието, което получаваше.

Забеляза, че шампанското започна да не ѝ харесва, въпреки че посещаваха най-редовно всички пролетни забави. Пиеше само плодов сок и обсъждаше плюсовете и минусите на предстоящото състезание.

Един ден той ѝ подари обеци. Сапфири, които подхождаха на огърлицата. Тя отвори кутията, избухна в сълзи и избяга. Върна се чак след час, за да му благодари.

Тази жена го подлудяваше, но Бърк се наслаждаваше на всяка минута, прекарана с нея.

— Готова ли си, или нарочно искаш да закъснеем? — попита той, като надникна в спалнята.

— Почти съм готова. След като смятаме утре да спечелим, искам да бъда подходящо облечена за снимките, които ще ни направят тази вечер. Не познавам други хора, които толкова много да обичат да се снимат.

— Не можеш да се оплачеш, че те няма по вестниците — подзе Бърк и спря на вратата.

Ерин му се усмихна и се завъртя бавно пред него.

Беше избрала тоалета си много внимателно, защото знаеше, че скоро няма да може да облече това, което иска, и да се покаже пред обществото. Тъмносинята коприна бе обшита със сребърни нишки и при всяко движение проблясваше. Раменете ѝ бяха голи. Роклята плавно се спускаше по тялото ѝ без гънки, тясна и прилепнала. Ако не я повдигнеш леко, едва ли би могла да върви.

— Е, харесва ли ти? Госпожа Вайсрой каза, че трябва да покажа шията си.

— Никой няма да забележи огърлицата. Ти си просто ослепителна! — Той приближи с онази походка, която караше сърцето ѝ да спира, взе ръцете ѝ и ги целуна. — Направо ослепителна!

— Сигурно е грехота, когато искам другите жени да ми завиждат, а?

— Сигурно.

— Ала аз искам. Искам, когато те погледнат да кажат: „Ето, това е най-хубавият мъж тук. И той е неин.“ — Тя се засмя и се завъртя още веднъж. — Тогава ще ги погледна и ще се усмихна, леко, съжалително и пренебрежително.

— Но аз едва ли ще забележа това, защото не мога да откъсна очи от теб.

Ерин се обърна и докосна нежно лицето му.

— Знаеш ли, когато говориш така, ме караш да треперя. Бърк... — Искаше да му каже колко много го обича, ала знаеше, че само ще се усмихне и ще я целуне по челото. Тогава сърцето ѝ щеше да се свие, защото той не можеше да ѝ отговори със същите думи. — Не мислиш ли, че тези партита са малко... мудни?

— Мислех, че ти харесват.

— Е, да. — Тя прекара пръст по ревера му. — Но понякога, понякога ми се иска да правя нещо по-енергично. — Усмихна му се през мигли. — Доста по-енергично. Миришеш на хубаво.

— Благодаря. — Бърк вдигна вежди, защото Ерин започна да разхлабва възела на вратовръзката му. — Ти какво? Да не се опитваш да започнеш нещо по-енергично?

— Имаш ли нещо против? — Тя свали сакото от раменете му.

— Защо не провериш — промърмори усмихнат той, докато Ерин разкопчаваше ризата му. — Това едва ли ще накара другите жени да ревнуват.

Със смях тя обвини ръце около кръста му.

— Ти така си мислиш. — Заведе го до леглото и се хвърли заедно с него в постелята.

За пръв път откакто припадна, Ерин настоя да отида при конюшните заедно с Бърк. Каза му, че е въпрос на чест и гордост. Така си беше. Гордост за него.

Не можа да се насили да влезе, ала остана отвън на слънце и да наблюдава хората.

Да, дълъг път измина от Скибърийн дотук, мислеше си тя. Въздухът бе топъл. Цветята вече цъфтяха. Треньорите проверяваха жокеите, които я поздравяваха, като сваляха шапки, когато минаваха покрай нея и ѝ казваха „госпожо Логан“.

Във въздуха витаеше възбуда. Онова неуловимо настроение и предчувствие за нещо непознато, както преди всяко важно състезание. Преди бяха просто надбягвания. Сега обаче вниманието на всички бе насочено към днешното дерби. Една победа тук щеше да направи Двоен блъф първенец, фаворит. Ерин се усмихна, като си помисли, че това ще означава по-малка печалба, защото залозите щяха да бъдат пониски, тъй като Двоен блъф бе всепризнат първенец! Но какво значение имаха залозите. Тя искаше Бърк да спечели и днес, и на „Чърчил Даунс“. Просто предчувстваше удоволствието Двоен блъф да бъде обявен за кон на годината. Освен че го искаше за себе си, повече го искаше заради Бърк. За да знае той, че е направил нещо голямо, специално, нещо, което сам е сторил.

— Добър ден, госпожо Логан.

— О, Пади! — Щастлива да види стария чичо на Ди, Ерин отвори ръце за прегръдка. — Какъв чудесен ден, нали? Как е Ди?

— Много добре, като изключим твърдението ѝ, че е станала цяла мецана. Каза ми да ти предам, че ако Аполо на Травис не спечели, ще е по-добре за Двоен блъф.

— А ти за кого си заложил?

— Ти как мислиш? Тренирал съм Аполо сам. Ама когато попълвах залозите, сложих малко пари и на кончето от „Трите аса“.

— Умният мъж ще заложи парите си на Гордостта на Чарли — намеси се Дърнъм зад тях и потупа Пади по рамото.

— Имате чудесен жребец, господин Дърнъм, това си е самата истина. Но аз залагам на своите.

— Ваша воля. Здравейте, госпожо Логан. Красива както винаги.

— Благодаря. Желая ви късмет днес.

— Няма нужда от пожелания, когато си най-добрият. — Той докосна края на сламената си шапка и се отдалечи.

— Дрън-дрън! Ще видим кой е най-добрият — промърмори тихо след него Ерин.

— Тръпнеш ли вече? — засмя се Пади и я потупа по ръката. — Има много силни вълнения в този спорт. Не може и да бъде другояче, когато толкова много пари и престиж сменят притежателя си всяка секунда. — Как знаеш, че ще спечелиш? Ами първо трябва да се имат пред вид отглеждането и тренировките. Храната и жокеите. Ала най-важното, скъпа моя, е кръвта. Въпрос на кръв, също както при хората.

— Аха, кръвта. — Ерин погледна към конюшните и си помисли за Бърк. — Значи според теб няма значение дали си правилно отгледан, възпитан, трениран и така нататък, за да спечелиш?

— За конете ли говорим, или за хората?

— Има ли разлика?

— Не много голяма. — Той я стисна за рамото. — Победата е в сърцето и в кръвта. Човек или се ражда победител, или не. Конете също. А сега трябва да видя моето момче.

— Ще ти махна на обиколката на победителя, Пади Кънан — рече усмихната Ерин.

— Много си сигурна — рече Бърк зад нея.

— Сигурна в теб. — Тя хвана ръката му, а той я поведе към ложите. — Няма нужда, Бърк. Знам, че искаш да останеш там, да видиш теглото на жокея и как ще оседлаят Двоен блъф. Върви.

— Последният път, когато не дойдох с теб, те намерих заобиколена от репортери.

— Знам как да се оправям с тях, Бърк. Освен това ми е приятно да гледам снимката си във вестниците.

— Ти си лекомислена празноглавка, моя малка ирландко.

— Да, защо пък не? — Ерин прекара пръсти по кремавата му риза и си помисли, че ѝ харесва повече от натруфените костюми на съперниците му. — Дали е гордост, или лекомислие не знам, но ми е

приятно да гледам снимките си по страниците за светската хроника. Знаеш ли, господин Логан, ти си много важна личност.

— Така ли?

— Аха, много често ми го повтарят. Значи и аз също съм важна.

— За важна не знам, но си много красива. — Той огледа светлосиния костюм и перлите на врата ѝ. Беше с малка сламена шапка на главата и я беше накривила леко, под тъгъл, така че изглеждаше доста предизвикателно.

— Реших, че денят е специален и си заслужава. — Тя се засмя и докосна неговата шапка. — Бърк, всичко ще бъде наред. Върви. Знам, че искаш да си близо до конете.

— Бих предпочел да стоя по-близо до теб. Имаш ли нещо против?

— Не. — Ерин пхна ръка под неговата и тръгна. — Защо не ти купя една бира?

Тя си мислеше, че денят е просто чудесен. Най-хубавият ден в живота ѝ. Небето беше без нито едно облаче, толкова, синьо, че непрекъснато я караше да се усмихва. Видя жената с бялата коса от своята сватба, когато влезе в ложата, и ѝ се усмихна леденостудено с небрежно кимване на глава.

— Защо имам чувството, че всеки път, когато видиш Дороти Гейнсфилд, от очите ти изскачат стрели?

— Защото е точно така, скъпи. — Ерин се надигна на пръсти и го целуна. — Големи и остри стрели. До онзи ден не знаех, че кльощавата блондинка, която се навърташе около теб в деня на Свети Патрик, била любимата племенница на госпожа Гейнсфилд. — Тя отново се засмя и си помисли, че това ще ѝ струва още един ден в чистилището. — Животът може да бъде много хубав.

— Ще трябва да ми обясниш това по-късно.

— Следващите десет или двадесет години, все ще намеря време. Бърк, виж, и телевизията е дошла. Представяш ли си?

Ерин седна в ложата. От време на време махаше с ръка или поздравяваше някого — Лойд Пентъл, Онория Луис или възрастната госпожа Вингъм.

— Знаеш ли, за един месец тук срещнах повече хора, отколкото през целия си живот. Това е странно и чудесно усещане. — Тя се обърна и го видя да ѝ се усмихва. — Защо ме гледаш така?

— Интересно ми е. Как поздравяваш или приемаш поздрави. Чудя се как ли ще изглеждаш, когато отидем в Париж или Рио.

— Най-вероятно ще стоя с отворена уста през цялото време, а ти ще се червиш от срам.

Той се засмя и я стисна за лакътя.

— Остани такава, каквато си. Опитай се да бъдеш себе си. Време е за старта.

— О, Господи, помогни ни! Ами аз дори не съм заложила!

— Аз заложих за теб, докато ти ми купуваше бирата и се чудеше какво да ядеш — сандвич със сирене или два хотдога. Животът в Америка ти се отразява добре. Дори апетитът ти е нараснал.

За това не беше виновна само Америка, помисли си Ерин и се зачуди кога ще събере достатъчно смелост да му каже.

— Заради мен не закусихме — напомни му тя. — Къде е билетът ми?

Той загледа конете, които вече заемаха местата си и бръкна в джоба си. Ерин взе талона и тъкмо щеше да го пъкне в чантичката си, когато видя сумата.

— Хиляда долара? — Тя така извика, че неколцина глави се обърнаха към тяхната ложа. — Бърк, откъде ще взема толкова пари?

— Не ставай смешна. — Дори не я погледна. Треньорът му водеше Двоен блъф, който нетърпеливо танцуваше. — Изглежда малко по-нервен от обикновено — промърмори Бърк, докато двама конегледача се опитваха да укротят коня.

— Но, Бърк, хиляда долара...

— Страхуваш се да не ги загубиш ли?

— Не. — Ерин млъкна. После стисна талона в ръка и повтори: — Не, разбира се.

Вратите се отвориха. Конете се втурнаха напред.

Най-отпред Ерин разпозна коня на Пентъл. Водеше. Беше добър спринтьор, ала нямаше издръжливост. Стиснала талона в ръка, тя я постави на гърдите си. Имаше много хора и въздухът бе доста замъглен, но можеше да разпознае зелено-белия костюм на жокея на Бърк. След първата обиколка той беше четвърти, заедно с коня на Травис от лявата му страна. Тълпата вече така крещеше, че нищо не се чуваше от високоговорителите. Нямаше значение. Със свободната си ръка Ерин дърпаше ръкава на Бърк.

— Тръгна — промърмори той, без да откъсва очи от трасето.

Двоен блъф сякаш смени темпото. Изведнъж ѝ се стори, че стана по-голям, краката му по-дълги, гривата по-развята.

Шампионът, спомни си думите на Пади тя, беше в сърцето му. Нейното сърце беше заедно с жребца. Това не бе само състезание, беше нещо повече. Повече от престиж, повече от заложен пари. Това беше гордостта на Бърк, Разбираше какво бе да го вземеш съвсем малък, още бебе и да го направиш победител.

Конят на Пентъл започна да изостава. Когато започнаха следващата обиколка, той бе цяла дължина назад. Пръв бе Гордостта на Чарли, следван от Аполо — коня на Травис и Двоен блъф. Можеше да види хвърчащата пръст, потта, която се стичаше по шиите на конете. Около нея всичко беше се сляло в един могъщ рев.

— Ще го направи! — дори не осъзна, че вика, когато Двоен блъф настигна Гордостта на Чарли. Сега тичаха нос до нос, шия до шия. И това сякаш продължи до безкрайност. После Двоен блъф излезе напред, с една глава, с половин дължина, с цяла дължина и скоростта му все повече и повече се увеличаваше. Накрая на финала беше цели две дължини пред коня на Дърнъм.

— О, Бърк, той спечели! Успя! — Ерин не можеше да си намери място от радост. Скочи и се хвърли в прегръдките на мъжа си. — Той е най-красивият жребец, който някога се е раждал, нали? Толкова съм горда с теб!

— Не съм бягал аз.

Тя погали леко бузата му.

— Напротив, ти бяга заедно с него.

— Може би — промърмори Бърк и целуна върха на нослето ѝ. Продължаваше да наблюдава как жокеят води коня за последната почетна обиколка.

— Ще дойдеш ли с мен, за победната обиколка?

— Мисля, че да. — Хората наоколо ги поздравяваха и въпреки че приемаше поздравите им, Ерин си представяше как ще застане до Бърк, когато го награждават.

Ръцете ѝ още го прегръщаха, когато обявиха победителя. Гордостта на Чарли. Двоен блъф се дисквалифицираше.

— Как така? Какво значи това?

— Сега ще разберем — кратко отговори Бърк. Наоколо започна да се чува мърморене, подмятания, шушукане.

— Но те не могат да кажат, че не е победил! Та нали всички го видяхме с очите си! За Бога! Той беше пръв. Сигурно има някаква грешка.

— Чакай тук — нареди ѝ той и се запъти към клетката, където бе Двоен блъф.

Ерин видя един плешив мъж да говори с Бърк, после дойдоха още двама. Изглеждаха много важни и официални. Плешивият говореше спокойно, като показваше ту коня, ту някакво парче хартия. Докато той говореше, треньорът и жокеят викаха, ръкомахаха. Ала Бърк остана спокоен, студен. Само стоеше и слушаше с каменно лице.

Ерин почувства, че ѝ става много горещо, затова се премести на сянка. Беше станала някаква грешка, повтаряше си тя, като свали шапката си и започна да си вее с нея. Никой не можеше да вземе на Бърк това, което заслужаваше, което бе спечелил и от което се нуждаеше.

— Какво става? — попита го Ерин, когато той се завърна.

— Амфетамини. Някой е дал на коня стимуланти.

— Какво е това? Дрога? Но това е направо смешно! Защо ще го прави?

— Защото иска да загубя. — Очите му бяха присвити като цепки, докато гледаше към конете. — Някой много иска аз да загубя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти какво си мислиш, че ще ме изпратиш вкъщи ли? Аз да не съм пакет, който може да бъде опакован и изпратен по пощата? — викаше Ерин, докато Бърк мереше нервно разстоянието между дневната и спалнята в апартамента им в хотела. — Не си ми казал нито дума, откакто напуснахме състезанието и сега ми заявяваш, че ме изпращаш вкъщи!

— Нямам какво друго да кажа. Поне в този момент.

— Няма какво да кажеш? — Тъй като се измори да го следва и остана без дъх, тя приседна на леглото. — Двоен блъф беше дисквалифициран на най-важното състезание, защото някой му е дал стимуланти. Това е достатъчно за разговор като начало.

— Ала не е твоя работа. — Той измъкна куфара и от гардероба, хвърли го на леглото и го отвори. — Прибирай си багажа.

Ерин успя да запази самообладание и дори остана седнала, но очите ѝ се присвиха.

— Аха, ясно. Това е следващото нещо, което не бива да пипам.

Бърк спря за миг и я погледна. Виждаше, че яростта ѝ кипва. Ала по-добре сега да се ядоса, отколкото да дочака бурите, които щяха да се разразят през следващите дни. Не смяташе, че е човек с особено големи добродетели, но жена си щеше да предпази.

— Може да гледаш на това както искаш. Имам да телефонирам на няколко места. Събирай си багажа, аз ще уредя промяната на полета ти.

— Само една минутка. — Ерин стана и го последва в другата стая. — Уморих се до смърт от твоите заповеди. Почти толкова, колкото и да говоря на гърба ти. Ако не оставиш този телефон, Бърк Логан, ще те удуша с телефонния кабел?

— Ерин, имам страшно много неща да свърша. Така че, не ми пречи с твоите избухвания.

— Избухвания! — Тя сви ръцете си в юмруци и приближи до него. — О, имам новини за теб. Няма повече да ме видиш да избухвам.

А сега седни. — Ерин го хвана и го бутна на стола. — Време е да отпушиш ушите си и да чуеш истината.

Можеше да ѝ се противопостави, разбира се, и да не я слуша. Ала реши да блъфира срещу целия „под“ само с два чифта. Най-бързият начин да я изпрати вкъщи, бе като покаже незаинтересованост.

— Дълго ли ще продължи?

— Колкото е необходимо.

— Тогава ще имаш ли нещо против да си сипя едно питие?

Тя отиде до барчето, взе бутилката уиски и чаша и ги тръсна на масичката пред него.

— На! Пий колкото искаш! Изпий я цялата! Напий се, ако щеш!

— Една чаша ми стига. — Той си сипа два пръста и вдигна чашата като за наздравица. — Казвай, каквото искаш да кажеш, ирландко. Но по-бързо, защото имам да свърша няколко неща преди полета ти.

— Ако ти кажа дори половината от това, което имам да ти казвам, ще дочакаме свети Архангел Гавраил да засвири с тръбата си за Страшния съд. Но ти първо ми отговори, смяташ ли да оставиш нещата така?

Той вдигна чашата си и отпи, като я наблюдаваше.

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че ще се бориш и няма да спреш, докато не откриеш кой го е направил. Сетне мисля, че ще го направиш на пух и прах.

Бърк отпи отново, после остави чашата.

— Почти позна.

— Аз пък няма да си отида вкъщи и да си смуча пръстите, докато ти имаш толкова важна работа тук.

— Точно това ще направиш.

— Да ти е минавало случайно през ума, че мога да ти помогна?

— Не желая помощта ти, нито се нуждая от нея.

— Така е, ти нямаш нужда от никого. — Ерин тръгна из стаята, като искаше да му представи аргументите си пределно ясно. — Всичко, от което се нуждаеш, са няколко наемни слуги, които да се занимават с делата ти, докато ти вървиш по пътя си, необезпокояван от никого и от нищо. Със сигурност нямаш нужда от съпруга, от партньор, от приятели, от никой, който да се грижи за ризите ти или да ти държи ръката, когато си изпаднал в затруднение.

Желанието да скочи и да я сграбчи бе толкова силно, че трябваше да стисне ръце, докато кокалчетата му побеляха. Защото тя не беше права. Ерин грешеше, и то много дълбоко за това, от какво имаше нужда.

— Не се ожених за теб, за да ми переш ризите.

— Да, точно така. Ти се ожени, за да спиш с мен. Знам го много добре, толкова пъти си ми го повтарял. Ала получи повече, отколкото предполагаше, защото аз няма да си отида вкъщи като някоя слаба, поточно слабоумна жена, която не може да се бори с трудностите.

Гордост, помисли си Бърк и едва не се разсмя. И така, винаги на преден план излизаха или неговата, или нейната гордост.

— Никой не подценява твоята смелост и доблест, Ерин. Просто ще ми бъде по-лесно, ако те няма тук, докато имам работа.

— Няма да ти преча. В личностен план аз ще стоя настрана и ти ще си вършиш работата както си знаеш. Но за другите ще бъда тук.

— Вярната и любеща съпруга?

— Какво лошо има?

— Нищо. — Той я загледа. — Приличаше на комета, която всеки момент ще излезе от орбита. — Имаш ли изобщо представа на какво са способни тези хора?

— А защо трябва да имам?

Защо наистина, помисли си Бърк и пресуши чашата. Тя се тревожеше за положението си.

— Добре, тогава, не мога да те кача на самолета насила и да те вържа за седалката. Ала те предупреждавам, че няма да бъде никак забавно.

— Ти ми каза, че ме разбираш, че си ме разгадал още в първия миг, в който си ме видял. И аз ти повярвах. Сега разбирам, че изобщо нищо не си разбрал за мен. — Повече не беше ядосана. Просто всичко ѝ стана безразлично. Защото ако бяха наистина мъж и жена, ако бяха двойка, щяха да могат да говорят, да се борят. Заедно, да вървят заедно. Един до друг, не един срещу друг. — Е, можеш да звъниш. Аз излизам да се разходя.

Но Бърк не вдигна телефона, след като тя излезе. Беше повече от нежеланието му да има някой до себе си, повече от склонността му да оправи всичко сам и както сам си знае. Той искаше Ерин да си отиде вкъщи, за да е далеч от клюките и злословията, от сплетните и

любопитните погледи. Не искаше да бъде част от подозренията, които щяха да паднат върху него и всичко негово.

Тя дори не го попита. Бърк хвана с ръце лицето си и се опита да потуши собствения си гняв. Това не беше като да загубиш кесията си или състезанието. Някой бе взел насила нещо, което бе негово. А Ерин дори не го попита дали той сам не го е направил. Толкова ли сляпо му вярваше, или й беше безразлично как печели? Важното е да печели...

Както и да е. Не можеше да я предпази от сплетните и приказките. А такива щеше да има, знаеше го отлично. След като ги чуеше, щеше сама да поиска да се завърне в „Трите аса“.

Сега обаче трябваше да открие кой си бе омешал шапката с неговата. Бърк остави бутилката и вдигна телефона.

Между надбягването в „Чърчил Даунс“ и голямото дерби имаше една седмица. Ерин направи така, че да присъства на всички квалификации. Държеше главата си високо вдигната, а когато чуеше подмятания или приказки, я вдигаше още по-високо.

Не всички смятаха, че Бърк има пръст в даването на стимуланти на коня. Зад всеки злостен клюкар винаги имаше някой, който да го защити. Единственото, което имаше значение за нея, бе, че той се затвори в себе си. А тя така и не се опита да премине бариерата. Струваше й страшно много усилия да се преструва, че всичко е наред, че са същата безгрижна и щастлива двойка. Напрежението я изморяваше много, още повече, че полагаше всички усилия Бърк да не го забележи.

Той ставаше рано, затова и Ерин ставаше рано. Бърк отиваше на трасето, за да наблюдава сутрешните занимания на Двоен блъф, затова и тя прекарваше сутрините си на трасето. Имаше дни, когато бе толкова изтощена, че искаше да се свие в някой ъгъл и да заспи. Ала имаше надбягвания, обеда и срещи, на които трябваше да присъства. И Ерин присъстваше.

Ерин Макинън Логан нямаше да се скрие в килера, докато преминат неприятностите. Тя щеше да ги посрещне лице в лице, с изправена глава и рамене, и само някой да посмееше да й каже нещо. Беше й трудно, много трудно, защото всеки ден трябваше да се сблъсква с хорското любопитство. Имаше клюки, разбира се, и зловни

усмивчици, и разбиращи погледи. Имаше отместени встрани очи. Имаше и някои, които криеха злобата и злорадството си зад добри маниери.

Ерин се облече много внимателно за вечерното парти в края на седмицата, преди последното състезание: вече беше научила, че добрият външен вид помага на самочувствието. Беше ѝ много трудно да отиде сама, но в последната минута повикаха спешно Бърк по телефона.

Можеше да си остане в хотела, както той ѝ предложи. Наистина, една спокойна вечер, с вечеря в леглото и книга в ръката, бяха точно това, което искаше. Ала това беше страхливо поведение. Това беше предателство спрямо Бърк. Затова тя облече своята синя вечерна рокля и сложи сапфирената огърлица на шията си.

Гостите пиеха коктейли, а Ерин посръбваше сок. Повече от всякога бе благодарна на Пади, че дойде с нея. Той ѝ правеше компания, като поддържаше настроението ѝ с разговори и спомени за Ирландия.

— О, скъпа, каква прекрасна рокля! — Дороти Гейнсфилд приближи като змия. Очите ѝ бяха студени като диамантите на врата ѝ.

— Добър вечер, госпожо Гейнсфилд.

— Доволни ли сте от своята първа седмица на дерби? Нали ви е първата?

— Да, така е. — Ерин вече бе научила отлично едно нещо. Как да се усмихва насила. — Доколкото знам, вие сте ветеран.

— Вярно е. Защо не виждам съпруга ви?

— Нямаше възможност да дойде.

— Това е разбираемо.

Ерин почувства, че Пади понечи да каже нещо, но го стисна за ръката.

— Бърк е зает.

— О, сигурна съм. — Жената се усмихна лицемерно и отпи от шампанското си. — Знаете ли, доста съм изненадана, че ще участва в следващото състезание след онази... Злополука на „Блуграс Стейкс“.

— Съдийската комисия смята, че докато не приключи разследването, нищо конкретно не може да се каже.

— О, не се съмнявам, миличка, нито за секунда. Не е необикновено някой да прибави малко ентузиазъм към кръвта на коня,

за да спечели. Не за пръв път се използва подобен трик. Така падат залозите.

— Бърк не е мошеник.

— Сигурно сте права. — Госпожа Гейнсфилд отново се усмихна. — Освен това, аз не говорех за вашия съпруг... Госпожо Логан. — Доволна от разговора, тя се отдалечи.

— Тази стара крава — започна ядосано Пади. — Ще я направя на парчета.

— Не. — Ерин отново постави ръка на рамото на Пади. — Недей, не си заслужава. Когато Двоен блъф спечели, това ще бъде достатъчно.

Ерин смяташе, че до края на седмицата ще се разбере кой е отговорен за дисквалификацията на коня и облаците над репутацията на Бърк ще се разсеят. Още по-сигурна бе, че когато започне дербито в „Чърчил Даунс“ в неделя, Бърк щеше да спечели онова, което му се полагаше.

И когато всичко това станеше, тя щеше да погледне право в лицето провала на своя брак. Може би съпругът ѝ грешеше, когато каза, че повечето бракове не вървят, защото винаги единият се опитва да промени другия. Сега обаче Ерин знаеше, че ако някой от тях двамата не се променеше, а може би и двамата, техният брак изобщо нямаше да бъде спасен. Той просто нямаше да съществува.

Сега наблюдаваше как Бърк стоеше с треньора край трасето. Беше ранно утро, с онази нежна и крехка светлина, която превръщаше бялото в розово. Въздухът беше студен и донасяше до нея приглушени гласове, ала не и думи. Всичко наоколо беше пусто. Само след двадесет и четири часа щеше да се напълни с хора, секция по секция, ложи и трибуни, докато цялото пространство не се изпълни с тела, така че яйце да хвърлиш, нямаше къде да се счупи. Състезанието продължаваше само няколко минути, но през тези няколко минути всеки квадратен милиметър щеше да бъде изпълнен със страсти, радост, разбити сърца и надежди.

— Каква магия съдържа този час на деня, нали?

— Травис? — Ерин се обърна и обви ръце около раменете на Травис. До този момент не бе осъзнавала колко много ѝ липсва някой близък човек. — О, толкова се радвам да те видя. Но ти не трябва да си тук. — Тя бързо се отдръпна. — Как е Ди? Всичко наред ли е?

— Достатъчно наред, че да ме изгони от къщи. Каза, че така щяла да си почине няколко дни от мен.

— Това са глупости, разбира се, ала съм благодарна и на двама ви. — Ерин погледна през рамо към мъжа си. — Той се нуждае от приятел. Сега.

— А ти?

Тя се разсмя нервно и бързо и поклати глава.

— О, мисля, че няма нужда от мен.

— Не вярвам, ала не това исках да те питам. Ти как си?

— Достатъчно твърда да премина през няколко неприятни момента.

— И доста бледа — промърмори Травис и вдигна брадичката ѝ. — Дори прекалено бледа.

— Много съм добре. Наистина. Може би ми трябва малко повече сън. Това е всичко. — В този момент залитна. Травис я хвана и сложи да седне на стола.

— Сега ще доведе Бърк!

— Не! — Ерин го хвана за ръката и го задържа. — Ще се оправя само след секунда. Просто трябва да затворя за малко очи.

— Ерин, ако си болна...

— Не съм болна — разсмя се тя и сложи ръка на корема си, където малкото бебе растеше с всяка минута. — Обещавам ти! Наистина нищо ми няма.

Травис вдигна разбиращо вежди.

— Моите поздравления тогава — и се засмя.

Ерин отвори очи.

— Много си проникателен.

— Случвало ми се е вече няколко пъти. — Той погали ръката ѝ, докато тя възвърна цвета на лицето си. — А как гледа Бърк на това?

— Той не знае. — Ерин се изправи и с облекчение видя, че Бърк все още стои с гръб към тях. — Има си достатъчно много неприятности сега.

— Не мислиш ли, че това може да оправи нещата?

— Не. — Тя въздъхна и погледна отново Травис. — Не мисля, защото не съм сигурна, че изобщо иска да има деца. А точно сега той не иска нищо друго от мен, освен да го оставя на мира.

— Ти не го разбираш.

— Ти си му приятел.

— И твой също.

— Тогава стой до него, докато всичко това свърши. Аз ще му кажа за бебето, когато му дойде времето.

— Добре. Ако обещаеш да се грижиш повече за себе си.

Ерин се усмихна и го целуна по бузата.

— Вдругиден ще си легна и ще спя цяла седмица.

— Травис! — Бърк прескочи металната ограда. — Не очаквах да те видя тук!

— Не обичам да пропускам дерби. Как вървят нещата?

Бърк погледна през рамо към мястото, където конят се разхождаше.

— Жребецът е във върховна форма. Смея да кажа, че и двамата сме готови да оправим кашата, която някой ни надроби.

— Как върви разследването?

— Бавно. — Беше истина, поне относно официалното разследване. Сега, когато Травис беше тук, имаше до себе си приятел, на когото да разкаже и който да чуе неговите подозрения и теория. Въпреки че беше с тъмни слънчеви очила, Ерин забеляза, че я гледа. Като кимна разбиращо с глава, тя стана.

— Ще ви оставя сами. Сигурно имате да си казвате много неща.

— Ерин се тревожи за теб — промърмори Травис, след като тя се отдалечи.

— Предпочитам да не го прави. Предпочитам да се беше върнала в „Трите аса“, докато бурята се размине.

— Ако си искал кротка и послушна жена, да не беше си вземал ирландка.

Бърк извади пура и я запали.

— Колко пъти ти е идвало да удушиш Ди?

— Кога? През последните седем години или през последната седмица?

За пръв път от много дни насам Бърк се усмихна.

— Няма значение. Моля те, направи ми услуга. Наглеждай я. Струва ми се, че не се чувства много добре.

— Защо не поговориш с нея?

— Не съм много силен в приказките. Искам да я вземеш утре със себе си, когато се връщаш у дома.

— А ти няма ли да се върнеш?
— Може би ще остана още няколко дни в Кентъки.
— Имаш ли нещо наум?
— Само предположения. — Той дръпна от пурата и издуха дима.
— Проблемът е, че комисията иска доказателства.
— Искаш ли да говорим за това?
Бърк се поколеба, но само защото все още не беше свикнал да споделя мислите си с друг.
— Да. Имам няколко минути.

Ерин не беше сигурна защо почувства необходимост да се разходи, ала тръгна, без да се замисли, към конюшните. Може би ако докажеше сама на себе си, че повече не се страхува, Бърк щеше да започне да ѝ вярва. Беше посрещнала клюките, сплетните, подмятанията, без да ѝ мигне окото, беше останала непоколебима срещу зложелателите. Но имаше още нещо, което трябваше да преодолее. Един страх, който все още я измъчваше. И тя трябваше да се справи. Щеше да го направи. А след това, утре, щеше да тръгне заедно с Бърк и победителя в състезанието за почетната обиколка, без да трепери от ужас.

Няколко метра преди конюшната Ерин спря, за да си повтори още веднъж. Нямахте от какво да се страхува. Беше глупаво да трепери за нещо, което се бе случило преди толкова време. Всъщност винаги бе живяла, заобиколена от животни. А сега, след като се ожени за Бърк, щеше да продължи да живее с животни. И детето им... Тя сложи ръка на корема си. Нейното дете нямаше да се страхува от своето наследство.

Трябваше да влезе сама. А утре, колкото и Бърк да не искаше, щеше да тръгне до него.

Ерин приближи. В ноздрите я удариха миризмите — на слама, на фураж, на коне и пот. Звуците — потрепването на копита по бетонния под, пръхтенето. Трябваше да бъде спокойна и да влезе, като не забравя, че всяка крачка я приближава към преодоляването на страха.

Светлината рязко се промени, когато влезе в конюшната. Беше сумрачно, някак топло и сладко, и се долавяше миризмата на кожа.

Повечето от конете вече бяха прибрани и конегледачите бяха приготвили храната им, преди да дойде времето да ги чистят, решат и подготвят за състезанието.

Беше избрала правилно най-спокойния час на деня. Просто трябва да докосна кон, каза си тя. Вратата зад нея се затвори. Трябва да сложа ръка върху него, така, както направих с жребчето.

Пръстите ѝ леко трепереха, ала Ерин смело ги сложи върху гърба на коня. Жребецът я погледна и тя се отдръпна назад.

— Трябва да го направя — промърмори сама на себе си Ерин и отново сложи ръка върху гърба му. Дланта ѝ беше мокра от пот, но не помръдна. Почувства трепета на победата.

Прекрасен кон, помисли си тя, като започна да го гали по кожата. Беше жребецът на Пентъл. Познаваше го и го бе виждала в състезанията.

— Ето, това е — каза си с въздишка Ерин. — Не е толкова страшно. Направих го. Сърцето ми трепери, но нали съм тук.

Да, тук съм, повтори си тя и ще идвам всеки ден. И всеки път ще бъде все по-лесно и по-лесно.

Отдръпна ръката си и отново я сложи. Наистина беше по-лесно. Точно така щеше да успее да преодолее и студенината в отношенията си с Бърк. Нямаше намерение да преживее живота си страхливо и нещастно само защото мъжът ѝ бе упорито магаре и не искаше да приеме и разбере любовта и поддръжката ѝ. Той можеше да продължи да живее живота си както иска, ала Ерин щеше да постигне някои промени. И то много скоро.

Когато чу гласовете, уплашено дръпна ръка. Не искаше никой от конегледачите да открие, че бе тук. А и не можеше да се скрие в клетката, защото все още не беше сигурна, че може да остане сама с коня.

Тя избърса мократа си ръка в панталоните и нагласи една любезна усмивка на устните си.

Тъкмо понечи да излезе от сянката, когато тонът на гласовете я спря. Бяха сърдити, въпреки че не се караха. В единия се долавяше леко объркване и несигурност. Ерин успя да разпознае другия глас.

— Ако искаш да си получиш парите, ще намериш начин.

— Казвам ти, че конят нито за минутка не остава сам. Логан е непрекъснато с него, все едно, че е някаква скъпоценност от короната

на английската кралица.

Ерин зяпна от изненада. После се отдръпна назад, скри се в сенките на ъгъла и се заслуша.

— Имаш да вършиш работа, за която ти е платено царски. Ако не можеш да се добереш до коня, добери се до краката му. Искам утре той да не участва в състезанието.

— Нямам намерение да го троя и се уморих да поемам рискове.

— Когато му даде хиподерматик, нямаше угризения. И когато си получи десетте процента от победата на „Блуграс Стейкс“ също.

— Амфетамини е едно нещо, цианиди съвсем друго. Конят ще умре и Логан няма да се спре пред нищо, докато не открие кой го е направил. Не искам това да съм аз.

— Тогава използвай наркотици. — Гласът бе нетърпелив и категоричен. Ерин инстинктивно сви ръце в юмруци. — Не ме интересува, но ще намериш начин или няма да получиш нито стотинка. Ако жребецът отново бъде дисквалифициран на дербито, ще бъде изключен за целия сезон. Ясно? Искам това състезание да е мое.

Ерин пък искаше да бъде при Бърк. Ала трябваше да остане тихо и неподвижно, докато те отминат. Обаче късметът не беше на нейна страна. Двете фигури се появиха на вратата на конюшнията, затова тя изправи рамене и се отправи към тях. Беше като хазартна игра и се надяваше да се хванат на блъфа.

— Добър ден, господин Дърнъм — изкриви устни в усмивка Ерин, когато видя шока в очите му. След това погледна конегледача. Беше новото момче, което треньорът на Бърк бе наел преди известно време.

— Госпожо Логан? — Дърнъм ѝ се усмихна в отговор, но личеше, че вече пресмята бързо на ум. — Не ви видях в конюшнията.

— Влязох да видя конкурентите. Бързам, че Бърк ме чака.

— Не мисля точно така. — Той я хвана за ръката, когато тя направи опит да ги подмине. Тъй като почти очакваше подобно действие, Ерин едва не извика. С неочаквана бързина ръката на Дърнъм запуши устата ѝ.

— Мили Боже, какво правите? — извика конегледачът. — Логан ще ви отреже главата.

— Но преди това ще отреже твоята, ако малката му женичка стигне до него и му разкаже какво е чула. А тя сигурно е чула всичко,

идиот такъв! — Тъй като Ерин се извиваше и мъчеше да се освободи, той я тикна в ръцете на момчето. — Я дръж! По-здраво. А аз ще помисля.

— Трябва да се махаме колкото може по-скоро! Ако някой влезе...

— Млъквай! Затвори си устата, глупак такъв! — Лицето на Дърнъм беше обсипано с капчици пот. Той извади бяла носна кърпа и го избърса. Беше отчаян човек, затова вземаше отчаяни решения. Сега трябваше да вземе едно такова.

— Ще я затворим във фургона, докато мине състезанието. Дотогава все ще измисля нещо друго. — Сгъна кърпата и завърза устата ѝ. След това взе от врата на конегледача друга кърпа и завърза очите ѝ. — Намери някакво въже, трябва да вържем ръцете и краката ѝ.

Ерин се опитваше да се бори, ала силите я напуснаха. Измъкна сватбената си халка от ръката и я пусна на земята. После почувства как въжетата се стягат около китките ѝ, а самата нея я увиват в одеяло.

Почувства, че я вдигат и носят, но не можеше да произнесе нито звук. Което бе най-лошото, колкото повече мърдаше, толкова повече се затягаха възлите. Чу отварянето на някаква врата, после я вдигнаха и поставиха да седне на твърдо. Земя или под?

— Какво, по дяволите, ще правим с нея? — попита конегледачът. — В мига, в който я пуснем, тя ще проговори.

— Значи няма да я пускаме. — Дърнъм се облегна на стената на фургона и обърса потта с ръкав. Всичко трябваше да върви по начертания път. Така ѝ било писано. Той бе отишъл твърде далеч, беше рискувал прекалено много, че да се остави на една жена да го провали.

— Няма да участвам в убийството на жена.

Дърнъм свали ръка и погледна конегледача.

— Ти се погрижи за коня. Жената остави на мен.

Значи щяха да я убият. Ерин се опита да свали одеялото от лицето си, когато ги чу да излизат и затварят вратата зад себе си. Въпреки че Дърнъм обеща на конегледача, че няма да ѝ стори нищо лошо, тя знаеше, че ще я убие. Това, което го бе накарало да стигне дотук, нямаше да му попречи да се спре пред каквито и да било препятствия.

Бебето! Със стенание Ерин започна да върти ръце и да се бори с възето. Господи, Света Богородице! Тя трябваше да спаси детето си! И Бърк.

Обзе я невъобразима паника. За миг загуби напълно възможността си да мисли. Преди да успее да възвърне самообладанието си, ръцете ѝ вече бяха изранени, а раменете натъртени. Остана да лежи върху пода на фургона в тъмнината. Опита се да мисли. Ако можеше да се изправи по някакъв начин и да стигне до вратата, може би щеше да успее да я отвори. Започна да се придвижва мъчително и бавно, като мърдаше несръчно и се подпираше на стената. След това се опита да се изправи на колене. Цялата бе мокра от пот, когато успя да го направи. Като се подпираше с гърба си към стената, Ерин продължи да се плъзга по нея, опипвайки я с ръце.

Беше съвсем мокра, когато намери дръжката. Трябваше да се повдигне на пръсти, за да я хване. Беше заключено. Естествено.

Тя с мъка задържа сълзите, които напиреха в очите ѝ. Разбира се, че ще бъде заключено. Какво си въобразяваше всъщност? Дърнъм може да беше грубиян, ала не беше глупак. Ерин се опита да блъска по вратата с надеждата, че ще привлече вниманието на някой, но беше много здраво вързана и не бе възможно да чука силно. Отново се свлече на пода и, като се опита да не се поддава на паниката и да не мисли за болката, започна да се мъчи да отвърже ръцете си.

— Виждал ли си Ерин?

Травис продължи да масажира крака на жребеца, ала вдигна очи към Бърк.

— От сутринта не съм. Реших, че се е върнала в хотела.

— Може би. Сигурно е взела такси. — Беше логично, реши Бърк. Но защо имаше това лошо предчувствие и стомахът му се свиваше като от болка? — Дойдохме заедно. Тя обикновено ме изчаква.

— Изглеждаше малко уморена — отвърна Травис. — Може да се е върнала, за да си почине.

— Да-а. — Нямаше защо да се притеснява. Сигурно в момента Ерин се излежаваше в горещата вана и мислеше какво да облече на тазвечерното парти. — Ще отида да проверя.

— Попитай я дали ще се смили над един самотен мъж и дали ще изиграе няколко танца с мен?

— Разбира се.

— Бърк?

— Да?

— Какво има?

— Нищо. — Ръцете му бяха леденостудени. — Ще те видя след няколко часа.

Ръцете му останаха ледени, докато караше към хотела. Не беше в стила на Ерин да си тръгне, без да се обади. Обаче напоследък двамата не си говореха много. Той беше виновен, помисли си Бърк и сви рамене. Не се чувстваше спокоен, когато тя бе наблизко. И му беше много мъчно, когато я виждаше как се свива под ударите на зложелателите и клюките, които се сипеха отвсякъде.

Ако не беше толкова упорита да поддържа общественото си положение... Но пък това бе едно от нещата, които ѝ обеща, когато се ожени за нея. Беше ѝ благодарен, че остана с него, независимо по какви причини. Ала заедно с благодарността се промъкваша чувство на вина и на отговорност.

Не искаше да поема отговорност точно сега. Може би щеше да бъде най-просто и лесно да обърне колата на запад и да подкара натам. Да зарече всичко и да започне отначало, както бе правил много пъти досега. Нищо не бе в състояние да го върне назад. Тогава. Сега обаче беше различно. Тогава не съществуваше Ерин. Сега тя беше тук.

След като състезанието и скандалът приключеха, щяха да седнат и да говорят. Трябваше да изяснят нещата. Трябваше да поправят правилата. Може би след като всичко свършеше, щеше да ѝ разкаже за миналото си. Може би. За това как и къде бе израснал, за нещата, които бе видял в живота си. Щеше да бъде по-добре, ако можеше да излее душата си и да я остави, ако иска да си отиде. После щеше да чака.

Никога не бе мислил за миналото си като за нещо, от което да се срамува. Ала тя го накара да погледне назад по различен начин. И онова, което видя, не му хареса особено много.

Когато стигна до хотела, настроението му продължи да е отвратително. Знаеше, че бе безсмислено и смешно да ѝ се сърди, че си бе тръгнала, без да се обади, след като той самият бе настоявал тя да си върви. Но, дяволите да я вземат, беше станал зависим от нея! Дните

бяха по-леки, когато Ерин бе наоколо и можеше да я види. Никога не беше чувствал подобно нещо.

Докато стигна до апартамента, вече беше готов за битка. От много дълго време бяха все внимателни и любезни. Този път беше решил да се скара, а тя, ако искаше, можеше да му го върне. После щяха да оправят нещата в леглото.

— Ерин? — Бърк тръшна вратата, — ала не бе стигнал и до средата на стаята, когато осъзна, че я няма. И ръцете му отново изстинаха.

Като ругаеше, отиде в спалнята. Нима го беше напуснала? Наистина беше я отблъсквал толкова време, че твърде възможно бе да бе направила тази последна крачка. Но той не искаше да я загуби! Това откритие го накара да се разтрепери, докато отваряше вратата на гардероба. Не, не искаше да я загуби, така, както не можеше да си представи живота без нея.

Въздъхна от облекчение, когато видя, че дрехите ѝ бяха вътре.

Значи е отишла да пазарува. Или да си направи прическа. Ала тези мисли изобщо не успокоиха тревогите му.

След около тридесет минути телефонът иззвъня. Бърк го грабна, готов да ѝ се накара независимо от обясненията, които щеше да му даде.

— Бърк, аз съм, Травис.

— Да?

— Ерин в хотела ли е?

— Не. — И устата му пресъхна. — Защо?

— Лойд Пентъл току-що ми донесе халката ѝ. Намерил я на земята в конюшните.

— Какво! В конюшните ли каза? — Бърк приседна на стола. — Това е невъзможно. Тя не ходи там. Страхува се от конете.

— Бърк! — Травис се мъчеше да запази гласа си спокоен. — Връщала ли се е изобщо в хотела?

— Не. Искам да говоря с Пентъл.

— Вече го направих. Не е виждал Ерин. Бърк, мисля, че трябва да се обадиш на полицията.

Ерин загуби представа за времето. В един момент реши, че възетата са доста разхлабени, но осъзна, че това бе само плод на желанието ѝ. Китките я боляха много. Беше се натъртила и цялото тяло я болеше от паданията, докато се бе опитвала да се изправи и да се придвижи. Но при тези падания се сети, че може да навреди с нещо на бебето, затова спря да прави опити. От време на време преставаше да мисли за всичко, освен за Бърк. Сякаш с това можеше да го накара да я намери.

Дали беше открил, че я няма? Дали се тревожеше? Колко време трябваше да мине, за да започне да я търси? Дали изобщо щеше да се тревожи? Тя се моли, после се унесе в дрямка и сънува първо Ирландия, после фермата. Защо толкова много бе искала да напусне нещо толкова красиво, сигурно и безопасно? После сънува Бърк и знаеше, че част от отговора се съдържа в него. Защото тя искаше да замине с него.

— Госпожо Логан?

Цялата подскочи, когато нечия ръка я докосна по рамото. Някой отвърза кърпата от очите ѝ, Ерин премига, докато фокусира зрението си. В полумрака успя да различи лицето на конегледача и паниката я заля отново. Беше се върнал да я убие. Нея и бебето.

— Донесох ви малко храна. Обещайте да не викате. Дърнъм ще ме пречука, ако разбере, че съм дошъл. Обещайте, че няма да викате, и ще ви сваля кърпата от устата, за да ядете. Ако обаче викате, ще ви я запуша отново.

Ерин кимна и пое дълбоко въздух, когато устата ѝ бе свободна. Не беше лесно да потисне инстинктивното си желание да извика, ала само мисълта за парцала, който пак щеше да се озове в устата ѝ, я спря.

— Моля ви, защо го направихте? Ако искате пари, ще ги получите. Знаете, че мъжът ми е богат.

— Не е само това. Много по-сериозно е. — Той ѝ подаде сандвича. — Хапнете нещо или ще се разболеете.

— Какво значение има? — Само миризмата на месото накара стомаха ѝ да се преобърне. — Нали и без това ще ме убие?

— А, без мен! Няма да участвам в това — отвърна конегледачът и тя видя в очите му страх, объркване и паника. Горната му устна се

покри с пот. И той беше уплашен колкото нея. Ако можеше да се възползва от това, може би имаше някакъв шанс.

— Знаете какво се готви да направи Дърнъм. Няма да ме пусне жива.

— Той само иска да спечели състезанието. Това е всичко. Трябва да спечели. Забъркал се е в разни финансови машинации, има парични проблеми и конюшните му не вървят добре. Неговият Чарлис прайд е добър кон, но Двоен блъф е по-добър. Затова ме накара да се хвана на работа в „Трите аса“, че да държа нещата под око и да се погрижа вашият кон да загуби. Е, това е — завърши конегледачът и загледа виновно и смутено встрани. Винаги говореше много, когато бе нервен. Освен това трябваше да пийне нещо. Умираще от желание за няколко уискита. Устата му бе пресъхнала и горчеше. — Само трябваше да попреча на коня да спечели. Това искаше Дърнъм. Нали разбирате, въпрос на бизнес. Само бизнес, нищо друго.

— Вие говорите за коне. Аз говоря за убийство.

— Не искам да чувам тази дума. Аз няма да направя нищо. Сега яжте!

— Господин... Извинете не зная името ви.

— Бърли, Том Бърли, госпожо. — И докосна края на шапката си като учтив джентълмен, което едва не я разсмя.

— Господин Бърли, моля ви да пощадите живота ми. И не само моя. Живота на бебето, което нося. Не му позволявайте да убие бебето ми! Сега ще бъдете виновен само за коня. Ала това, което Дърнъм се кани да направи, е убийство. Убийство на едно невинно дете.

— Не искам да чувам нито дума повече! — Гласът му бе твърд, но ръцете му трепереха, когато завързваше отново кърпата около устата ѝ. Повече не му се пиеше, вече искаше да се натряска до безпаметност. Понечи да върже и очите ѝ, ала видя погледа ѝ и се поколеба. Нищо нямаше да се промени, ако я оставеше с отворени очи, в края на краищата, каза си конегледачът. Фургонът беше без прозорци, а кабината бе отделена от него с дървена преграда.

— Не искате да ядете. Ваша си работа. Аз бях длъжен да го направя. — Той пхна сандвича в джоба си. Преди да излезе от фургона, мъжът се огледа на две страни. После тръшна вратата, заключи я и Ерин отново остана сама в тъмнината.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бих предпочел да излезете и да потърсите жена ми, лейтенант, вместо да седите тук и да ми задавате глупави въпроси.

Лейтенант Хейлингър приближаваше шестдесетте и след тридесет и седем години служба в полицията смяташе, че е видял какво ли не, и чул два пъти повече. Със сигурност можеше да се каже, че бе изпитал на гърба си гнева на сърдитите съпрузи. А в момента мъжът пред него беше един много, много сърдит съпруг.

— Господин Логан, имаме отличителните белези на вашата съпруга и няколко от моите хора вече провеждат разследване. — Макар пурата на Бърк да му пречеше, той не направи забележка. — Искам само да ми помогнете да уточним нещата. Това ще ни даде повече шансове да открием жена ви.

— Вече ви казах, че Ерин не се е връщала в хотела. Никой не я е виждал от днес сутринта, а халката ѝ бе намерена край конюшните на „Чърчил Даунс“.

— Ако смея да отбележа, някои хора са доста небрежни към скъпоценностите си, господин Логан.

Някои хора! Какво, по дяволите, му влизаше в работата дали някои хора са небрежни! В момента говореха за Ерин. За неговата Ерин. И къде беше тя? Бърк погледна отново лейтенант Хейлингър и рече:

— Не и Ерин. И не точно брачната си халка.

— Ъ-хъ. — Лейтенантът си отбеляза нещо в бележника. — Господин Логан, понякога подобни неща стават вследствие на най-просто недоразумение. — Мога да напиша цял роман на тази тема, помисли си Хейлингър. — Случайно да сте се карали тази сутрин?

— Не.

— Възможно ли е тя да е наела кола и да е решила да се поразходи малко? Сама.

— Това е направо смешно. — Бърк погледна Травис, който му подаде чаша кафе. Той я пое, но не отпи, а я остави встрани. — Ако

искаше да излезе на разходка, щеше да вземе колата, която вече сме наели. Щеше да ми каже, че излиза, и щеше да се е върнала още преди два часа. Тази вечер имаме планирано излизане.

Всъщност и аз имах планове, помисли си лейтенантът. Беше намислил да прекара една хубава спокойна вечер с жена си. Да си направи гореща вана на краката. Те ужасно го боляха. Той размърда уморените си пръсти в обувките.

— Седмицата беше много натоварена. Сигурно се е объркала.

— Ерин е най-разумния човек, който познавам. Ако не е тук, това означава, че е възпрепятствана. Не може да дойде. — Със свито сърце Бърк се сети за обажданията си до болницата. — Значи някой ѝ пречи.

— Господин Логан, когато някой е отвлечен, обикновено похитителите се обаждат и предупреждават по телефона. Вие сте богат човек. Обаче ми казахте, че никой не ви е поискал откуп.

— Така е. Никой. — Всеки път, когато телефонът звъннеше, Бърк се обливаше в пот. — Вижте, лейтенант, казах всичко, което знам. И съм ужасно ядосан, защото разпитвате мен, сякаш аз съм отвлякъл Ерин. Тъпчем на едно и също място, вместо да отидете да си гледате работата. Аз също бих отишъл да си гледам моята, ала мисля, че е по-важно да остана тук и...

И какво? Да чака. Да чака до безкрайност. Хейлингър погледна бележките си. Беше слаб, с малки крака и спокоен глас. Той приемаше външния си вид толкова сериозно, колкото и работата си. Възхищаваше се на скъпите обувки на Бърк, но не и на нервността и нетърпението му.

— Господин Логан, вие имайте, доколкото знам, неприятности на „Блуграс Стейкс“. Как ги прие съпругата ви?

— Беше разстроена, естествено. — Бърк загаси пурата си и стана.

— Толкова разстроена, че би пожелала да избегне досадните компании тази вечер и утре? Толкова разстроена, че да реши да изчезне от тях и от вас?

В очите на Бърк имаше гняв и заплаха, когато се обърна и погледна лейтенанта.

— Ерин не би избягала от нищо и от никого. Всъщност аз исках да я изпратя вкъщи, докато тази каша се оправи. Ала тя отказа категорично. Настоя да остане и да присъства.

— Вие сте щастливец.

— Знам. А сега защо не тръгнете да търсите жена ми?

Хейлингър отново си отбеляза нещо в бележника и се обърна към Травис.

— Господин Грант, вие сте последният човек, с когото госпожа Логан е говорила тази сутрин. Нали така? Какво беше настроението ѝ?

— Беше неспокойна. Тревожеше се за състезанието, за Бърк. Малко уморена. Каза ми, че ще спи цяла седмица след края на дербито. Последното нещо, което мислеше, бе да изчезне точно преди състезанието и да изостави съпруга си. Изключено. Та те са женени едва от няколко седмици. Освен това тя много го обича.

— Ъ-хъ — изсумтя отново лейтенантът. — Брачната ѝ халка бе открита в конюшните. Вие ми казахте, че жена ви не стъпва в конюшните, господин Логан. Но все пак е била видяна тази сутрин да върви към тях.

— Може би, за да докаже нещо на себе си. Не знам, не съм сигурен. — Търпението му се изчерпваше с всяка секунда. Ако го бе почакала да отидат заедно, ако го бе помолила да отиде с нея... Той беше виновен, защото се бе държал така, че Ерин бе престанала да го моли за каквото и да било.

— В какъв смисъл?

— Моля?

Търпението бе неразделна част от работата на Хейлингър.

— Казахте, че може да е влязла в конюшните, за да си докаже нещо, на себе си.

— Преди няколко години Ерин е била блъсната от кон и се страхуваше до смърт от конете. През последните седмици се опита да преодолее този страх.

По дяволите, какво значение имаше дали е влязла, или не в проклетите конюшни? Важното е, че сега я нямаше.

— На мен ми трябва всички детайли, господин Логан.

Когато телефонът иззвъня. Бърк подскочи. Лицето му беше сиво и очите пълни с напрежение.

— Да? — След което подаде слушалката на Хейлингър. — За вас е.

— Те ще я намерят, Бърк. — Травис докосна рамото му. — Повярвай ми, сигурен съм.

— Нещо не е наред. Имам лошо предчувствие. — Беше вътре в него. След първоначалната паника, след първия страх, почувства със сигурност, че се бе случило нещо много лошо. — Ако не я открият бързо, ще стане късно. Трябва да излезе. Ще останеш ли, за всеки случай, ако някой се обади?

— Разбира се.

Хейлингър проследи с поглед Бърк, който излезе от стаята, и даде знак на един от своите хора да го последва.

Сигурно беше заспала и бе сънувала кошмар. Събуди се цялата обляна в пот и тръпнеща от студ. Прошепна името на Бърк и се опита да се раздвижи, ала не можа да помръдне. Не, не беше сън, осъзна Ерин, като затвори очи и си пое дълбоко дъх, за да потисне надигащата се вълна от паника. О, Господи!

От колко време беше тук? Сигурно щяха да я оставят, докато полудее или докато умре от глад.

Не, няма да полудее! Ще мисли за Бърк.

Ерин затвори очи и си спомни как той лежеше до нея през нощта, а луната влизаше през прозорците. Спомни си топлото му тяло до своето. Спомни си целувките му, ласките му, които разтапяха костите, мозъка и плътта ѝ. Можеше да почувства вкуса му. Дори сега можеше да почувства ръката му, която преминава по лицето ѝ и се заравя в косите ѝ.

Той имаше толкова красиви ръце! Силни, и твърди, и неподозирани нежни. Те винаги бяха стабилни, сигурни. Понякога, нощем, тя посягаше и намираще ръката му, слагаше я на бузата си и така заспиваше. Бърк дори не я усещаше.

Ако се съсредоточеше повече, можеше дори и сега да почувства ръката му на бузата си. И да я държи там колкото си иска.

Когато очите ѝ привикнаха към тъмнината, Ерин си представи главата му на възглавницата до себе си. Профилът му беше хубав, с твърда челюст и остри линии на скулите. Тя го харесваше, когато лицето му бе покрито с едва набола брада. Беше ли му го казвала някога? Трябва на всяка цена да му го каже. Ако излезе жива оттук.

Доставяше ѝ удоволствие да го гледа, докато спи. А ако беше внимателна, можеше да се приближи съвсем до него, без да го събуди.

Ароматът на кожата му я замайваше.

Той миришеше така, както трябва да мирише един мъж, без каквито й да било одеколони и дезодоранти. Ерин се приближаваше още повече и ръцете му обвиваха кръста й.

Това бе най-хубавият момент, когато можеше да прошепне, че го обича. Казваше си, че ако чува тези думи в съня си много пъти, хиляди пъти, той ще й повярва.

Тя затвори плътно очи и продължи да мисли само за Бърк. След време отново се унесе в неясни кошмари.

Беше почти три часа през нощта, а Бърк все още седеше на стола до телефона. Беше излязъл за около час и бе отишъл на трасето на състезанието с надеждата, че ще намери там Ерин. Отиде и в конюшните и разпита момчетата и конегледачите.

Зададе им въпросите, които полицията вече им беше задала.

Но нея я нямаше. Никъде. Нито следа.

Той се върна в хотела. Разхожда се нервно от стая в стая, пуши пури. Вече цял час седеше неподвижно на стола и гледаше втренчено телефона.

Травис му предложи да поспи малко, ала Бърк сопнато му отказа. Това му напомни, че в живота му имаше една-единствена личност, която го търпеше. Ако я загубеше...

Не, не биваше да мисли за това. Знаеше, че щастието е изменчиво, че късметът се обръща. Но не и този път. Не и Ерин.

Тя все още не бе получила своя шанс. Може би сбърка, когато я заключи в клетка толкова бързо, когато я взе само за себе си. В нея имаше толкова много живот, толкова енергия. Защо не можеше да се отърве от усещането, че това, което се случи, бе следствие от неговото поведение. Беше негова грешка!

Когато телефонът звънна, Бърк грабна слушалката с две ръце.

— Логан слуша. — Гласът отсреща бе натезал от алкохол, ала думите се разбираха. Сърцето му лудо заби. — Къде е тя?

— Тъъ, не искам неприятности. Да напомпам кончето със стимуланти може, ама други неприятности не искам.

— Кажи ми къде е тя! — Бърк се обърна и видя зад себе си Травис.

— Той ще ме убие, ако разбере, че съм говорил с вас — заваляше думите човекът.

— Само кажи къде е! Другото е моя грижа.

— Във фургона, на трасето. Не знам какво ѝ е направил. Може и да е мъртва вече.

— Кой фургон? Какъв фургон, по дяволите?

— Нямам пръст в тази работа. Не съм я убивал...

Гласът замлъкна и слушалката остана мъртва. Бърк я хвърли и скочи.

— Тя е на трасето. Държат я в някакъв фургон. — Ще се обадя на полицията и веднага идвам.

Бърк караше като луд, без да спазва светофари и ограничения на скоростта. Може вече да е мъртва, каза гласът. Тези думи се блъскаха в главата му и той не забелязваше, че стрелката на скоростомера показваше над двеста. Улиците бяха пуссти. Хората спяха в очакване на утрешното състезание. Някои може би вече бяха заели места на стадиона, за да виждат по-добре.

Бърк се молеше Ерин да спи. А, когато се събудеше, той щеше да бъде там.

Чакълът под гумите се разхвърча, когато паркира край конюшните. Имаше много фургони — на треньорите, на собствениците на коне, които предпочитаха да останат при животните, на конегледачите и помощниците.

Трябваше да открие само един. Тръгна към тях, когато чу зад гърба си стъпки. Сви юмруци и се обърна.

— Спокойно, момче, аз съм — каза Пади. — Травис ми се обади.

Бърк кимна. Дори на лунната светлина се виждаше, че възрастният човек също не бе спал.

— Кой е фургонът на Дърнъм?

— На Дърнъм ли? Травис каза, че не знаеш кой е похитителят.

— Имам предчувствие. Е, кой е фургонът му?

— Големият черен, ей го там. — Пади се обърна, защото чу воя на сирените. — Полицията идва.

Бърк вече бе пред черния фургон.

— Ерин! — Вратата бе заключена. Помисли си, че би могъл да я счупи с голи ръце.

— Дръж това! — Пади му подаде някакъв лост. — Когато Травис ми се обади, си помислих, че може да имаме нужда от оръжие.

Без колебание Бърк започна да чупи вратата, като през цялото време викаше името на Ерин. Искаше тя да знае, че вече е тук. Не можеше да понесе мисълта, че се страхува. Вратата подаде и се отвори. Той грабна лоста като копие и влезе във фургона.

— Ерин?

Никакъв отговор, нито звук. Дали не бе закъснял?

— Ерин, всичко е наред. Аз съм. Дойдох да те взема. — Изруга в тъмнината, спъна се и падна на колене. И тогава я видя, свита на кълбо в ъгъла на фургона, като малко дете.

За секунда стигна до нея. Първо сложи ръце на лицето ѝ. Беше леденостудена.

— Ерин... — Когато очите ѝ се отвориха и клепачите трепнаха, Бърк едва не се разплака от облекчение. — Ерин, тук съм. Всичко е наред. — Но когато посегна към нея, тя простена, като от болка.

— Всичко е наред — прошепна отново той. — Няма да позволя на никой да те нарани. Аз съм, Бърк, скъпа. Всичко е наред.

— Бърк? — Очите ѝ все още бяха пълни със страх, но нали произнесе името му.

— Точно така, аз съм, и дойдох да те взема оттук. — Той я прегърна, като я галеше, докато тя хлипаше. Цялото ѝ тяло трепереше.

Бърк напипа въжетата, с които бе вързана, и започна да ги развързва. Ерин заплака.

— Извинявай. Трябва да ги махна. Не исках да те заболи. Можеш ли да стоиш спокойно?

Тя само обърна лице към стената. Фургонът се разклати. Вътре влязоха няколко полицаи.

— Трябва ми нож — рече Бърк. Отгледа се и зърна лейтенант Хейлингър. — Дайте ми нож и излезте! Тя е уплашена до смърт.

Хейлингър бръкна с едната си ръка в джоба, а с другата даде знак на хората си да излязат.

— Спокойно, момичето ми, всичко свърши. — Чувстваше как тялото ѝ се напруга и тръпне при всяко негово движение да разреже

въжетата. И двамата бяха мокри, когато я вдигна и изправи на крака. — Ще те отведе от тук. Само бъди спокойна.

— Ръцете ми... — Ерин прехапа устни.

— Знам. — Колкото можеше по-внимателно Бърк я взе на ръце. Тя простена и сложи глава на рамото му.

Когато излязоха навън, нощта бе обляна от светлините на полицейските коли.

Ерин стисна очи, защото фаровете я заслепиха. Не можеше да мисли от болка и страх. Опита се да се съсредоточи единствено върху гласа на Бърк. Само той я успокояваше.

— Стойте далеч от нея — бързо каза Бърк, като не сваляше очи от лейтенанта.

— Повиках бърза помощ — обади се Травис и застана между Бърк и полица. — Вече е тук. Пади и аз ще ви последваме с моята кола.

Ерин се остави да я носи. Всичко беше като насън. Светлините продължаваха да я заслепават, имаше ужасно много гласове, ала тя мислеше само за едно нещо. Само за Бърк.

Почувства хлад. Бърк непрекъснато я галеше по главата и не спираше да ѝ говори. Дори сам не знаеше какво казва. Обещания, клетви, глупости. В същото време виждаше засъхналата кръв по китките и белезите по ръцете ѝ.

И мислеше за Дърнъм. Щеше да го убие.

— В конюшната — прошепна Ерин. — Чух ги да говорят за наркотици. За стимулантите, с които са инжектирали коня.

— Няма значение — продължи да гали главата ѝ Бърк.

— В конюшните — повтори тя, а гласът ѝ всеки миг щеше да се скъса. — Не можех да изляза. Опитах се, но те ме видяха.

— Сега си на сигурно място. Само бъди спокойна.

В болницата не му позволиха да остане с нея. Отведеха я с количката, а той остана самотен и безпомощен в коридора.

— Всичко ще се оправи. — Травис сложи успокояващо ръка на рамото му.

Бърк кимна. Докторът в линейката му бе казал същото. Ръцете ѝ бяха изранени. Ала щяха да ги бинтоват и излекуват. И синините щяха

да минат. Обаче никой не знаеше колко е била наранена емоционално неговата Ерин.

— Остани с нея. Имам да свърша една работа.

— Бърк, ще бъде по-добре да останеш тук. И за Ерин, и за теб.

— Ти само остани с нея — повтори мрачно Бърк и премина с твърда крачка през голямата стъклена врата.

Опита се да запази спокойствие, докато караше към фермата на Дърнъм. Кипеше от ярост, но знаеше, че трябва да запази разума си, за да може да мисли. Затова потисна яростта и мозъкът му бе хладен като утринния въздух.

Взе разстоянието за петнадесет, вместо за тридесет минути, както обикновено. Спря пред голямата къща на Дърнъм и се сблъска с лейтенант Хейлингър, който стоеше и изглежда чакаше точно него.

— Тази нощ ми е писано непрекъснато да ви виждам. — Лейтенантът запали една от петте цигари, които си бе определил на ден. Това бе пет пъти повече от това, което позволяваше жена му. — Виждам, че умен мъж като вас вече се е досетил, че Дърнъм е човекът, който е дал на коня стимуланти.

— Познахте. Къде е той?

— На сигурно място. Тази нощ е мой гост. — Хейлингър издуха дима и се подпря на колата на Бърк. Ако горещата вана не помогнеше на краката му, щеше да се наложи да вземе проклетите лекарства. — Знаете ли, понякога и ченгетата имат мозък. Вече бяхме тук и го разпитвахме, когато сте получили известието и сте тръгнали към съпругата си.

— Защо?

— Ами, след като предположих, че изчезването на жена ви е свързано с неприятностите от миналата седмица, трябваше само да открия кой е имал най-много полза от това. И стигнах до Дърнъм. Мисля, че и вие бяхте стигнал до същото заключение.

— Да, ала нямах доказателства.

— Сега вече ги имаме. Човекът изтърва нервите си. Нашето обаждане преля чашата и той започна да действа необмислено. Изпразнил е банковата си сметка или поне онова, което бе останало в нея. Знаехте ли?

— Да, знаех.

— Събра багажа си. Но не можеше да пропусне утрешното състезание. По-точно, днешното — поправи се Хейлингър, като погледна просветляващото небе. — Искаше да спечели. Смешно, как някои хора решават нещо и мислят само за него, без да помислят за последствията. Как е съпругата ви?

— Наранена е. Къде го държите?

— Това е работа на полицията, господин Логан. — Той разгледа със съжаление фасата, преди да го хвърли. — Знам как се чувствате.

— Не, не знаете — прекъсна го рязко Бърк.

Хейлингър кимна бавно.

— Прав сте. И се съмнявам, че ще чуете съвета ми, ала все пак ще ви го кажа. Не се вживявайте в ролята на отмъстител, Логан. — Усмихна се малко тъжно, докато Бърк продължаваше да го гледа убийствено. — Моята работа е да правя разследвания. Направих малко и за вас. Получили сте някой и друг белег от живота. Имали сте и добри, и лоши моменти. Сега смея да кажа, че сте си намерили добра жена и имате шанса да оправите живота си. Не се погубвайте заради някаква си жалка отрепка като Чарли Дърнъм. Той ще загуби много повече от едно състезание. Не е ли достатъчно?

— Не. — Бърк отвори вратата на колата, после се обърна. — Когато и да излезе, след година или след двадесет, ще го убия.

Хейлингър рече с нескрито съжаление в гласа:

— Ще го имам предвид.

Ерин се събуди и се огледа уплашено. Болница. Значи беше в болницата. Обзе я облекчение. Лампата до леглото ѝ все още светеше. Не обичаше да показва слабост, но бе помолила сестрата да не я гаси, въпреки че слънцето вече бе изгряло.

Бърк не беше в стаята. Тя попита за него, ала я заведоха с количка до единична стая и я сложиха да легне, като ѝ обещаха, че той скоро ще дойде. Беше толкова изморена и така ѝ се спеше, че нямаше сили дори да се тревожи.

Искаше Бърк да е тук.

Огледа се. Стаята бе пълна с цветя. Сигурно Травис и Пади ги бяха донесли. Те бяха толкова мили. Но тя искаше Бърк.

Изправи се в леглото. И чак тогава го видя. Стоеше до прозореца с гръб към нея.

Всичко изчезна — страхът, объркването, болката. Остана само удоволствието, че бе тук, при нея.

— Бърк!

Той моментално се обърна. Първата му мисъл бе, че повече не е бледа като призрак и че седи в леглото. Това беше добре. След това си помисли, че ако не беше той, Ерин нямаше да е в болницата. За всичко беше виновен само той.

Тя му протегна ръка, а Бърк едва-едва я пое.

— Изглеждаш по-добре.

— И се чувствам по-добре. Не знаех, че си тук.

— За малко не бях. Искаш ли нещо?

— Да ям. — Ерин се усмихна и отново посегна към ръката му, ала той я скри в джоба си.

— Ще повикам сестрата.

— Бърк! — Тя го спря, когато бе стигнал вече до вратата. — Почакай. Ти не си спал, нали?

— Беше тежка нощ.

Ерин се опита да се усмихне.

— Да, съжалявам.

Очите му потъмняха и той се намръщи.

— Недей. Ще извикам сестрата.

Останала сама, Ерин се облегна на възглавниците. Сигурно все още беше дезориентирана и обърквана. Бърк не можеше да ѝ бъде сърдит. Тя затвори очи с въздишка.

Разбира се, че можеше. Независимо дали беше нейна грешка, или не, Ерин му бе причинила тревоги. Беше объркала нещата. А сега го държеше в болницата в най-важния за него ден.

Вратата се отвори и тя се опита да се усмихне по-весело, въпреки че гласът ѝ все още бе слаб и едва излизаше от гърлото ѝ.

— Трябва да отидем на състезанието. Нямах представа, че е станало толкова късно. Никой ли няма да ми донесе дрехите? Ще бъда готова след десет минути.

— Ти никъде няма да ходиш.

— Не очакваш от мен да пропусна първото дерби в живота си, нали? Знам какво казаха докторите, но...

— Значи знаеш, че няма да ставаш от леглото поне двадесет и четири часа. Не бъди глупава.

Ерин отвори уста да каже нещо, ала я затвори без дума. Нямахше да спори с него. Беше толкова близо до смъртта, а това кара човек да осъзнае, че понякога губи страшно много време в празни спорове.

— Прав си. Ще седя тук и ще гледам телевизия. — Но защо той не идваше при нея? Защо не я прегърнеш? Ерин сви устни, когато Бърк се обърна и отново се загледа през прозореца. — Ти по-добре върви.

— Къде?

— На състезанието, разбира се. Вече е почти обед. Пропуснал си сутрешните гонки.

— Никъде няма да ходя.

Сърцето ѝ подскочи, ала тя поклати глава.

— Не ставай глупав. Не може да пропуснеш най-важното. Достатъчно е, че аз съм принудена да стоя в болницата. Поне ми достави удоволствието да те видя как се качваш на стълбичката на победителя. Тук няма какво да правиш.

Бърк си спомни колко беше безпомощен през нощта.

— Да, предполагам, че е така.

— Ами върви тогава! — повтори Ерин и се насили гласът ѝ да прозвучи жизнерадостно.

— А-ха. — Той скри лицето си в ръце.

— И не искам да те виждам, преди да си си починал.

Тя вдигна лице за целувка, но устните му докоснаха само челото ѝ.

— Ще те видя по-късно.

— Бърк! Ще спечелиш!

Той кимна и затвори вратата зад себе си. Облегна се на стената, неспособен нито да мисли, нито да върви. Не го беше грижа нито за дербито, нито за което и да било състезание. Виждаше единствено пред очите си Ерин, свита на кълбо в ъгъла на фургона.

Сега беше спасена, на сигурно място, усмихваше се и говореше сякаш нищо не е било. Ала белите бинтове по ръцете ѝ му напомняха за всичко.

Страхуваше се да я докосне, страхуваше се да не я нарани. Боеше се да я гледа в очите, защото виждаше страха и ужаса, все още

изписани в тях. Страхуваше се, че ако не я притисне до себе си, тя ще се изплъзне, ще я загуби, както почти я беше загубил преди няколко часа.

Но Ерин настояваше да върви, да отиде на дербито и нямаше никаква нужда от него. Тя искаше той да спечели. Искаше червените рози и купата.

Добре, по дяволите, щеше да ѝ ги даде!

Не осъзнаваше, че е нервна. Ала докато гледаше интервютата и дискусиите по телевизията, пулсът ѝ прескачаше. Когато видя Бърк да излиза от конюшните, Ерин се разсмя и заудря с ръка по възглавницата. Ех, ако можеше да бъде там с него! Но той избягна репортерите и това я разочарова. Искаше да го чуе, да види лицето му на екрана, за да се смеят след това на спомена.

После един репортер разказа историята, започвайки със състезанието на „Блуграс Стейкс“. Стана ѝ много приятно да чуе, че Бърк е извън всякакви подозрения, че репутацията му е напълно възстановена и че Двоен блъф е смятан за фаворит.

Изслуша, като се опита да бъде спокойна, разказа на репортера за отвличането ѝ и за ареста на Дърнъм. Конегледачът бил заловен пиян в обора. Явно не е бил необходим голям натиск, за да разкаже цялата история. Показаха фургона със счупената врата и полицейски бариери около него. Ерин се насили да изгледа всичко. Развесели я изявлението на репортера, че сега госпожа Логан е добре. Той сякаш се опитваше да представи всичко като някакво голямо приключение. Като мистериозен роман — жена в смъртна опасност, злодеят и спасителят. Ерин смръщи нос. Можеше да си представи Бърк като герой, но себе си като жертва — не.

Забрави всички тези мисли в мига, в който видя да извеждат конете на стартовата линия. Видя Двоен блъф, голям и красив. Обявиха имената — Двоен блъф, тригодишен жребец от фермата „Три аса“. Собственик — Бърк и Ерин Логан. Тя се усмихна. Въпреки, че конят си беше на Бърк, ѝ стана страшно приятно да види името си изписано на голямото електронно табло.

Отново се засмя, защото ръцете ѝ се изпотиха от напрежение. Стадионът беше, както и очакваше, препълнен. Камерата показва за миг

лицето на Дороти Гейнсфилд. Ерин ѝ се изплези на екрана и това ѝ достави неимоверно удоволствие.

После камерата спря на лицето на Бърк и тя почти спря да диша.

Изглеждаше много изморен. Измъчен до болка. Ето защо бе така разсеян и отдалечен напоследък. Беше на края на силите си. Когато си починеше и възстановеше, нещата отново щяха да потръгнат.

— Обичам те, Бърк — каза тихо Ерин и притисна буза във възглавницата. — Любовта ми към теб ме спаси.

Сетне на екрана се появиха конете. Беше време за състезанието.

Гръмна музика и тя чу рева на тълпата. Ерин отново почувства желание да скочи и да отиде там. Ако не беше бебето, щеше да пренебрегне забраната на доктора и наистина да го направи. Ала тя се помъчи да остане спокойна.

— Ще отидем на нашето първо дерби заедно — прошепна Ерин и постави ръка на корема си. — Следващата година. И тримата.

Конете тръгнаха и следващите две минути тя не откъсна очи от екрана.

Струваше ѝ се, че Двоен блъф тича като за отмъщение. И вероятно беше така. Вероятно Бърк бе предал част от емоциите си на коня. Сега той летеше като вихър. Когато премина първата половина, Ерин затаи дъх. Знаеше, че жокеят е инструктиран да го задържа през първия километър. Но вече нямаше задръжки. Двоен блъф беше великолепен, ядосан и недостижим. Сякаш самият кон искаше реабилитация и може би отмъщение.

Той направи завоя чисто и бързо. Конят на Травис, Аполо, беше след него. На една дължина. Жребецът на Пентъл, с нов жокей, идеше след тях. А целият стадион беше на крака. Ерин викаше и не можа да спре, дори когато влезе сестрата.

Когато стигна до мрежите, конят засили още повече темпото, дотолкова, че дори гласът на говорителя се изпълни с възхищение. Две дължини, после три, после три и половина. И той премина през финала сякаш беше сам.

— Той е роден победител. — Ерин избърса потните си длани. — Винаги ще бъде пръв!

— Моите поздравления, госпожо Логан. Струва ми се, че току-що получихте най-доброто лекарство.

— Наистина. — Ала пръстите ѝ продължиха да стискат чаршафите, докато не направиха официалните обявления. Представяше си всичко. Тегленето на коня, медицинската проба. Времето спря.

Най-после обявиха резултатите. Двоен блъф беше победителят.

— Това бе победата на Бърк. Той работи толкова упорито и чака този миг толкова дълго. О, как искам да съм с него! — Тя хвана ръката на сестрата и я стисна.

Наблюдаваше Бърк, който заедно с треньора вървеше сред овациите и ръкоплясканията. Защо не се усмихваше, зачуди се Ерин и избърса една сълза.

Видя го да стиска ръката на жокея, но не го чу какво казва.

— Хубав ден за „Трите аса“ — направи коментар репортерът и бутна микрофона под носа на Бърк. — Това е отлична компенсация за дисквалификацията миналата седмица, господин Логан.

— Не точно компенсация. — Бърк потупа жребеца по шията. — Двоен блъф доказва, че е шампион. Доказва вярата ми в момчетата, правилността на обучението и стратегията ни. Ала днешната му победа е посветена на моята жена. Днес той бяга за нея. — Бърк издърпа една роза от венеца, който бе на шията на коня. — А сега моля да ме извините.

— Колко хубаво го каза — прошепна сестрата.

— Да... — Гледайки жокея, който вдигаше купата над главата си, Ерин изведнъж се почувства изгубена и самотна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двамата отлетяха за вкъщи веднага щом Ерин излезе от болницата, но тя не се чувстваше спокойна, нито празнично. Уж всичко беше оправено, репутацията на Бърк бе възстановена, неговият кон спечели дербито, и то с рекорд, тя самата бе спасена. А защо всичко ѝ изглеждаше още по-объркано от преди?

Знаеше, че Бърк може да се държи арогантно и коравосърдечно. Ала не знаеше, че може да бъде студен, дистанциран и чужд. Дори не я докосваше. Всъщност след няколко дни установи, че нарочно я избягва. Лягаше си вечер късно, след нея и ставаше сутрин много рано. Прекарваше повечето време извън къщата. Ерин се опитваше да се успокои, че това бе така, защото бе много зает във връзка със закупуването на втория пристигнал на финала кон след Двоен блъф. Но усещаше, че не бе така.

И тъй като имаше прекалено много време да мисли, тя започна да си спомня думите, които чу в деня на сватбата им от онези три кокошки: „Мъжете лесно се омайват и бързо се отегчават.“

Така ли беше? Той вече отегчен ли бе от нея? Опитвайки се да намери отговора, Ерин се огледа в огледалото. Все още си беше същата. Лицето ѝ поне. Може би имаше малко по-големи сенки под очите, ала това можеше да се обясни с напрежението и умората от последните дни. Тялото ѝ все още бе тънко, въпреки че след няколко седмици сигурно щяха да се появят видими промени.

И какво щеше да стане тогава, запита се тя. Когато му кажеше за бебето, Бърк може би щеше напълно да се откъсне от нея. Не, Бърк никога нямаше да бъде груб към собственото си дете. Нямаше да му обърне гръб. А на нея самата? Ако сега беше отегчен, какво щеше да стане, когато започне да ѝ става лошо и да повръща?

Искаше по-скоро да се промени. Да види, че бебето расте здраво и наддава. Но дали тези промени нямаше да отблъснат Бърк още повече? И как не, след като изобщо не бяха възстановили интимния си

живот! След като физическите промени не можеха да бъдат избегнати, Ерин реши, че трябва да намери нещо, с което да прелъсти Бърк.

И избра виното. Е, тя самата щеше само да се прави, че пие. Ала виното създаваше настроение. После извади свещите и нареди дузина около леглото. Избра същата нощница, с която бе през брачната си нощ. Която я караше да се чувства като булка. Той щеше да я види отново красива, желана. Избра музиката на Шопен, същата, която Бърк бе пуснал през тяхната първа нощ, и си помисли дали той изобщо щеше да си спомни тези неща.

Тази нощ щеше да бъде второто начало. Новото начало. Когато се обичаха, когато телата им отново се слееха, защото те си принадлежаха, щеше да му каже за бебето. После щяха да говорят за бъдещето.

Бърк откри, че му бе по-лесно да се приготви за лягане извън спалнята. Изчакваше Ерин да си легне и чак тогава влизаше в стаята. Това беше лесно. Но да я избягва в леглото беше толкова трудно! Тя лежеше до него сладка и желана, а той се правеше, че е уморен и заспива и че няма никакво желание да я докосне.

Ала това си беше чиста лъжа.

Бърк умираше от желание да бъде с Ерин. Но не знаеше по какъв начин да я спечели отново. Да ѝ даде време и да ѝ предостави шанс. Тя имаше някаква тайна и той виждаше това в очите и. Понякога му идеше да я хване за раменете и здравата да я раздруса, докато не му признаеше всичко. После си спомняше, че едва не я убиха заради него, и не смееше дори пръст да вдигне срещу нея.

Ерин се държеше като идеална съпруга. Никакви изисквания, никакви въпроси, никакви спорове. Точно каквато бе искал преди. Ала сега Бърк искаше да не е такава. Само отново да я има.

Той влезе в спалнята и краката му омекнаха.

— Мислех си, че никога няма да се върнеш — възкликва Ерин и прекоси стаята. — Защо работиш толкова много?

— Защото имам много работа.

— Но на този свят и в този живот и има и други неща, освен коне и състезания.

Бърк посегна и неволно погали косата ѝ.

— Мислех, че вече си легнала.

— Чаках те. — Тя взе ръката му и я сложи на бузата си, като се повдигна на пръсти и го целуна. — Липсваше ми, Бърк. Липсваш ми. Ела. Ела да се любим.

— Не съм приключил за днес.

— Работата може да почака. — Усмивната, Ерин започна да разкопчава ризата му. Беше сигурна, че почувства желанието му. — От дълго време не сме били заедно.

Той усети бинтованите ѝ ръце и това сякаш го стресна.

— Извинявай. Дойдох само да видя как си. Трябва да почиваш.

Тя се отдръпна.

— Не ме ли искаш повече?

Дали я иска? Та той бе полудял от желание!

— Искам да се грижиш за себе си. Това е всичко. Много беди преминаха през главата ти.

— И на теб. Затова се нуждаем от малко време заедно.

— Лягай си — едва продума Бърк и побърза да излезе. Ерин дълго гледа затворената врата, преди да загаси свещите с невидящи очи.

Тя се затвори в офиса и се зарови в колоните с цифри и сметки. Това поне бяха неща, които знаеше и разбираше. Когато събираше две и две знаеше, че има логика и отговор. Животът ѝ с Бърк и самият той не бяха толкова лесни и прости.

Когато Травис се обади, за да съобщи, че Ди е започнала да ражда, Ерин се почувства щастлива не само заради братовчедка си, но и заради себе си. Надраска набързо една бележка на Бърк и я остави на бюрото си. Ако искаше да я намери, щеше да се оправи. Пък ако му беше все едно... То тогава нямаше никакво значение.

Тя много бързо научи нещо важно за брака. Мъжът и жената трябваше да запазят своята самостоятелност. Или казано с най-добри думи, това бе компенсацията за взаимозависимостта. А казано с най-лоши думи, това означаваше просто обикновено съжителство. Бе оцеляла в много трудни ситуации. Щеше да преживее и тази.

Докато караше колата към портата, Ерин огледа къщата си. Какво прекрасно място беше! Беше къщата, в която винаги бе мечтала да живее. Сега тревата бе зелена и цветята пъстрееха. Беше ѝ трудно да повярва, че ето на, най-сетне притежаваше нещо толкова красиво и въпреки това не бе щастлива. Можеше да бъде много повече от покрив,

място за живеене, така, както бракът ѝ с Бърк можеше да бъде много повече от споразумение между двама възрастни.

Бърк се бореше със собствените си мисли, докато вървеше към къщи. Цяла сутрин се бе мъчил да изтрие от съзнанието си спомена за Ерин от предната вечер. Колко беше красива! И колко трудно му бе да си отиде. Вече не бе съвсем сигурен, че постъпва правилно. И беше съвсем сигурен, че повече така не може да продължава. Той се самоубиваше. Беше дошло крайно време да поговорят. Просто и ясно. Не вярваше, че бе способен да издържи повече. Знаеше, че без нея бе безполезен. Как го разбра, не знаеше. Просто беше така.

Първо погледна в офиса ѝ и като откри, че я няма, слезе в хола. Там Роза поливаше цветята. Бърк спря и, както винаги, се почувства неудобно, когато я заварваше да върши домакинска работа.

— Роза, Ерин горе ли е?

Тя го погледна, но продължи да полива.

— Сеньората излезе преди няколко часа.

— Излезе ли? — Обзе го паника, което бе просто смешно. —
Къде отиде?

— Не ми каза.

— Нейната кола ли взе?

— Така мисля. — Бърк изруга, ала Роза го спря.

— Бърк?

— Да?

Тя се усмихна и остави каничката.

— Отново си толкова нетърпелив, както когато беше на десет години.

— Не искам тя да излиза сама.

— Трудно ми е да се правя, че не виждам какво става под носа ми — рече Роза и го погледна укорително. — Твоята съпруга е нещастна. И ти също.

— Ерин си е много добре. За мен не се безпокой.

— Казваше същото и когато се връщаше пребит от умора или от улични негодници.

— Това беше много отдавна.

— Глупаво е да си мислиш, че някой от нас е забравил. За да имаш бъдеще, трябва да помниш миналото.

— Какво искаш, Роза?

Тя направи нещо, което не бе правила, откакто бяха деца. Отиде до него и сложи ръка на лицето му.

— Тя е по-силна, отколкото си мислиш, братко. А ти... Ти си упорито магаре.

— Не съм на десет години, Роза!

— Така е, но тогава беше по-лесно да говоря с теб.

— Никога не съм бил лесен.

— Животът ти не беше лесен. Затова и ти се промени.

— Може би.

— Майка ти би се гордяла с теб. Сигурна съм.

— Тя нямаше късмет. Нито шанс.

— Затова пък ти имаш. И даде от него и на мен.

Бърк направи небрежен жест.

— Дадох ти работа.

— И първия истински дом, който съм имала — добави Роза. — Преди да излезеш, моля те, отговори ми на един въпрос. Защо ме остави тук, Бърк? Искам да знам истината.

Той не искаше да отговаря, ала може би ѝ дължеше истината. Може би я дължеше и на себе си.

— Защото Ерин така пожела.

Роза се усмихна и взе каничката.

— Но тя няма да чака дълго за отговор. Тя е нетърпелива като теб.

— А ти защо остана? — зададе своя въпрос Бърк.

— Защото те обичам. Както и тя те обича. Ако нямаш нищо против, ще откъсна няколко цветя от солариума.

Роза излезе и Бърк се върна отново в офиса на Ерин. За пръв път се запита защо наистина позволи на Роза да остане.

Осигури ѝ работа, запази гордостта ѝ. Ала всъщност тя бе неговата най-близка роднина. Беше му сестра, макар и наполовина. Това бе лесно за възприемане. Е, Роза бе права, когато каза, че Ерин няма да чака толкова дълго за отговор.

Искаше тя да е тук. Можеха да седнат заедно и да поговорят.

Объркан, той местеше неволно разни неща по бюрото ѝ. Беше много подредена и добра счетоводителка. Всичко си беше на мястото, цифрите, наредени като мъниста. Всеки мъж би бил щастлив с подобна

съпруга. Всъщност му идеше да сграбчи всичко и да го изхвърли в коша.

Сметката за доктора го изненада и го накара да се намръщи. Всички разходи по престоя ѝ в болницата в Кентъки трябваше да бъдат изплащани на него. А тази сметка бе на името на Ерин. Учуден и ядосан, Бърк взе бележката с намерение да изплати сумата. Нямаше да остави жена си да плаща подобни сметки. Но адресът на доктора не беше в Кентъки, а тук, в Мериленд. И докторът беше гинеколог.

Гинеколог? Бърк приседна на стола. Думите „тест за бременност“ заиграха пред очите му. Бременна? Ерин беше бременна? Това не можеше да бъде, защото той щеше да знае. Тя щеше да му каже.

Но нали държеше листа пред очите си и там съвсем ясно пишеше: резултат „положителен“. А датата бе от преди месец.

Ерин беше бременна! И не беше му казала. Какво още не беше му казала? Бърк зарови ядосано из бюрото ѝ и тогава намери бележката.

„Бърк, отивам в болницата. Не знам колко ще се забавя.“

Той я загледа с невиждащи очи и почувства как краката му омекват, а кръвта се отдръпва от главата.

— Боже, не проумявам как Ди може да е толкова спокойна!

Пади обърна страницата на списанието, което се правеше, че чете.

— Бебетата не бива да бъдат карани насила да излизат на бял свят.

— Струва ми се, че ще продължи вечно. — Ерин крачеше нервно из чакалнята. Ръцете ѝ бяха мокри от напрежение. — Аз умирам от безпокойство, а тя сякаш отива на разходка в парка.

— Ти раждала ли си? — усмихна се Пади и погледна часовника си, докато Ерин не гледаше в негова страна. — Ди има стаж в тази работа.

Ерин сложи ръка на корема си.

— Така ли беше и първият път? Искам да кажа, че сигурно е пострашно. Оставяш всичко в ръцете на съдбата и вярваш, че ще бъде добре.

— Ди е куражлия момиче.

— Да. — Ерин се помоли дано и тя да бъде такава, когато дойде времето. — Сигурно е чудесно, че Травис е с нея. — Можеше да си го представи как стои до Ди, държи ръката ѝ, говори ѝ, кара я да се смее и да забрави болката. Подкрепа, участие, любов. — Как мислиш, Пади, дали всички мъже правят като него?

Например Бърк? Щеше ли да бъде до нея?

— Мога да кажа, само че когато един мъж обича една жена, както Травис обича моята Ди, в този момент няма да бъде на друго място. Стига, момиче, ще изтъркаш пода!

— Не мога да стоя на едно място. Ще слеза долу и ще купя цветя. Нека да са готови за нея и за бебетата.

— Добра идея.

— Да ти донеса ли чай?

— Може. Ала не се бави много.

Той изчака Ерин да излезе и сам започна да крачи нервно из малката чакалня.

Бърк нахлу в болницата като човек, по петите, на който са всички дяволи от ада.

— Къде е жена ми? — запъхтяно попита той администраторката.

Тя се завъртя на стола си към компютъра и попита:

— Как се казва жена ви?

— Логан, Ерин Логан.

Жената започна да натиска клавишите.

— С каква цел?

— Аз... — Не беше сигурен за целта на Ерин. — Тя е бременна.

— За раждане ли? — Жената продължи да натиска клавиатурата.

— Извинете, господин Логан, но жена ви не е при нас.

— Как така! Знам, че е тук, по дяволите!

Бърк изруга под носа си и извади бележката от джоба си.

— Ето, тук пише доктор Морган. Искам да говоря с него!

— Доктор Морган изражда пациентка. Можете обаче да проверите на петия етаж, макар...

Бърк вече натискаше бутона на асансьора. О, как мразеше болниците! В една от тях бе загубил майка си. Само преди няколко дни Ерин лежеше в друга, а сега...

— Бърк, не очаквах да те видя тук!

Той се обърна и видя Ерин да върви към него с огромен букет от рози. Косата ѝ бе прибрана, а бузите горяха. Цветята едва не се разсипаха по пода, когато я сграбчи за раменете.

— Какво правиш тук?

— Бърк, ще ги смачкаш!

— Ще смачкам нещо повече от глупавите ти цветя. Искам да знам какво правиш тук.

— Ще ги занеса горе. Ако остане нещо от тях, разбира се. Мисля, че Ди ще ги хареса повече, ако не са смачкани.

— Ди ли? — Бърк тръсна глава, ала не можа да подреди мислите си. — За какво говориш?

— А ти за какво говориш? — отвърна му Ерин. — Не е странно да купя цветя за някой, който ще има бебета.

— Ди? Ти затова ли си тук?

— Разбира си. За какво друго да съм. Не прочете ли бележката ми?

— Прочетох я — промърмори объркано Бърк. Хвана я за ръката и я поведе към асансьора. — Не беше написано много ясно.

— Защото бързах. Щеше ми се да имат повече рози — рече Ерин. — Когато ще раждаш близнаци, и цветята трябва да бъдат двойно, нали? — Тя зарови лице в розите и се усмихна. — Радвам се, че дойде. На Ди ще ѝ стане много приятно.

Като се опитваше да се успокои, Бърк отвори вратата на асансьора.

— Как е тя?

— Добре. Пади и аз сме нервни, но тя е добре.

— Ти не биваше да ставаш. — Той взе цветята, сякаш тежаха сто тона и Ерин не може да ги носи, защото си мислеше, че отсега нататък не бива да носи нищо. Абсолютно нищо. — Ти не бива да работиш повече.

— Глупости! — Ерин отвори вратата и видя Пади, който танцуваше.

— Две бебета! Момче и момиче! — извика Пади. — Имаме си две бебета!

— О, Пади! — Ерин се хвърли със смях в прегръдките му и се завъртя с него. — Ди добре ли е? А бебетата? Всичко наред ли е?

— Всичко, поне така каза сестрата. След малко ще ги доведат тук, така че ще ги видим. Прекрасен ден, Бърк, прекрасен ден!

— Ерин, защо не седнеш?

— Да седна ли? Откъде го измисли! — Ерин сложи ръце на раменете на Пади. — Ние сега ще танцуваме, нали?

Пади затананика някаква мелодия, Ерин влезе в такт и двамата се завъртяха в лудешки ирландски танц.

Бърк стоеше с огромния букет наред с нея и ги гледаше. Не беше я чувал никога преди да се смее така. Не беше виждал никога преди тази усмивка. Искаше му се да хвърли цветята, да я грабне на ръце и да я закара вкъщи. И да я държи в прегръдката си с часове.

— Ето я! — извика Пади, когато въведоха Ди на количка. — Моето малко момиченце! — Той извади кърпичка и избърса очите си. — Хубави ли са! Кажете ми? На теб ли приличат?

— А на мен? — попита усмихнат и Травис. — Аз да не съм грозен?

— Ти свърши най-хубавата работа на света. — Ерин приближи и го целуна горещо по двете бузи. — Едно момченце и едно момиченце. — Тя погледна двете вързопчета, които лежаха в ръцете на братовчедка ѝ. — Толкова са мънички.

— Бързо ще пораснат. — Ди обърна глава от едното към другото. — Докторът каза, че са съвсем износени бебета. Имат си всичко. О, Боже, започват да реват. И двете!

— Ще имат характера на майка си.

— Бъди доволен, че ръцете ми са заети, Травис Грант. Бърк, благодаря ти, че дойде. Този момент е най-подходящ за едно семейство да бъде заедно.

— Ти добре ли си? — Бърк се чувстваше глупаво. Подаде цветята на Травис. — Искаш ли нещо?

— Сандвич с шунка — отвърна с въздишка Ди. — Най-големият. Ала се боя, че ще трябва да почакам за него.

— Извинете, но трябва да ви отнема госпожа Грант. Вечерният час за посещение е в седем.

— Пади, доведи децата!

— О, не, забранено е деца под дванадесет години да влизат в болницата, госпожо Грант — предупреди сестрата и забута количката.

Ди се усмихна и намигна заговорнически на Пади.

— Изглежда добре, нали? — обърна се Ерин към него.

— Тя е от рода Кънан, моята Ди — отвърна Пади, избърса отново очите си и прибра кърпата си. — Я аз да вървя у дома и да измисля начин как да праметна тази Брунхилда с бяла престилка довечера.

— Обади ми се, ако имаш нужда от помощ.

— Непременно. — Той целуна Ерин и тръгна. Докато вървеше по коридора, старият човек си тананикаше и подскачаше от щастие.

— Ти сигурно си изморена — бързо рече Бърк. — Ще те откарам вкъщи.

— Но аз дойдох с моята кола.

— Ще я оставим тук.

— Това е глупаво. Просто...

— Ще я оставим — повтори той и отиде към асансьора.

— Добре — съгласи се тъжно Ерин. — Щом смяташ, че можем да седнем двамата заедно в една кола. — Тя скръсти ръце и застана пред вратата.

А Бърк изруга наум.

Докато влизаха в къщата, никой не проговори.

— Ако нямаш нищо против, отивам горе. А ти можеш да си оправиш настроението, като отидеш при конете и конюшните си.

Бърк си помисли, че ще си счупи врата, ако продължава така да си вири главата.

Преброи до десет, за да се успокои, ала не успя.

— Седни — твърдо каза той, влезе след нея в спалнята и затвори вратата.

Ерин присви очи и отново скръсти ръце.

— Седни, ти казах.

— А аз ти казвам да вървиш по дяволите!

Е, това беше! Само това му трябваше. Преди да помисли, скочи, грабна я и я сложи на леглото.

— Добре, ето че седнах. Да не искаш да кажеш, че имаш желание да говориш с мен? — Ерин оправи косата си и кръстоса крака. — Цялата съм в слух. — Видя как той стисна ръце в юмруци и челюст. — Хайде, давай, удари ме! Иска ти се да го направиш от много време, нали?

— Не ме ядосвай!

— Снощи стана съвсем ясно, че дори и това не мога да направя. — Тя събу обувките си и ги изрита встрани. — Ако наистина ще говориш с мен, почвай.

— Да, искам да говоря с теб и искам точен отговор. — Но вместо да задава въпроси, Бърк закри из стаята. Откъде да започне, питаше се той. Пръстите му напипаха загубената ѝ халка в джоба. Носеше я от няколко дни със себе си. Може би бе настъпил подходящия момент да ѝ я върне. Бърк извади халката и я постави върху дланта си.

— О, ти си я намерил! — възкликна Ерин, но когато видя очите му, помръкна. — Не си ми казал.

— Не си ме питала.

— Така е, защото направо бях болна, задето я хвърлих. Беше глупаво да я пусна на пода в конюшнията.

— Защо го направи?

— Защото не можах да измисля нищо друго. Знаех, че няма да се измъкна от тях. Бяха вързали ръцете ми. — Тя погледна халката и не видя усмивката му. — Предполагах, че все някой ще я намери, ще ти я даде и ти ще знаеш, че нещо се е случило с мен. Въпреки че не знаех какво да очаквам. Защо не ми я върна досега?

— Защото исках да ти оставя време да решиш искаш ли я, или не. — Той взе ръката ѝ и сложи халката в нея. — Е, изборът е твой.

— Винаги е бил — рече меко Ерин, но не сложи пръстена. — Ти все още си сърдит за онова, което се случи?

— Не съм се сърдил на теб.

— Тогава много добре се преструваш. Голям актьор си.

— Грешката беше моя. — Бърк се обърна. — Дванадесет часа. Ти си стояла вързана и на тъмно дванадесет часа. Заради мен.

Думите му я накараха да потръпне от спомена. Ала тя бе повече заинтригувана от реакцията му.

— Мисля, че беше заради Дърнъм. Но ти така и не пожела да говорим, за да ти обясня какво стана. Ако беше...

— Можеше да умреш — продължи да говори той, сякаш не я чу. Наистина така беше. Никакви обяснения, нищо не можеше да промени този факт. — Сediaх в проклетия хотел и чаках телефонът да звънне. Треперех от ужас какво ще ми кажат. А нищо не можех да направя. Когато те намерих, когато видях какво бяха направили онези зверове с теб... С ръцете ти...

— Вече оздравяха. — Ерин стана да го прегърне, ала Бърк се отдръпна към прозореца. — Защо правиш така? Защо страниш от мен? Дори в болницата не остана.

— Отидох да убия Дърнъм.

— О, не!

— Но бях закъснял. — Беше ядосан, ала в душата му имаше повече горчилка. — Вече го бяха хванали и затворили. Там не можех да го стигна. Можех единствено да седя в болничната стая и да те гледам. И аз стоях и все повече си мислех, че те измъчвах от самото начало. Не ти дадох никакъв шанс. Не ти позволих дори да разбереш що за човек съм.

— Знаех достатъчно за теб. Нима си мислиш, че съм толкова слабоумна, че да не мога да кажа „не“, когато трябва? Имах възможност за избор и го направих. Избрах теб. И то заради самия теб, а не за проклетите ти пари.

Сега беше неин ред да тръгне ядосано из стаята.

— Бях уморена до смърт да намеря начин да ти докажа любовта си. Не крия, че исках повече от живота, отколкото няколко декара земя и някоя и друга чиния за миене. Но не се срамувам от това. Чуй ме, Бърк, и без теб щях да намеря начин да се оправя.

— Не се съмнявам.

— Ала си мислиш, че се ожених за теб заради къщата? — Тя сви рамене. — Добре, тя няма никакво значение за мен. Мислиш, че се ожених за теб заради залозите и печалбите? Вземи си ги. Вземи ги всички и ги хвърли в огъня. Дали губиш, или печелиш за мен няма никакво значение. А това? — Ерин отвори чекмеджето и извади кутията за бижута. — Тези красиви скъпи дрънкулки? Вземи и тях. Не ми трябват. Аз те обичам. И само Господ знае защо. Тебе нещастно, дебелоглаво магаре! А ти си мислиш, че не знам за кого съм се оженила! — Тя остави бижутата и продължи да се разхожда. — Много добре знам какъв си и кой си.

— Нищо не знаеш — отвърна Бърк. — Но ако седнеш, бих ти разказал.

— Аз и не искам да знам повече. Знам, че си израснал беден и без баща. Роза ми го каза преди няколко седмици. Знам, че си лъгал, крал и мошеничествал. Знам какво е да си беден. Ала аз поне имах

семейство. Нима мислиш, че съжалявам момчето, без да мисля за мъжа?

— Не знам. Ерин, моля те седни.

— Омръзна ми да седя. Така, както ми омръзна да говоря на гърба ти. И да чакам. Почти не умрях. Мислех, че ще умра и единственото, за което си спомням, бе колко време загубихме да се държим като чужди и непознати един към друг. Заклех се, че ако отново сме заедно, повече няма да се боря с теб. Не казах нищо, когато ти се отдръпна от мен. Но това повече няма да продължава. Ако имаш някакви въпроси, задавай ги. Най-добре казвай, Бърк Логан, защото и аз имам много неща да ти казвам.

— Защо не ми каза, че си бременна?

Това я закова на място. Тя зяпна и понеже не можеше повече да стои права, седна на леглото.

— Откъде знаеш?

Бърк извади листа хартия от джоба си и ѝ го подаде.

— Знаела си от цял месец.

— Така е.

— И възнамеряваше ли да ми кажеш, или щеше да се погрижиш сама за всичко?

— Мислех да ти кажа, но ти... Какво имаш предвид, да се погрижа сама? Не можех да пазя тайна, когато... — Ерин спря насред изречението, защото осъзна за какво говори той. — Това ли мислеше, че правя днес в болницата? Помислил си, че съм отишла да махна бебето? — Ерин пусна бележката на пода. — Ти си един долен тип, Бърк Логан, щом си могъл да си помислиш такова нещо за мен.

— А какво според теб трябваше да си помисля? Знаела си от цял месец и не си ми казала нито дума.

— Дойдох да ти кажа веднага, когато научих. Нямах търпение да ти съобщя новината, ала ти започна да ме упрекваш за парите, които бях пратила на татко. При нас нещата винаги опираха до парите. Поднасях ти сърцето си на тепсия, а ти ми го връщаше, сякаш ти беше все едно. Но повече не, край! — Беше обидена до смърт, а се срамуваше от това, че плаче. — Връщам се в Ирландия и ще родя бебето там. Така никой на никого няма да пречи.

Тръгна да излиза от стаята, ала Бърк я спря.

— Искаш да родиш бебето?

— По дяволите, глупчо! Разбира се, че искам. Това е нашето бебе. Направихме го първата нощ, когато бяхме заедно, с цялото си сърце, с всичката си любов. Но не и сега. Сега те мразя. Мразя те, защото ме накара да те обичам по този начин и никога не ми отвърна. Не ме взе в ръцете си, не ми каза, че и ти ме обичаш.

— Ерин...

— Не ме докосвай! Да не си посмял! След като ти показах каква глупачка съм... Няма друга на света. — Тя простря ръце напред, сякаш да се предпази от него. — Страхувах се, че няма да искаш бебето и мен. Това бе част от играта, от сделката, нали? Нямах да бъдеш свободен да си отидеш, когато пожелаеш, ако имаше дете, за което да се грижиш.

Бърк се опита да си спомни деня, в който тя бе дошла при него, за да му каже за бебето. Ала си спомни само очите ѝ. Спомни си само погледа ѝ, когато излезе от стаята, без да отрони нито дума. Сега трябваше много внимателно да намери думите, които не бе намерил тогава. Знаеше, че не може да допуска повече грешки.

— Преди шест месеца ти беше права. Може би и преди шест седмици. Но сега не си. Време е да престанем да се въртим в този омагьосан кръг.

— И какво?

— Не е лесно да призная какво чувствам. — Той внимателно посегна към нея и когато Ерин не се отдръпна, постави ръце върху раменете ѝ. — Искам те, искам и бебето.

— Защо?

— Преди мислех, че не искам да имам семейство. Бях се заклел, още когато бях дете, че няма да позволя да бъда наранен така, както беше майка ми. Никога няма да позволя някой да значи за мен повече от живота и свободата ми. После дойдох в Ирландия и срещнах теб. И все още щях да съм там, ако не беше се съгласила да тръгнеш с мен за Америка.

— Ти ме помоли да дойда и да водя счетоводството ти.

— Беше направо гениална идея, нали? И добро извинение и за двама ни. Защото, ако не беше се съгласила, щях да измисля нещо друго. Не исках да се влюбвам в теб. Не исках да се измъчвам, ако не те виждам всеки ден. Ала стана точно това. Накарах те да се ожениш

за мен толкова бързо, защото не исках да ти дам възможност да се огледаш наоколо и да намериш друг, по-подходящ от мен.

— Струва ми се, че нямах много шансове за това.

— Но ти никога преди това не беше спала с мъж!

— А ти да не си мислиш, че се ожених за теб, защото си много надарен в леглото?

Бърк се разсмя.

— Откъде можеше да знаеш?

— Не мисля, че една жена трябва да е имала хиляда любовника, за да познае мъжа, отреден за нея. Сексът е толкова лоша причина за брак, колкото и парите. Може би и двамата сме били големи глупаци, като сме мислили, че ти си се оженил за мен заради първото, а аз заради второто! Казах ти защо се ожених за теб. Не мислиш ли, че е време и ти да ми кажеш?

— Страхувах се, че ще те загубя.

Тя въздъхна и се опита да приеме отговора.

— Добре тогава, време е за избор. Трябва да го направя. — Ерин му подаде халката. — Принадлежи на моя пръст. Може би ще си спомниш кой точно.

Бърк взе ръката ѝ. Даваха му шанс. Шанс и за двамата. Не се случваше всеки ден човек да получава възможност втори път.

— Обичам те, Ерин. — Видя как очите ѝ се напълниха и прокле на ум твърдоглавието си и всички пропиленни месеци.

— Кажи го отново — помоли тя. — Казвай го, докато свикнеш да го казваш.

Пръстенът се плъзна по пръста ѝ.

— Обичам те, Ерин, и винаги ще те обичам. — Когато я взе на ръце, почувства как всичко в живота му си дойде на мястото. — Ти значиш всичко за мен. Всичко. — Устните им се намериха и сляха. Бяха толкова сладки, колкото и първия път. — Ще трябва да започнем отначало.

— Вече го направихме. — Тя се усмихна и взе лицето му в ръце. — Ти дори не забеляза.

Бърк внимателно сложи ръка на корема ѝ.

— След колко време?

— Седем месеца или по-малко. За Коледа ще бъдем трима.

Той я вдигна на ръце.

— Няма да те пусна — закле се Бърк и зарови лице в косите ѝ.

— Знам. Искам...

Като намери устните ѝ и ги покри със своите, той прошепна:

— Винаги съм казвал, че ти си жената на живота ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.